

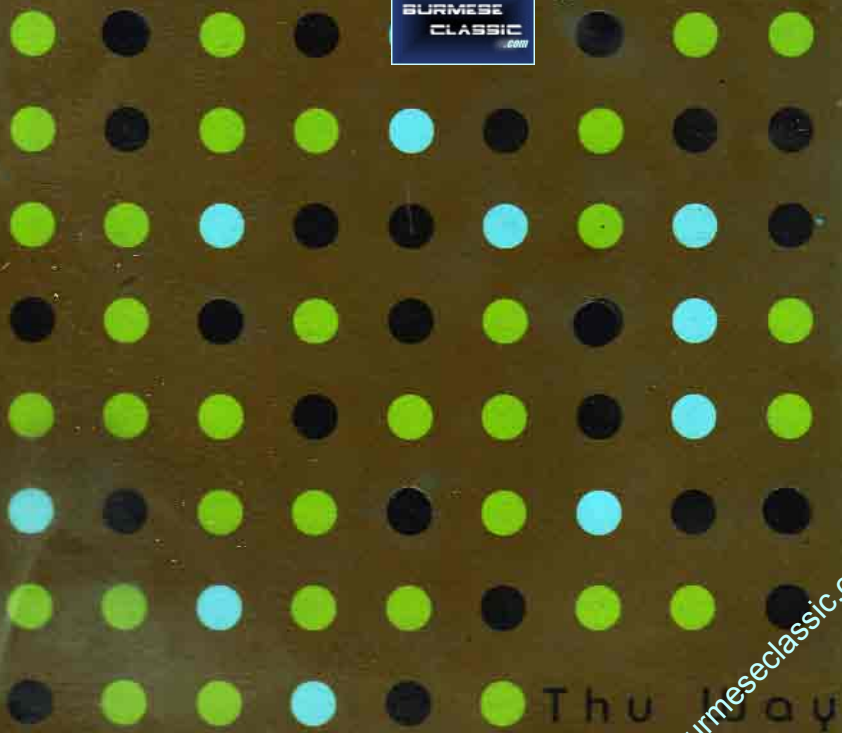
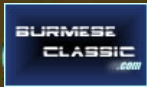

သူဝေး

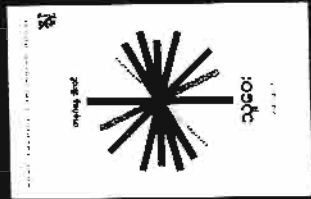
ဝဲ တ : စ က် ရှ ပ်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

cOver tkk

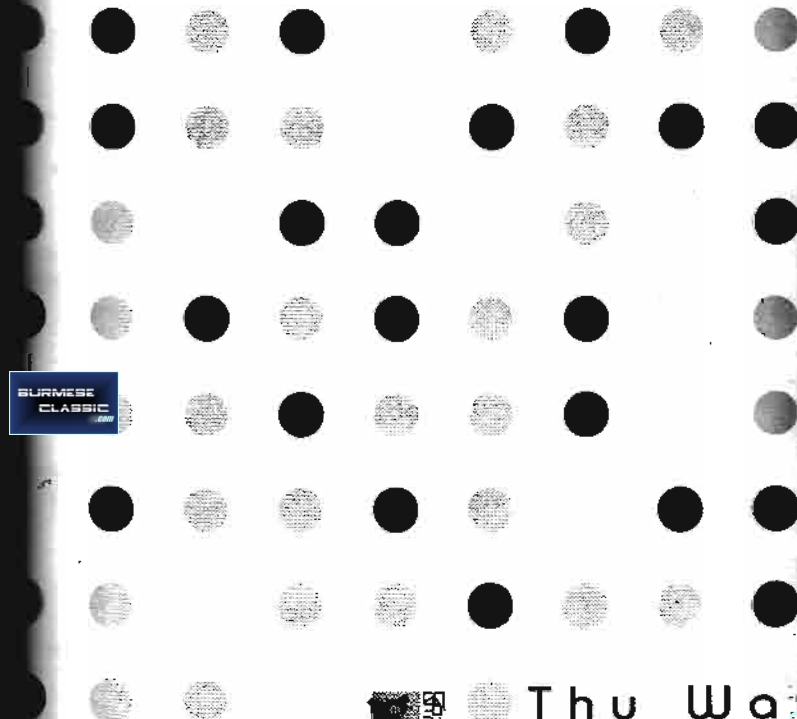

Thu Day

သူဝေး

ဝဲ စာ : စ က် ရ ဝိ

BURMESE CLASSIC

The Way

ရွှေသမီးစာပေ

အမှတ်၊၁၉၂ (၃၉)လမ်း ကျောက်တံတား၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ဖုန်း : ၀၁ ၂၄၂၂၁၉ ၊ ၀၉ ၅၁၀၁၉၀။

www.burmeseclassic.com

သားသား စိစဉ်၍

ရွှေ သ မီး စာ ပေ မှ
တင်ဆက်သည်။

အကြိမ်
ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးတင်ကိုကို (ရွှေသမီးစာပေ)
အမှတ်-၁၂၅၊ ၃၉ လမ်း ကျောက်တံတား ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ
ရွှေပြည်ဟိန်း (၀၉၉၅၈)
၂၁၄ အမှတ်(၂) ဗိုလ်တထောင်ဈေးလမ်း၊
ရန်ကုန်။

စာအုပ်ချုပ်
ရွှေသမီး
အဆင့်မြင့်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း
၂၀၁၃ ခုနှစ် ၊ ဒီဇင်ဘာလ
အုပ်ရေ ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး ၁၅၀၀ ကျပ်

ဝဲစားစက်ရုပ်

သုဝေ

ရတနာ

(ဝဲစားစက်ရုပ်) သုဝေ ၊ ရန်ကုန်၊
ရွှေသမီးစာပေ၊ ၂၀၁၃

၂၀၀-စာ၊ ၁၂၅၊ ၃၉၊ ရှစ်တံ၊

(၁) ဝဲစားစက်ရုပ်

www.burmeseclassic.com

ဝဲစားစက်ရုပ်

(M)

စက်ရုပ်ဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးဌာနမှာ ဝန်ထမ်းအဖြစ်လျှောက်ရာ ကနေ ပယ်ချခံရပြီး ဆာလဖျူရစ်ဖျော်ရည်စက်ရုံ၊ ပန်းကန်ပြားယုံ၊ မှန် လုပ်ငန်းစက်ရုံတွေကနေ မောင်းထုတ်ခံခဲ့ရတဲ့ 'သူ'ဟာ အသင့်စားသုံး နိုင်သော ဘဏ္ဍရီခြောက်ဘီစက်ရုံများစက်ရုံဆီ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

“ဟင် . . . ဟေ့ကောင် . . . ဘာဝင်လာလုပ်တာလဲ”

“ဟာ . . . ငါတို့စက်ရုံက အစားအသောက်တွေကို မသန့်ရှင်း ဘူးလို့ သတင်းထွက်အောင်လာလုပ်တာလား”

သူ စက်ရုံထဲ ခြေလှမ်းရုံရှိသေး စက်ရုံထဲက လုပ်သားစက်ရုပ် တွေက သူ့ကိုတွေ့မြင်သွားပြီး မတူသလို မတန်သလို အော်ဟစ်ကြ တယ်။

“မ . . . မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန် . . . ကျွန် . . . တော် . . . စက်ရုံအဝမှာ ဝန်ထမ်းအလိုရှိသည်ဆိုလို့ အလုပ်လာလျှောက်တာပါ”

“အောင်မာ . . . မင်းလိုကောင်ကို ဘယ်သူက အလုပ်ခန့်မှာ လဲ။ လာ လာချည်သေး”

“သွားစမ်းကွာ . . . စက်ဆီဆော်ကိုနဲ့လို့။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဟောင်နေတာပဲ”

သူ့အပေါ် အကဲပိုစွာ ရွံရှာပြကြတယ်။

တညီတညွတ်တည်း မောင်းထုတ်ကြတယ်။ မြေနိမ့်ရာလှစိုက်
ချင်တဲ့ သွေးကြွစက်ရုပ်တချို့က ကန်ကျောက်ထိုးကြိတ်ဖို့တောင် လက်
ဆစ်တွေ တဖျောက် . . . ဖျောက် . . . ချိုးလာကြတယ်။

သူ ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နဲ့ ခေါင်းငုံ့
လှည့်ထွက်ခဲ့ရတာပေါ့။

ဝဲစားစက်ရုပ်ကို ဘယ်စက်ရုံကမှ အလုပ်မခန့်ကြဘူး။

(A)

သူဟာ အိမ်ခြေရာခြေမဲ့တစ်ဦးပေါ့။ ဂျစ်ပစီစက်ရုပ်လို့ပြောရင်
လည်း ရမလားပဲ။ ညဆို လူခြေတိတ်တဲ့ ကြုံလေရာလမ်းကြားထဲမှာ
အိပ်စက်ရတယ်။ အေးလွန်းတဲ့ညတွေဆို ခွေးစက်ရုပ်တွေရဲ့ မနီးမနား
မှာ အိပ်တတ်တယ်။ အများအားဖြင့်တော့ နိုက်ကလပ်တွေရဲ့နောက်ဖေး
က ဂရက်ဖတီတွေ () ပေပွနေအောင်ဆွဲထားတဲ့ အမှောင်
လမ်းသိုးသိုးထဲမှာ သွားအိပ်တာ များပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ညမှာတော့ . . .

“ဟေ့ကောင် . . .”

ပတ်တရောင်ရဲစက်ရုပ်ကြီးက ကွေးအိပ်နေတဲ့သူ့ကို ဓာတ်မီး
နဲ့ထိုးပြီး ဖင်ကိုကန်နှိုးတယ်။ သူ အိပ်မှုနံ့စုံမွှားနဲ့ နိုးလာပြီး . . .

“ဘာလဲဗျ”

“ဘာလဲလုပ်မနေနဲ့ ပါးပိတ်ရိုက်လှိုက်လို့ နားထင်ထဲက မူလီ
ပုံစံအရိုးတွေ အရစ်ပြုန်းသွားဦးမယ်”

စက်ရုပ်ရဲသားကြီးက ဘာလှိုင်းကြီးဖြေတယ်။

“မင်းကို ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူအိပ်ခိုင်းလဲ”

“ဘယ်သူအိပ်ခိုင်းတယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါထဲမှာ
ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်အိပ်နေကျပါပဲ”

“ဆောင်ကန်ထည့်လိုက်လို့ ခါးရိုးစပရိန် ဖရိန်စောင်းသွားဦးမယ်။ မင်း . . . ဒါ မောင်ရိပ်ခိုနေတာပဲကွ။ ငါဖမ်းထည့်လိုက်မှ စက်ရုပ်အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးတယ်တွေ ဖြစ်သွားဦးမယ် . . . ဟင်း’

စက်ရုပ်ရဲသားကြီးက ဟိုဘက်လမ်းထဲမှာ တကယ်မှောင်ရိပ်ခိုပြီး မဖွယ်မရာလုပ်နေတဲ့ နိုက်ကလပ်ပြန်စုံတွဲတွေကိုကျ သွားမပြောဘဲ သူ့ကိုမှ လာရစ်နေတယ်။

“သွား . . . ဒီနေရာက ထွက်သွား။” အို . . . မြို့ထဲကကို ထွက်သွားကွာ။ နောက်တစ်ခါ မင်းကို မြို့ထဲမှာတွေ့ရင် ငါကိုယ်တိုင် ဂျေးထဲထည့်ပစ်မယ်”

သူ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ မြို့ပြင်ဆီ ခေါင်းငုံ့ဦးတည် . . .။
အဲဒီအချိန်ကစပြီး . . .
ဝဲစားစက်ရုပ်ဟာ မြို့ပြင်က ထရန်စဖာအိုးစုတ်ကြီးထဲမှာ အိပ်တယ်။

(N)

သူဟာ သင်းကွဲစက်ရုပ်ပါပဲ။ အခုမှ စက်ရုပ်ဖြစ်ကာစ စက်ရုပ်ကလေးတွေကတောင် သူ့ကို နှိမ်စရာဟားစရာလို သဘောထားကြတယ်။

“အနူကြီး . . . အနူကြီး . . .”

အဲဒီလိုအော်ဟစ်ပြီး စက်ရုပ်ကလေးတွေက သူ့ကို ဓာတ်ခဲတွေနဲ့ ကောက်ပေါက်ကြတယ်။

သူကလည်း ကလေးတွေပြုသမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံပါတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းဟာ ကလေးတွေအပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲလို့ သူတွေ့တယ်။ သူ့မျက်နှာကို ဓာတ်ခဲတောင့်တွေ လာမှန်ပေမယ့် အဲဒီကြားက ဝဲ ကလေးတွေကို သူ ပြုံးပြလိုက်တယ်။

ဝဲစားစက်ရုပ်မှာ အနွံတာခံစိတ်ရှိတယ်။

ဒါကြောင့် သူကဗျာရွတ်နေပုံကို လမ်းသရဲစက်ရုပ်တွေတောင် အမှူးပြေပြီး ငေးယူရတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်လောက်ပဲ ကဗျာရွတ်ကောင်းပါစေ ရွတ်လို့ ပြီးသွားရင်တော့ ရမ်းကားတတ်တဲ့ လမ်းသရဲစက်ရုပ်တွေက ကာဗွန်မို နောက်ဆိုဒ်အရက်တွေနဲ့ သူ့ကို ခေါင်းပေါ်ကနေ လောင်းချတော့တာပဲ။

“ဝဲစားက ဒီလောက် ကဗျာမရွတ်တတ်သင့်ဘူးကွဟား . . . ဟား . . . ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အနံ့ပြင်းတဲ့အရက်တွေ စိုရွဲကုန်ပေါ့။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ ဝဲစားစက်ရုပ်မှာ အနုပညာဓာတ်ခံရှိတယ်။

(G)

သူ မြို့ပြင်ကိုပြန်လာတာ နောက်ကျတဲ့ညဆို သူ့အနောက်က မှူးယစ်တဲ့လမ်းသရဲစက်ရုပ်တွေ လိုက်လာကြတယ်။

လမ်းသရဲစက်ရုပ်တွေဟာ ဘီးတစ်လုံးတည်းပါတဲ့ လျှပ်စီးဆိုင် ကယ်တွေကို တဗျင်းဗျင်းစီးနင်းလို့ ကဲနေကြတယ်။ အသံသေးအသံ ကြောင်တွေ အော်ဟစ်လို့ပေါ့။

“ဟေ့ကောင် . . . ဝဲစား . . . ငါတို့ကို သီချင်းဆိုပြစမ်း”

“လုပ်ပါ . . . ဝဲကြီးရ။ နှစ်ရာပေးပါ့မယ်”

“အေးပေး . . . ပေကပ်ကပ် လုပ်မနေနဲ့။ ဆို . . . ဆို . . . ”

ဆိုစမ်း”

သူ့ကို အနိုင်ကျင့်ပြီး ဆိုခိုင်းကြတယ်။

သူ ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ သူတို့ အလိုကျပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘာသီချင်းမှ ကောင်းကောင်းမရဘူး။ ဒါကြောင့် ကဗျာဟစ်ပုဒ်ကိုသာ ရွတ်ပြလိုက်တယ်။ သူရွတ်ပြလိုက်တဲ့ကဗျာက သူတို့ဂြိုဟ်မှာ ရေးတွေ ရှိတဲ့ ခေါက်ရိုးကျိုး မဲပြာပုဆိုးပုံစံမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ တစ်မျိုးတစ်ဆန်းကြယ်ပြီး ခွဲထွက်နေတယ်။ သစ်တယ်။ နက်ရှိုင်းလှပတဲ့ ဆွဲငင် ပါတယ်။

(Y)

သူဟာ စက်ရုပ်မတွေကို နာကျည်းတယ်။

သူ့မှာ ဆန်းပြားတဲ့ရောဂါစွဲကပ်လာပြီး မကြာခင်မှာပဲ သူ့နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ကနေ ထုတ်ခံခဲ့ရတယ်။ အလုပ်ထုတ်ခံရလို့ စိတ်ညစ်ပြီး အိမ်ပြန်လာတော့ သူ အိမ်တွင်းပစ္စည်းတွေ သူ့အိမ်ရှေ့အပြင်မှာ ထုတ်ခံထားရတာတွေ့တယ်။ ဘာတွေလဲ။ ဘာဖြစ်ကုန်တာလဲလို့ သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ အံ့ဩနေချိန်မှာပဲ အိမ်ပေါက်ဝမှ ဝမ်းတဲ့စက်ရုပ်မကြီး ခါးထောက်လျက်ပေါ်လာပြီး . . .

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ နင့်လိုရောဂါသည်ကို ငါ အိမ်မငှားနိုင်တော့ဘူး။ ထွက်သွားပါတော့”

ကျောင်းခနဲ တံခါးပိတ်ပြီး စက်ရုပ်မကြီး ပြန်ဝင်သွားတယ်။

သူ စိတ်ဓာတ်ကျစွာနဲ့ မြေပေါ်ကပစ္စည်းလေးတွေကို ပြန်စုဆည်းနေတုန်း ခြံရှေ့က ဟွန်းသံကိုကြားလိုက်တယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ အမိုးဖွင့် ယာဉ်ပျံတစ်စီးပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ စက်ရုပ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူ ဝမ်းသာသွားတယ်။ သူ သူမရှေ့ အပြေးသွားရပ်လိုက်တယ်။

“လူးဝစ် . . . မင်း ကိုယ့်ဆီလာတာ ကိုယ်ဝမ်းသာတယ်ကွာ။ ကိုယ် ဒီမှာ အရာရာအဆင်မပြေ . . .”

“ကျွန်မနဲ့ရှင်နဲ့ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားပါပြီ . . . အမ်”

သူ ပါးစပ်ဝိုင်းသွားတယ်။ သူမက ပုံမှန်မျက်နှာထားနဲ့ပဲ . . .

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တော့ ရှင် မမေးလောက်တော့ပါဘူးနော်။ ရှင်အခြေအနေလည်း ရှင်သိမှာပါ။ ရှင် ကိုယ့်ရောဂါကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ။ ကျွန်မသွားမယ်”

သူမ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားပြီး ယာဉ်ပျံပေါ်တက်သွားတယ်။ ယာဉ်ပျံပေါ်မှာ အသင့်စောင့်နေတဲ့ မျက်မှန်မည်းပိန်းပိန်းကြီးတပ်ထားတဲ့ စက်ရုပ်အထီးတစ်ကောင်ကလည်း ရှိနေတယ်။ သူမ ယာဉ်ပေါ်ရောက်တော့ အဲဒီစက်ရုပ်ငနဲက သူမကို တစ်ချက်နမ်းသေးတယ်။ ပြီးမှ ယာဉ်ကို အရှိန်နဲ့ ဆောင့်ထွက်မောင်းနှင်သွားတယ်။

သူ ခူးထောက်ကျန်ခဲ့ရပေါ့။

အရာရာအားလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့နေ့။

သူနာသွားတယ်။ မမေ့ဘူး။ အဲဒီနေ့ရဲ့ မြင်ကွင်းဟာ သူ့ဦးနှောက် မန်နိုရီထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ခိုင်းရပ်စ်မကိုက်ဘဲ အကောင်းအတိုင်း ဆင်ကျန်နေတယ်။ ဒါကြောင့် . . .

ဝဲစားစက်ရုပ်ဟာ စက်ရုပ်မတွေကို နောင်ကျဉ်သွားတာ မလွန်

ဘူး။

(R)

သူဟာ ယုံကျအလုပ်လေးတွေ ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရတယ်။

သူဟာ ရတဲ့ငွေကြေးလေးနဲ့ ဝမ်းရေးအတွက် ဖြေရှင်းရသလို တချို့ငွေတွေကိုလည်း ခြစ်ကုတ်ပြီး ဖဲ့စုနေတယ်။

သူဟာ တစ်လပြည့်တိုင်း စုမိတဲ့ငွေတွေကို မိဘမဲ့စက်ရုပ်ကလေးများဂေဟာကို သွားရောက်လှူဒါန်းခဲ့တယ်။ နောက်ဖေးပေါက်ကနေဝင်ပြီး သူနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ 'ရှာဆွစ်' အမည်ရှိ ဆရာမတစ်ယောက်ဆီမှာ တိတ်တခိုး သွားလှူတယ်။ တခြားသူမြင်သွားရင် ငြိုငြင်မှာစိုးလို့ တိတ်တခိုးလှူဒါန်း ရတာပါ။

“အမ်ရယ် . . . မင်းမလဲ အဆင်ပြေတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ဆရာမက ကရုဏာသက်စွာပြောတော့ သူ ခေါင်းခါတယ်။

“ကျွန်တော့်မှာ အဆင်ပြေတယ်မပြေဘူးဆိုတာတွေ သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ဘဝငှာတွေ အဆင်မပြေမှာကိုပဲ စိုးပါတယ်”

ဒီလိုပြန်ပြောပြီး လက်ထဲကငွေစက္ကူတွေ ပေးခဲ့တယ်။

ဝဲစားစက်ရုပ်ဟာ မိဘမဲ့တစ်ယောက်လည်းဖြစ်တယ်။

(O)

သူက ငွေလေးသာ မဖြစ်စလောက်ရှာနိုင်တာ။ ဟိုထောက်ပံ့ဒီထောက်ပံ့နဲ့ ကိုယ်ဒုက္ခကိုယ်ရှာပြီး သူတော်ကောင်းက လုပ်ချင်သေးတယ်။

အရက်သမားကြီး ဂျေအိုင်ဟာလည်း သူ ညနေတိုင်း အရက်ဖျိတ်နေရသူပါပဲ။ ဂျေအိုင်ဟာ တီထွင်ရေးအဖွဲ့က နှင်ထုတ်ခံထားရတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်စက်ရုပ်တစ်ရပ်ပါ။ မူးရူးလာရင် သူ့ကို သိပ္ပံပညာအကြောင်းတွေ ပြုပြင်တွေ့၊ ကြယ်တွေအကြောင်း ပြောပြတော့တာပဲ။ တော့လို့ အမည်ရတဲ့ပြုပြင်အကြောင်းကိုတော့ အပြောဆုံးပဲ။ ပြီးတော့ တော့ပြုပြင်သားတွေနဲ့ ပြောနိုင်ဆိုနိုင်တဲ့ ဘာသာစကားတွေကိုလည်း သူ့တိုသင်ပေးတယ်။

တစ်ခါက သူ မေးကြည့်မိပါတယ်။

“ဂျေအိုင်က ဘာလို့ အရက်သောက်တာလဲ”

“အသည်းကွဲရို့”

မူးနေလို့ လျှာလေးအာလေးဖြစ်ပြီးတော့ စကားမပီတော့တာပါ။

ဝဲစားစက်ရုပ်ဟာ အသည်းကွဲတဲ့ အမူးသမားကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တယ်။

(B)

မိုးတွေ ရွာပြီ။

ထီးမေ့ခဲ့တဲ့စက်ရုပ်တွေ လမ်းဘေးမိုးလုံဖန်သားစကြိုတွေဆီ ပြေးလွှားသွားနေကြတယ်။

အဲဒီအထဲမှာ သူမပါပါဘူး။ သူက အဲဒီလို လုပ်စရာမလိုဘူးလေ။ မိုးရွာထဲ လမ်းလျှောက်ခဲ့တယ်။ ရွာနေတဲ့မိုးရေစက်တွေကို လက်နဲ့ လှမ်းလှမ်းပုတ်တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ အိုင်နေတဲ့မိုးရေတွေကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်တယ်။

ရိုဘော့ဂြိုဟ်တစ်ဂြိုဟ်လုံး သိပ်ကြောက်ရွံ့တဲ့ မိုးရေတွေကို သူမကြောက်ပါဘူး။

ဘယ်တုန်းကလဲ။ သူ ရောဂါစဖြစ်ပြီးတဲ့ အချိန်ကပေါ့။ သူ့အတွက် ရေဟာ အန္တရာယ်မရှိတော့ပါ။

ဝဲစားစက်ရုံဟာ ပထမဆုံး ရေစိုခံစက်ရုပ်ဖြစ်လာတယ်။

(O)

တစ်ခါက မိုးပျံ့ဘူတာရဲ့ Toilet တစ်ခုထဲမှာ မေးခွန်းတစ်ကြောင်း သူ ဖတ်ဖူးတယ်။

“ခင်ဗျားသာ သိပ်စွမ်းပကားကြီးမားတဲ့ လက်နက်တစ်ခုကို ဝိုင်ဆိုင်ရရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

အောက်က တခြားသူတွေဖြေထားတာ အမျိုးမျိုးပေါ့။ ဓားပြတိုက်မယ်။ မကောင်းတဲ့သူတွေကို နှိမ်နင်းမယ်။ တခြားဂြိုဟ်တွေကို နယ်ချဲ့မယ် စသဖြင့်ပေါ့။

ဝဲစားစက်ရုပ်ကတော့ ဒီလိုဖြေတယ်။

‘အဲဒီလက်နက်ကို ပြန်ဖျက်ဆီးပစ်မယ်’ တဲ့။

(T)

သူ့ရဲ့ နေထိုင်ရာ ထရန်စဖာအိုးစုတ်ကြီးက သူ့တစ်ကိုယ်စာ
လဲလျောင်းဖို့ပဲ ကျယ်ဝန်းပါတယ်။

“မိန်းမယူရင်တော့ ဒီမှာ အိပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

လို့ ဂျေအိုင်က ပြောသေးတယ်။

အဲဒီ ထရန်စဖာအိုးထဲမှာတော့ သူ နေ့တိုင်းဖတ်တဲ့ စာအုပ်
တွေနဲ့ ပြတ်သိပ်လို့ပေါ့။ သူဟာ စာဖတ်တယ်။ ဒါကြောင့် တော်တော်
များများကို တွေးဆနားလည်တတ်လာတယ်။ စကြာဝဠာလောကကြီး
အကြောင်း ပိုသိလာပြီး သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံးရဲ့ အလိုအပ်ဆုံးအရာ
ကိုလည်း သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိလာတယ်။

ဝဲစားစက်ရုပ်က ယုံကြည်တယ်။

အားလုံးလိုချင်တဲ့အရာဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးပဲ။

The Mangy Robot

Handwritten Burmese text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

[လောကကြီးတွင် သက်ရှိနှင့် သက်မဲ့ဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိသည်။ သို့သော် သက်ရှိနှင့် သက်မဲ့တို့ကို တိတိကျကျ သတ်မှတ် ထားသောနယ်ခြားဟူ၍ မရှိပါ။]

Joseph Wood Krutch,
(1893-1970)

(1)

မိုးပျံယာဉ်လမ်းတွေ မီးရောင်တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ ရှုပ်ပွနေတာဟာ ရို ဘော့ဂြိုဟ်ရဲ့ ရှုခင်းပါပဲ။ စက်ရုပ်ဦးရေ တိုးတက်လာတာနှင့်အမျှ အဆောက်အဦးတွေ ပိုမိုချွန်တက်မြင့်မားလာသလို ယာဉ်သွားလမ်းတွေ ပိုမိုကွန်ယက်ယှက်ဖြာလာတယ်။ တချို့ယာဉ်တွေက စည်းကမ်းမဲ့စွာပဲ လေထဲမှာ ဖြစ်သလိုမောင်းတယ်။ တချို့ဈေးသည်တွေလည်း လေထဲ မှာ ယာဉ်ထိုးရပ်ပြီး ဈေးရောင်းလို့၊ တချို့စုံတွဲတွေကလည်း လေထဲမှာ ဝဲ ဆားဘီမကြည့် နမ်းရှိုက်သရုပ်ပျက်လို့။

ဒီလို တောက်ပမှုတွေသွယ်တန်းနေတဲ့ မြို့တော်က 'အမ်ဆေး နပ်'ဆိုတဲ့ ဝဲစားစက်ရုပ်လေးနဲ့တော့ ဘာမှမဆိုင်သလိုပါပဲ။ 'အမ်'ဟာ မြို့တော်ခန်းမအနီးက ချောင်ကျကျ လမ်းဘေးကော်ဖီဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ ဆိုင်နာမည်က 'လျှပ်စစ်ကုန်း'။ စက်ရုပ်စာပေသမားတွေ ထိုင်ကြတဲ့ဆိုင် တါး

စက်ရုပ်အယ်ဒီတာတွေ၊ စက်ရုပ်ဂျာနယ်လစ်တွေ၊ စက်ရုပ်စာ ရေးဆရာ၊ စက်ရုပ်ကာတွန်းသမား၊ စက်ရုပ်ကဗျာသမား စုံလို့ပါပဲ။

'အမ်' ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာပြီး ထိုင်သောက်နေလိုက်တယ်။

"အဲဒီ (MMT-23) ရဲ့လက်ရာတွေက ကျုပ်တို့ဂြိုဟ်ရဲ့ အာရုံ ခံစားမှုမျိုးတောင် ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဖြစ်မိတယ်ဗျာ"

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်လည်း အဲဒါကိုပြောချင်နေတာပဲ။ ဒီအတိုင်း ဆို ဒီနှစ် ဂလက်ဆီကဗျာဆုအတွက်တော့ (MMT-23) ရဲ့ကဗျာတွေထဲ က တစ်ပုဒ်ပုဒ် ရမှာပဲ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့က ဒီလောက်ပြောနေတာ အဲဒီ (MMT-23) ဆိုတဲ့စက်ရုပ်ကိုကော အခုထိ တွေ့ဖူးသေးလို့လား”

“အဲ . . .”

“အဟင်း . . .”

စက်ရုပ်သုံးရုပ်ထိုင်နေတဲ့ စကားဝိုင်းလေး စကားတွေနှင့်ပြီး ငြိမ် ဆိတ်သွားတယ်။ ယနေ့ခေတ် သူတို့ဂြိုဟ်ရဲ့ စာပေလောကမှာ ပဟေဠိ ဖြစ်နေတာ အဲဒီကိစ္စပါပဲ။ ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ (MMT-23) ဆိုတဲ့ ကလောင်ရှင်။ လမ်းဘေးစာတိုက်ပုံးထဲ ပေးပို့သူလိပ်စာမဲ့တဲ့နည်းနဲ့ စာမူ တွေပို့ပြီး ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနေနေတတ်တဲ့ ထူးဆန်းသောကဗျာဆရာ။

အမ်လည်း သူတို့စကားတွေကို တိတ်တိတ် လှမ်းနားစွင့်နေ တယ်။ အဲဒီအချိန် ‘အမ်’ အနားကိုရောက်လာတာက ကဗျာဆရာ ဘာ မိတ္တူဆိုတဲ့ စက်ရုပ်ပါပဲ။ သူက ကဗျာဆရာသာဆိုတာ သုံးလေးနှစ် နေလို့မှ တစ်ပုဒ်လောက်ပါတာ။ ဘယ်ပါမလဲ ကဗျာတွေက စွံ့မစွံ့တာ။ ကဗျာတွေသာ မစွံ့တာ။ လေကျ တအားပေါ့။ လေပေါစက်ရုပ်လို့တောင် နာမည်ပြောင်းသင့်တယ်။ လေပေါတဲ့အပြင် ကြားလုံးတွေလည်း အဆက် မပြတ်လွှတ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို စာပေသမားအားလုံး ဝေါင် ဝေါင်ရှေးကြဲတယ်။

‘အမ်’ ကတော့ အမြဲ အေးအေးသည်းခံတတ်သူဆိုတော့ သူ့ အကြိုက်ပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်း အမ်ကိုရှေ့ထားပြီး သူ ကြားလုံးတွေ ဒရဟော သွန်တော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ သူကြားပြီးရင် အမ်သောက် တဲ့ကော်ဖီဖိုးတော့ ရှင်းပေးပါလိမ့်မယ်။

ဘာမိတ္တူနက . . .

“မင်း စဉ်းစားကြည့်ကွာ။ မင်းက စာပေသမားမဟုတ်ဘူး ဆို လေမယ့် ငါရှင်းပြတာကို ဖြည်းဖြည်းလိုက်နားထောင်ရင်း ငါ့ကဗျာကို ဉာဏ်မီလာပါလိမ့်မယ်။ ငါ့ကဗျာတွေက သာမန်စက်ရုပ်တွေအတွက် တအားခေါင်းစားစေတယ်လေကွာ။ တော်ရုံ အယ်ဒီတာတွေလည်း ငါ့ ကဗျာတွေကို မလိုက်နိုင်တော့ သူတို့မဂ္ဂဇင်းတွေထဲ မသုံးကြဘူးပေါ့”

“”

“အင်း . . . ဒါလည်း သူတို့အပြစ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ငါ့ အရေးအသားတွေက အလွန်တရာမြင့်မားနေတာကိုး။ တကယ်တော့ ငါရေးတဲ့နည်းပညာကလည်း . . .”

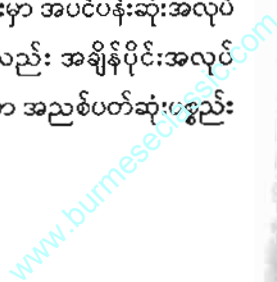
အမ် နားနှစ်ဖက်ကို ညှပ်မပိတ်မိရုံတမည်ပါပဲ။ ခေါင်းငုံ့ရင်း နားထင်ကြောတွေ ရှုံ့နေမိတယ်။

“အေးလေ . . . ယူတတ်မှ ရမှာပဲ။ မင်းလို ငါ့စကားကို ခေါင်း ဖော်တမ်း နားထောင်ပြီး မှတ်ယူတတ်တဲ့သူတောင် ဆယ်ခွန်းတစ်ခွန်း လောက် လိုက်မိမှာဆိုတော့လည်း . . .”

အမ်က ခေါင်းငုံ့ပြီးနေတာကို သူ့စကား လေးလေးနက်နက် ဗွတ်သားနေတာလို့ ထင်နေသေးတယ်။ အမ်ခမျာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖိုး ထိုက်တိုင်မဝယ်သောက်လိုတာကြောင့် တောင့်ခံနေခဲ့ရတယ်။ ဘာပဲပြော ပြောပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲလေ။ စက်ရုပ်အောက်ကျိုလို့ စက် ရုပ်ပီမသေပါဘူး။

ညနေကျတော့ အဲဒီကော်ဖီတစ်ခွက်ဖိုးငွေနဲ့ အရက်ကလေးတစ် ထုံးဝယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။

သူတစ်နေ့လုံး ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှာ အပင်ပန်းဆုံးအလုပ် တွေ လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ နေ့လယ်ပိုင်းမှာလည်း အချိန်ပိုင်းအလုပ် အနေနဲ့ ပစ္စည်းအဟောင်းတွေ သန့်စင်တဲ့စက်ရုံမှာ အညစ်ပတ်ဆုံးပစ္စည်း တွေကို ကိုင်တွယ်ခဲ့ရတယ်။

အခု ညနေဆိုတော့ အလုပ်ပြီးပြီ။ မြို့ပြင်က ကျောင်းရလေး ဆီသို့ ပြန်။ အမ်ရဲ့ နိစ္စရူဝက စိုပြည်ပြာလွင်ခြင်း မရှိရပါဘူး။

“ဟူး . . . ”

မြို့ပြင်က ရေကန်စပ်မှာ သူထိုင်တယ်။ မြက်ခင်းမှာ ကိုယ် တစ်ပိုင်းလှဲရင်း (ခြေထောက်တွေကတော့ စင်းလဲ့မထား) မျက်လုံးမှိတ် နေလိုက်တယ်။ အကောင်းအဆိုး အတွေးတွေအကုန်လုံး မောင်းထုတ် ထားတယ်။ နေလို့ကောင်းလိုက်တာ။

ဒီအချိန်ပဲ ရေကန်ထဲက အသံတချို့ကို သူ ကြားလိုက်ရပါ တယ်။ ရေတွေ လှုပ်ရှားတိုးခတ်သွားနေသံတွေ။ ငါးတွေ ခုန်ပွက်တာ ကြောင့် မဟုတ်မှန်းလည်း သူ အလိုလိုသိနေတယ်။

သူ့ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော်အပန်းဖြေမှုလေး နည်းနည်း အနှောင့် အယှက်ဖြစ်သွားတယ်။ ဟူး . . . သက်ပြင်းထပ်ချပြီး လှဲထားတဲ့ကိုယ် တစ်ပိုင်းကို ပြန်မတ်လိုက်တယ်။ သည်သောအခါမှာတော့ သူ့မျက်လုံး ထဲ မြင်ကွင်းတစ်ခုက တိုးဝင်လာပေါ့။

ရေကန်ရဲ့ဟိုဘက်ကမ်းစပ်မှာ စက်ရုပ်မလေးတစ်ယောက်။ ရေ ချိုးနေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ရေထဲဆင်းသွားတယ်။ ‘အမ်’ မျက်လုံးနည်းနည်း ပြူးသွားတယ်။ ဒါ ထိပ်တန်းအန္တရာယ်ပဲ။ ဒီဂြိုဟ် ကစက်ရုပ်တွေအားလုံး အကြောက်ရဆုံးနဲ့ အရှောင်ကြဉ်ရဆုံးက ရေပါ ပဲ။ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ဟာ ရေနဲ့ထိပြီး မကြာခင် မခံနိုင်အောင် ယားယံ လာတတ်တယ်။ ရေထဲ တစ်ကိုယ်လုံးမြုပ်စရာမလိုပဲ ကိုယ်တစ်ပိုင်း လောက်နှစ်ပြီး စိမ်ထားလိုက်ရင်ကို ဆယ်မိနစ်ကြာရင် အရည်ပြားတွေ တဖောင်းဖောင်းပေါက်ကွဲပြီး စုတ်ပြတ်စွာ သေဆုံးသွားရတယ်။ ဒါ စက်ရုပ်တိုင်းသိတဲ့ သဘာဝအသိတစ်ခုပဲ။

အခု ဒီစက်ရုပ်မလေးလည်း မသိလို့မဟုတ်နိုင်။ သိသိရက်နဲ့ ရေထဲဆင်းနေတာဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ . . . သတ် . . . သေ . . . “ဟင် . . . ”

ဒီအတွေးက အမိခါးကို ကျင်စက်နဲ့ တို့လိုက်သလို ပိုမတ်သွား စေတယ်။ အမ်က မိန်းမတွေကို နာကျည်းပေမယ့် ဒီလိုအသက်သားနဲ့ ကြုံနေရတာကိုတော့ ငုတ်တုတ်ကြည့်မနေနိုင်ပါ။ သို့သော် သူ့ကျေနပ် လို့ သူလုပ်နေတာဆိုတော့လည်း အရမ်းဝင်မစွက်ဖက်သင့်။ ထို့ကြောင့် ခဏလောက် ဆက်စောင့်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ မတတ်သာတဲ့အဆုံးကျ ခု သွားကယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

စက်ရုပ်မလေး ရေထဲဆင်းတာ ခူးဆစ်နားအထိ ရောက်လာ ပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံး မြုပ်အောင်ဆင်းလို့ကတော့ တန်းရှော့စ်ရိုက်ပြီး သေရုံသာ။ ခူးခေါင်းကျော်ကျော်အထိ ဆင်းလာပြီ။ သေချာတယ် သေ ကြောင်းကြံစည်ရုံအပြင် တခြား ဘာမှမဖြစ်နိုင်။ ဒါပေမဲ့ ပေါင်ရင်းအထိ ဆင်းပြီးချိန်မှာတော့ . . . အား . . . ဆိုပြီး အော်ဟစ်လို့ ကမ်းပေါ် ပြန် ခြင်းလာပါတော့တယ်။

အမ် ခေါင်းမော့ရယ်မော့မိသား။ အလကား သေလည်းမသေ ချိထဲနဲ့။ ဒါပေမဲ့ အမ် အရယ်ရပ်သွားတယ်။

ကောင်မလေး ကမ်းစပ်ဆီပြန်ပြေးလာရင်း ချော်လဲသွားလို့ပါ။ ရေထဲ ဝိုင်းခနဲလဲသွားတယ်။ ခြေထောက်တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတယ်။ ပြန်မထ နိုင်တော့ဘူး။ ယားယံလာပုံလည်း ပေါ်တယ်။ စက်ရုပ်မလေး တစ်ကိုယ် လုံး လွန်းထိုးလှုပ်ရှားနေတယ်။

အမ် သက်ပြင်းချ၊ ခေါင်းယမ်းရပြန်တယ်။ စက်ရုပ်တွေ၊ စက်ရုပ် တွေ တယ်ခက်ပါလား။ ဟိုဘက်ကမ်းစပ်ဆီ အမြန်ပြေးသွားရတယ်။ မြို့တော့ ရေကန်ထဲ တဗွမ်းဗွမ်းပြေးဆင်းတယ်။

စက်ရုပ်မလေးက မျက်လုံးလေးအဝင်းသားနဲ့ သူ့ဆီလာနေတဲ့ အမ်ကို ကြောင်ကြည့်နေတယ်။ အနားရောက်တော့ အမ်က စက်ရုပ်မလေး ကို ခူးကောက်ခွက်အောက်နှင့် ချိုင်းနှစ်ဘက်အောက်လက်လျှိုသွင်းတာ လိုလိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

“အို . . .”

စက်ရုပ်မလေး ယားယံတာကို ခဏမေ့ပြီး ရင်ဖိုသွားတယ်။ အမ်ကတော့ ရင်ထဲ ဘာဘာညာညာမှ မဖြစ်အား။ သူမမျက်နှာကိုလည်း မကြည့်။ ကမ်းပေါ် ခြောက်သွေ့သောနေရာအထိ သွားပြီးမှ သူမကို အောက်ချပေးလိုက်တယ်။ သူမ မြေပေါ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ယားလို့ ကုတ်နေရှာတာ။ တစ်ကိုယ်လုံးပါပဲ။ ကုတ်ရင်းတန်းလန်းနဲ့ အမ့်ကို အကဲခတ်နေသေးတယ်။

အမ်က သူ့ဘေးလွယ်အိတ်ထဲက တစ်ခုခု နှိုက်နေတယ်။ အိတ်ထဲက လက်ပြန်ထုတ်လိုက်တော့ လက်ထဲမှာ ဆေးရည်ကြည်ပုလင်းသေးသေးလေး ပါလာတယ်။

“ရှော . . . ဒါ အယားပြေဆေးပဲ”

စက်ရုပ်မလေးက သွက်သွက်လှမ်းယူပြီး သူ့လက်ဖဝါးထဲ ဆေးရည်တစ်စက်ကို လောင်းထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လိမ်းသုတ်ပါတယ်။

အမ် စိတ်လေသလို ခေါင်းယမ်းရပြန်တယ်။

“အဲဒါ လိမ်းဆေးမဟုတ်ဘူး။ သောက်ဆေး”

“ဟင် . . .”

ဒီကောင်မလေးကတော့ အော်ကြောလန်လေးပါ။ အယားပြေဆေးတောင် မသုံးတတ်ဘူးတဲ့။

“ရှင်က ဆေးပေးကတည်းက တစ်ခါတည်း ပြောပါလား။ ဘာလို့ စကားကို ကပ်စေးနဲ့နေသေးလဲ”

သူ့အပြစ်ကို ကိုယ့်အပြစ်လုပ်ပြီး စွာတာတာ ပြန်ပြောတယ်။ ပြီးမှ လက်ကျန်ဆေးကို မော့သောက်လိုက်တယ်။ ဆေးအာနိသင်မပြသေးသဖြင့် ကုတ်တော့ကုတ်နေရဆဲ။

ကုတ်ရင်းပင် သူမ အမ့်ကိုလည်း သတိထားမိလိုက်တယ်။ အမ်လည်း ရေထဲဆင်းပြီး သူမကို ကယ်ခဲ့တာပဲမို့လား။ ဒါနဲ့တောင် . . .

“ရှင်ကကျတော့ ဘာလို့မယားတာလဲ။ ရှင်လည်း ရေထဲခဲသေးတာပဲ”

အမ်က သူမကိုမကြည့်ဘဲ မခိုးမခန့် ပြုံးတယ်။

“ကိုယ်က ဒီရိုဘော့ဂြိုဟ်မှာရှိတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ရေစိုခဲစက်ရုပ်လေ”

“ဟင် . . .”

စက်ရုပ်မလေး နားမလည်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးမှ အသိအမှတ်မရှိဘဲ ခေါင်းထဲ လျှပ်ပြက်သွားတယ်။ အမ်ရဲ့ အဝတ်အစားလွတ်နေတဲ့ အရေပြားတိုင်းကို လိုက်ကြည့်တော့တယ်။ အမ့် အရေပြားပေါ်က နှုတ်နှုတ်အမျှင်လေးတွေကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူမ အလိုအလျှောက် နှုတ်ထွက်သွားတယ်။

“ဝဲစားစက်ရုပ်”

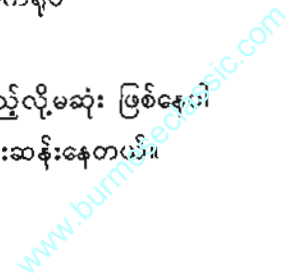
အမ့်မျက်နှာက ခံစားမှုကို ထိန်းနိုင်သလို တည်ငြိမ်လျက်ပါ။ အမ် ဝဲစားတယ်ဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘုတွေပေါက်ပြီး ယားသဖြင့် နှုတ်လေးပွားလေဖြစ်တဲ့ ညစ်ပတ်ရိစ္ဆာတဲ့ဝဲကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ နှုတ်နှုတ်အမျှင်လေးတွေ ပေါက်လာတာကို ပြောတာပါ။

ဒီဂြိုဟ်က စက်ရုပ်မှန်ရင် ဘယ်နေရာမှ အမွေးမပေါက်ဘူး။ အမွေးအမှားတော့ အမွေးတွေပေါက်လာခဲ့ပြီလေ။ ဒီလို အမွေးတွေ ပေါက်လာခဲ့တာကို ဝဲစားတာလို့ စက်ရုပ်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးက တညီတညွတ်တည်း သတ်မှတ်လိုက်ကြတယ်။

“ရှင် . . . ရှင် . . . တကယ်ပဲ ဝဲစားစက်ရုပ်”

အမ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

သူမက အမ့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ပတ်ကြည့်လို့မဆုံး ဖြစ်နေသေးဘဲ။ အမွေးအမျှင်တွေ တွေ့ရတာကိုလည်း ထူးဆန်းနေတယ်။

“ကျွန်မ ရှင့်အကြောင်းတွေ ကြားဖူးတယ်။ ရှင့်ကို စက်ရုပ်တွေ အားလုံးက ဖယ်ကျဉ်ထားတဲ့ အကြောင်းတွေလေ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ သိပ်တွေ့ချင်နေခဲ့တာ။ အဟား . . . အခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်”

စက်ရုပ်မလေး တကယ်ပဲ ဝမ်းသာနေတယ်။

“ဘာလို့တွေ့ချင်တာလဲ”

“မသိဘူး။ ဒီလိုပဲ တွေ့ကြည့်ချင်တာပဲ။ မြင်ဖူးချင်တာမျိုးပေါ့”

“ကဲ . . . အခု မြင်ဖူးပြီ။ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကိုင်ကြည့်မယ်”

“ဟင် . . .”

အမ် တွန့်သွားသလို ကောင်မလေးလည်း ကြောင်သွားတယ်။ ပြီးမှ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နဲ့ စကားပြန်ဖြည့်တယ်။

“ရှင့်အရေပြားကို ကိုင်ကြည့်ချင်တယ်လို့လေ”

“မကိုင်နဲ့။ ငါ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အသားနဲ့ မထိချင်ဘူး”

ဆေးအာနိသင်ပြုလာတာကြောင့် သူမ သိပ်မယားတော့ပါ။ အမ်က အခုမကိုင်ခိုင်းလည်း သူမကတော့ တစ်နေ့နေ့ ရအောင် ကိုင်ကြည့်မှာပဲလို့ စက်ရုပ်မလေးက တေးမှတ်ထားလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အမ်ကလည်း မမေးဘဲ ရေထဲဆင်းတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြနေသေး။

“စိတ်ညစ်လို့လေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမလားလို့ ဒါပေမဲ့ ရေထဲဆင်းရင် ကျွန်မကိစ္စက သေဖို့မတန်သေးဘူးလို့တွေးမိသလိုလန့်လည်း လန့်လာတာနဲ့ ပြန်ပြေးတက်ခဲ့တာလေ။ တော်သေးတယ်ရှင်ကယ်လို့”

အမ်က ဘာမျှပြန်မပြောဘူး။

“ကျွန်မ ဘာလို့သတ်သေချင်တာလဲ ရှင်သိလား”

“”

“မသိလည်း တစ်ချက်လောက် ခန့်မှန်းကြည့်ပါလား”

စက်ရုပ်မလေးက သူ့ကို စကားမပြောပြောအောင် လုပ်နေတယ်။ အမ်လည်း ပြီးပြီးရော လျှောက်ပြောလိုက်တယ်။

“အကြွေးတောင်းတဲ့သူတွေ များလာလို့မို့လား”

“အောင်မာ . . . စက်ရုပ်ပါးဝလို့။ ကျွန်မကို ဘာများမှတ်နေတာလဲ”

သူကမှ သူ့ရည်းစား နောက်ဘဲနဲ့ပါသွားလို့ မချီမဆန့်ကျန်နေတဲ့ ခုနဲ့”

အမ် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်တယ်။

သူမလည်း လန့်သွားတယ်။ အမ် စိတ်ကို တော်တော်ပြန်ထိန်း

အိတ်ကိုပြန်လွယ်၊ အရက်ပုလင်းကိုလည်း ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်ပဲ . . .

“ယခု နေရောင်ခြည် (30%)၊ အစိုဓာတ် (40%) ဖြစ်နေပါသဖြင့်

အခြားမင်း အနေနှင့် ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် မနေသင့်တော့ပါရှင်”

စက်ရုပ်ကောင်မလေးရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်မှာပတ်ထားတဲ့

အိတ်တစ်ခုက အသံထွက်လာတာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကျန်းမာရေး

အခြေအနေကို သတိပေးတဲ့စက်ပါ။ ဒါမျိုးစက်က အတော်ကြွယ်ဝတဲ့

စက်ရုပ်တွေမှ အသုံးပြုနိုင်တာပါ။

“ကဲ . . . မင်းစက်ကလည်း အော်နေပြီ။ ပြန်တော့။ ဪ . . .

အခု ခုနက မင်းပြောတာမှန်တယ်။ ငါ့ရည်းစားက ငါ့ကိုစွန့်ပစ်ပြီး တခြား

သူ့ လှည့်မကြည့်ဘဲ လျှောက်ခဲ့တယ်။

သူမ အိုးအိုးအမ်းအမ်းလေး ကျန်ခဲ့တယ်။

ခုနက လွတ်ခနဲပြောလိုက်မိတဲ့ စကားအတွက်လည်း အားနာ

တယ်။

(2)

အဲဒီနေ့က သူ ကုမ္ပဏီကပြန်လာတာ မိုးချုပ်တယ်လေ။ မိုးပျံ့ရထားကလည်း နောက်ကျသေးတယ်။ ဘူတာမှာတင် တစ်နာရီလောက် ကြာခဲ့တယ်။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်တွေ ပင်ပန်းခဲ့တယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်းကြီးစားခဲ့သလောက် အကျိုးအမြတ်လည်း ရခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကုမ္ပဏီနဲ့ တခြားကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုနဲ့ စာချုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ နည်းပညာဖလှယ်ရေးနဲ့ ပူးပေါင်းကုန်သွယ်ရေး စာချုပ်တစ်ခုပါ။ သိပ်ကြီးမားတဲ့ ပရောဂျက်တစ်ခုပဲ။ ဒီစာချုပ်က သူ့အတွက် ရာထူးတစ်ဆင့်တက်စေမှာ သေချာမှန်း သူသိနေတယ်။

“ဟား . . . ဟား . . .”

သူ အပြန်လမ်းမှာ ပင်ပန်းပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်နေခဲ့တယ်။ Meeting ပြီးတော့ အလုပ်သဘောအရ တစ်ခွက်ဟစ်ဖလားလေး ဆွဲခဲ့ရသေးတော့ ခြေလှမ်းတွေကလည်း နည်းနည်းယိုင်နေတယ်။

“ဒီစာချုပ် မနက်ဖြန် ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌရုံးခန်းကို ပို့လိုက်ရင် ငါ ရာထူးတက်ပြီ။ လစာကိစ္စလည်း ပြန်ညှိရတော့မယ် ဟား . . . ဟား . . .”

ရှေ့ဆီဆိုရင် သူငှားနေတဲ့အိမ်ရှိတဲ့ လမ်းကွေ့ကလေးထဲ ရောက်တော့မယ်။ အခုတော့ ချောင်းကူးတံတားတစ်ခုကနေ ဖြတ်လျှောက်နေ

ပေါ့တယ်။ ချောင်းကမ်းစပ်မှာ အရိုးခေါင်းပုံနဲ့အတူ ‘ရေအန္တရာယ် သတိပြု’ ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်လည်း ထောင်ထားတယ်။

မနက်ဖြန် အလုပ်ဆင်းရင် ‘လူးကစ်’နဲ့ချိန်းပြီး သူ့စွမ်းဆောင်ရည်တွေအကြောင်း ကြွားရဦးမယ်လို့ တွေးနေတယ်။ လူးကစ်က ‘ရှင် သိပ်တော်တာပဲ’လို့ချီးကျူးပြီး အနမ်းတွေ ပေးချွေလိမ့်မယ်လို့လည်း ဖျော်ထင်နေတယ်။ သူ စာချုပ်ကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ကြည့်ချင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် လမ်းသွားရင်းပဲ အိတ်ထဲကစာချုပ်ဖိုင်ကို ဆွဲထုတ်တယ်။ ကြပ်နေတယ်။ ထုတ်လို့မရဘူး။

သူ အားနည်းနည်းပိုသုံးပြီး ဆွဲထုတ်တယ်။ ကြပ်နေတုံးပဲ။ ဆွဲထုတ်တယ်။ မရဘူး။ ဆွဲထုတ်တယ်။ ကြပ်နေတယ်။ ဆွဲထုတ်တယ်။ ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

“ဟာ . . .”

အားနဲ့ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရာမှာ စာချုပ်ဖိုင်က ခုန်ထွက်သွားတယ်။ ခုန်မြန်မှာပဲ အားပါတဲ့ လေပြည်တသုတ်ကလည်း ‘ဝှစ်’ခနဲမြည်အောင် ခုန်ခတ်သွားတယ်။ စာချုပ်ဖိုင် ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်ပြီး လေထဲခုန်ဝဲလွင့်သွား . . .

သူလည်း ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်ဘဲ လေထဲလှမ်းခုန်ခုပစ်။ သူ့အားပေါင်တန်းကို ကျော်လွန်ကာ လေထဲ . . . စာချုပ်ဖိုင်နဲ့ သူ့လက်ထဲမှာပဲ ကပ်လွဲသွားတယ်။ သူခုန်းတုံးကခုန်ခဲ့ပြီး အောက်မှာရေပြင်နဲ့ အခုမှ သတိဝင်သွားတယ်။ မျက်လုံးအစုံ ပြူးထွက်သွားတယ်။

“အား . . .”

စာချုပ်ဖိုင်လည်း ရေထဲကျသွား။ သူလည်း . . .

“ဗွမ်း . . .”

အလေးချိန်နဲ့ အရှိန်အရ သူ ရေအောက် တော်တော်နက်နက် ခုန်မြုပ်သွားတယ်။ ဒါ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်အတွက် သိပ်အန္တရာယ်ယှားအခြေအနေပဲ။ သူ့ခြေတွေလက်တွေ အကုန်ခတ်ကာ ရေပြင်ပေါ်

ပြန်တက်ဖို့ အသည်းအသန်ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနှောင့်အယှက်က ရှိနေတယ်။ သူ့ခြေထောက်က တစ်ခုခုနဲ့ ငြိနေပြန်တယ်။ သူ ရေပြန်ငုပ် ပြီး ခြေထောက်မှာငြိနေတဲ့ ရေမှော်ပင်တွေကို သွားဖြည့်ရတယ်။ ဖြည့်နေစဉ်မှာပဲ သူ့ခေါင်းက မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ မူးလာတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး လည်း ယားယံလာတယ်။ ပါးစပ်ထဲ ရေတွေ စီးဝင်လာတယ်။

ပါးစပ်ထဲဝင်လာတဲ့ရေတွေကို ပြန်တွန်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ စိတ်က ရုတ်တရက် ထူးဆန်းသွားတယ်။ သူ ရေတွေကို မျိုချချင်စိတ် မျိုး ပေါ်လာမိသလိုပဲ။ ဟုတ်တယ်။ သူ ရေတွေ မျိုချမိသွားတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ နောက်ဆုံးမှတ်မိတာလည်း အဲ့ဒါပါပဲ။

သူ ရေတွေမျိုချတာကို နောက်ဆုံးမှတ်မိတယ်။

• • •

သူ သတိပြန်ရလာတော့ ဆေးရုံခုတင်မှာ။

ဆရာဝန်စက်ရုပ်တွေက သူ့ကို ကြောက်ရွံ့ရွံ့ရှာဖွယ် သတ္တဝါ တစ်ကောင်လို ခြံကြည့်နေကြတယ်။ နည်းနည်းစာနာပုံရတဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်က . . .

“အမ်ဆေးနပ် . . . ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာ ဘာတွေ ထူးခြားနေသလဲဆိုတာ စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး။”

အမ် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ငုံ့ကြည့် စစ်ဆေးတယ်။ အမွှေးအမျှင် သေးသေးလေးတွေ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ နေရာအနှံ့ ပေါက်ရောက်နေတာ ကို သူ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဟင် . . . ဒါ . . . ဒါ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျုပ်တို့လည်း အဲ့ဒါကိုပဲ အဖြေရှာနေတာပါ။ ခင်ဗျား ရေထဲ ကျသွားပြီးတော့ ခင်ဗျားခန္ဓာကိုယ်အတွင်းပိုင်းမှာ ထူးဆန်းတဲ့ ဓာတ် ပြုမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်သွားပုံရတယ်။ ဒီအမွှေးအမျှင်တွေကို ပျောက်အောင်

ကုနိုင် မကုနိုင် ကျုပ်တို့ လေ့လာရဦးမှာပါ။ ပြီးတော့ ဒါ . . . ကူးစက် နိုင်၊ မကူးစက်နိုင် မသေချာသေးတာကြောင့် ခင်ဗျားကို သီးသန့်ခန်း ထဲမှာ ပြောင်းရွှေ့ထားပါ့မယ်”

“ဗျာ . . .”

အမ်ဆေးနပ်ရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ကျန်းမာရေးသတင်းတွေဟာ မုန့်တိုင်းနဲ့ပါလာတဲ့ ပင်လယ်ရေလို ဆိုးရွားစွာယုံ့နဲ့နဲ့ပါတယ်။ ရိုဘော့ဂြိုဟ်ရဲ့ ဆေးပညာသမိုင်းမှာ ကုလို့မရတဲ့ ပထမဦးဆုံးရောဂါတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကို ဆေးပညာရှင်တွေဘက်က ဝန်မခံခဲ့ကြပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ ဆေးပညာကို အထိပါးမခံလိုတဲ့အတွက် အမ်ရဲ့ရောဂါကို ဝဋ်နာကံနာ တစ်ခုလို ခပ်သဲ့သဲ့ သတင်းလွှင့်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါ မိမိဂြိုဟ်ကို စော်ကားလို့ မမြင်ရတဲ့ ပါဝါမြင့် ဂြိုဟ်စောင့်စက်ရုပ်တွေက ဒဏ်ခတ်တာပဲဆိုတဲ့ အသံမျိုးတွေလည်း မန်မိုရီနီမ့်တဲ့စက်ရုပ်တွေဆီက ထွက်လာခဲ့တယ်။

အမ် အထူးခန်းထဲကနေ အပြင်ထုတ်တဲ့နေ့က ဆေးခန်းအဝမှာ မိဒီယာသမားတွေ ပြတ်သိပ်လို့ပေါ့။ ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ်နဲ့။ ဒါပေမဲ့ အနီးတော့ မကပ်ရဲကြဘူး။ ရောဂါကူးမှာစိုးလို့ အဝေးကနေပဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတယ်။ သတင်းတွေကိုတော့ ကောလာဟလတွေရယ်၊ ကိုယ်ထင်တာတွေရယ်ပေါင်းပြီး ရေးထုတ်ကြတော့တယ်။

အဲ့ဒီလပိုင်းက သတင်းစာနဲ့ဂျာနယ်တွေမှာ အမ်ဆေးနပ် အကြောင်းတွေ ပလူယုံခဲ့တယ်။ ဝဲစားစက်ရုပ်၊ ဝဲစားစက်ရုပ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်တွေဟာ မမြင်ချင်မှအဆုံး ရေပန်းစားခဲ့တယ်။

နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့သူ့ကို ဆေးရုံနဲ့ နောက်ဖေးပေါက်ကနေ တိတ်တဆိတ် ဆင်းစေခဲ့တယ်။ ဘဝရဲ့ ကုတ်ခြစ်ရာပြင်းထန်တဲ့ အလှည့်အပြောင်းကြီးဟာ သုံးလေးရက်အတွင်းမှာ ဖြစ်ပွားစေခဲ့တယ်။

ကုမ္ပဏီကို သူသွားတော့ ကုမ္ပဏီအဝင်ဝမှာပဲ သူ့ကို အလှည့်ထုတ်လိုက်တဲ့အကြောင်း တရားဝင်စာ ကပ်ထားနှင့်နေပါပြီ။ သူ့အိမ် အပြန်လမ်းမှာ သူ့ကို လူတွေက သူနဲ့ခပ်ဝေးဝေးမှ ရဲ့သွားကြပြီးမှ တစ်ဝန်

လှမ်းဝိုင်းကြည့်တာတွေကို အဆက်မပြတ် ခံခဲ့ရတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်
တော့ သူ့ပစ္စည်းတွေကို အိမ်ရှင်က အိမ်အပြင် ထုတ်ထားပြီးနေပါပြီ။
တစ်ဆက်တည်းပဲ သူ့ရည်းစားကပါ သူလိုကောင်နဲ့ လမ်းခွဲတာ မလွန်
ကြောင်း လာရောက်ပြောဆိုသွားခဲ့တယ်။

သူ နေ့စရာ၊ စားစရာမဲ့စွာ လမ်းများပေါ်၊ အမှောင်တွေထဲမှာ
ကိုယ့်နာမည်ကိုယ်မြင်ခဲ့ရတယ်။ ထွေးပွေ့မယ့် ရင်ခွင်မရှိတဲ့ဘဝမှာ ကန်
ကျောက်မယ့်ခြေထောက်တွေပဲ အပြည့်ရှိနေခဲ့တယ်။ လတွေ၊ နှစ်တွေ
ကြာအောင် လမ်းများပေါ် . . .။

နှစ်တချို့ကြာမှ အိမ်ဆေးနပ်ရဲ့ရောဂါ မကူးစက်နိုင်ဘူးလို့
စက်ရုပ်တွေက စိတ်ချခဲ့ကြတယ်။ အဲ့ဒီတိုင်အောင် ရှောင်ရှားကြဆဲ။
ပစ်ပယ်ကြဆဲ။ ဘယ်သူမှမလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေမှာ အနိမ့်လခလေး
နဲ့ သူ့ အလုပ်လေးတွေဘာတွေ ရလာခဲ့တာကတော့ နောက်ပိုင်း ကံ
ကောင်းမှု တစ်ခုပါပဲ။

အလုပ်ကပြန်လို့ ညတွေနက်ရင် လူရှင်းတဲ့လမ်းကြားတွေမှာ
ပေပေတေတေ သွားအိပ်ရတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးလေးတွေကိုတောင်
အာဏာရူး ပတ်တရောင်ရဲတစ်ကောင်ကြောင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။

တကယ်တော့ နေတတ်ရင် မြို့ပြင်မှာလည်း ပျော်စရာကောင်း
ပါတယ်။

လူဆိုးလူညစ်တွေနည်းတော့ လေကောင်းလေသန့်တွေတောင်
ပိုမိုရရှိသေး။

(3)

သူ လမ်းသွားရင်း စိတ်က အလိုလို တွေးဖြစ်နေတာပါ။ သူ့
ရောဂါ စတင်ပုံအကြောင်းကိုလေ။

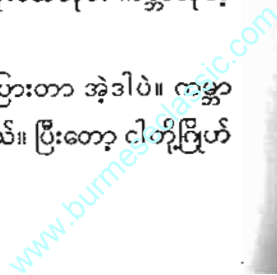
ပြန်တွေးတိုင်း ပြန်နာကျင်ရတာကတော့ အတိတ်ဆိုးတွေပါပဲ။

သူ သူ့ကျောခင်းရာနေရာ ထရန်စဖာအိုးစုတ်ကြီးဆီရောက်တော့
ဂျေအိုင်ကို တွေ့ပါတယ်။ ဂျေအိုင်က ထရန်စဖာအိုးရဲ့ အပေါက်ဝမှာ
ထိုင်ပြီး အမိကို မျှော်နေတယ်။

အိမ်လာတာတွေ့တော့ ကလေးတစ်ယောက်လို အူယားဖား
ယားပြေးသွားပြီး အမိလက်ထဲကပုလင်းကို ယူတယ်။ ပြီးတော့ ပုလင်း
အစို့ကို ကိုက်ဖွင့်ပြီး ဂလုဂလုနဲ့ လည်လှုပ် ဖောင်းလိုက်ပိန်လိုက်ဖြစ်
အောင် မော့ပါတော့တယ်။

အိမ် ထရန်စဖာအိုးထဲဝင်ပြီး အဝတ်အစားလဲလိုက်တယ်။ ပြန်
ထွက်လာတော့ ပုလင်းတစ်ဝက်ကျိုးနေပြီဖြစ်တဲ့ ဂျေအိုင်က လျှာလေး
လေးကြီးနဲ့ စကားတွေလျှောက်ပြောနေပါပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း ကမ္ဘာဆိုတဲ့
အမည်ရှိဂြိုဟ်ကြီးအကြောင်းတွေပါပဲ။

“ကမ္ဘာဂြိုဟ်နဲ့ ငါတို့ဂြိုဟ် အဓိကကွဲပြားတာ အဲ့ဒါပဲ။ ကမ္ဘာ
ဆိုတဲ့ဂြိုဟ်က သက်ရှိသက်မဲ့ ခွဲခြားမှုမြင့်မားတယ်။ ပြီးတော့ ငါတို့ဂြိုဟ်

လောက် အရာဝတ္ထုတိုင်းက လျှပ်စစ်ဓာတ်လွယ်လွယ်နဲ့ မထုတ်ပေးနိုင်ဘူး”

ဂျေအိုင်ရဲ့ တချို့စကားတွေကို သူ စိတ်မဝင်စားလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလိုက်အထိုက်သဘောအရ ပြန်မေးပြုတာမျိုးတော့ လုပ်ပေးမိတာပါပဲ။

“သက်ရှိတွေကကော”

“သက်ရှိတွေလည်း အတူတူပဲ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် လျှပ်စစ်ဓာတ်ကို မထုတ်လုပ်နိုင်ဘူး။ အဲ . . . ရှိတဲ့သတ္တဝါတွေတော့လည်း ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား . . . ဘယ်လိုသတ္တဝါတွေလဲ”

“ငါးရှဉ့်”

“အာ . . .”

ဂျေအိုင်က လျှပ်စစ်ငါးရှဉ့်ကို ပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အမိလို ကမ္ဘာဂြိုဟ်အကြောင်း ဂျေအိုင်ပြောပြမှ သိတဲ့ သာမန်စက်ရုပ်တစ်ရုပ်က ဒီစကားကို အတည်အတန်လို့ ဘယ်ယုံချင်ပါ့မလဲ။ မူးရူးပြီး အပြောင်အပျက်ပြောနေတာလို့ပဲ ထင်နေတယ်။

“ကဲ . . . မင်းကို ငါပြောမယ်”

ဂျေအိုင်က သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက Remove တစ်ခုကို ထုတ်ပြီး ထရန်စဖာအိုးရဲ့ နံရံဆီကိုချိန်ပြီး ခလုတ်နှိပ်လိုက်တယ်။ ထရန်စဖာအိုးနံရံမှာ အလင်းပုံရိပ်တချို့ ပေါ်လာတယ်။

ပတ်လမ်းတစ်ခု။ အဲဒီပတ်လမ်းထဲမှာ အရာဝတ္ထုတစ်ခုက အနည်းငယ် တိမ်းစောင်းပြီး လည်နေတယ်။

“အဲ့ဒါ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ပဲ”

“ဪ . . .”

“ဂြိုဟ်ရဲ့ပတ်လမ်းပေါ်မှာ တွေ့လား (Space Station) လို့ခေါ်တဲ့ အာကာသယာဉ်စခန်းတွေ အများကြီးပဲ”

ထရန်စဖာအိုးပေါ်မှာထင်နေတဲ့ ဂြိုဟ်ပတ်လမ်းပေါ်က အစက်ပြောက်ကလေးများကို ဂျေအိုင်က ညွှန်ပြီးပြောတယ်။

“ဒီကမ္ဘာဂြိုဟ်က သိပ်နားလည်ရခက်တဲ့ ဂြိုဟ်ကြီးတစ်လုံးပဲ”

ဂျေအိုင်ပြောပြထားသဖြင့် အမ်လည်း ကမ္ဘာအကြောင်း တော်တော်များများ သိပြီးနေပါပြီ။ ထိုဂြိုဟ်တွင် နေထိုင်ကြသော အဆင့်မြင့်သတ္တဝါများကို လူဟုခေါ်ကြောင်း၊ ထိုလူများနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ (၂၅)နှစ်က အကြီးအကျယ် စစ်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း၊ သူတို့သတ်မှတ်ခုနှစ်အရ ယခုသူတို့ဂြိုဟ်မှာ (AD-2113)ဖြစ်ကြောင်း၊ လူတွေကို အင်မတန်တန်ခိုးရှိသော ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းခဲ့တာဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ဘုရားသခင်ကိုလည်း လူတွေ ပြန်ဖန်တီးခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ဂျေအိုင်သဘောအရ အမ် နားဝအောင် ကြားခဲ့ရပြီးပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ဂျေအိုင်စကားတွေက တစ်ခါပြော တစ်မျိုးခွဲထွက်နေသဖြင့် အမိအတွက် မှတ်သားလို့ မရိုးနိုင်ခဲ့။

“အဲ့ဒီဂြိုဟ်က ဉာဏ်ရည်အမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ လူဆိုတဲ့သတ္တဝါတွေဟာ ယဉ်ကျေးမှုအမျိုးမျိုး တီထွင်တတ်သလို၊ ရက်စက်မှုအမျိုးမျိုးလည်း ကျူးလွန်တတ်တဲ့ သတ္တဝါပဲ”

“ . . . ”

“သူတို့မှာ ဘယ်တော့မှ အဆုံးမသတ်တဲ့ လောဘတွေရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ပိုင်နက်တွေကို အမြဲတမ်း ချဲ့ထွင်ချင်နေတယ်။ သူတို့ဟာ လက်နက်တွေမျိုးစုံကိုလည်း ထုတ်လုပ်နိုင်ကြတယ်။ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးစွမ်းအင်နဲ့ လက်နက်တစ်မျိုးလည်း ရှိတယ်”

“အိုင်းစတိုင်းဆိုတဲ့လူ အစပြုခဲ့တဲ့ဟာမို့လား”

“အင်း . . . မင်း . . . ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဂျေအိုင် တစ်ခါ ပြောပြဖူးတယ်လေ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဂျေအိုင်အလေးစားဆုံးက အဲ့ဒီလူဆို။ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကလူတွေက ငွေ့နံ့တော်တို့

ငြိမ်တက စက်ရပ်တွေထက် စွမ်းအင်အသုံးပြုမှုနဲ့ တီထွင်မှုမှာ အိုင်ကျူနီမ့်ပေမယ့် အဲဒီအိုင်စတိုင်းဆိုတဲ့လူကတော့ ကျွန်တော်တို့ထက်တောင် သာလွန်နိုင်မယ်လို့ ဂျေအိုင်ပြောခဲ့တာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်။”

ဂျေအိုင်က အရက်တွေပေးနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းကြီးနဲ့ ပြုံးတယ်။

“အင်း . . . မင်းမှတ်မိတာ ကောင်းတယ်။ ငါ အခု အဲဒီလက်နက်ထက် သာလွန်ပြည့်စုံပြီး ထိန်းချုပ်နိုင်မယ့် လက်နက်ကို တီထွင်နေတယ်။ အောင်လည်း အောင်မြင်တော့မယ်။”

ပြောလည်းပြော၊ မြေတွင်လည်း တုတ်ချောင်းဖြင့် အီကွေးရှင်းတစ်ခုကို ဆွဲပြတယ်။ $E = mc^2$ တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ရိုဘော့ဂြိုဟ်သုံး သင်္ကေတအက္ခရာတွေပါပဲ။

“ဒါ ဂျေအိုင်လက်နက်အတွက် အီကွေးရှင်းလား။”

“အင်း . . . လိုအပ်ချက်တွေတော့ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါ မင်းမှာ ငွေဘယ်လောက်ရှိလဲ။”

“ဟင် . . .”

အမ် ယောင်ယမ်ပြီး ရင်ဘတ်ကအိတ်ကပ်ဆီ လက်ဖိမိသေး။ ပြီးမှ သူ စိတ်မကောင်းခြင်းနဲ့ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းယမ်းပြလိုက်တယ်။

“ကျွတ် . . .”

ဂျေအိုင် စုတ်သတ်တယ်။

“ငါ ငွေတော်တော်များများ လိုနေတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ဓာတ်ကူပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့ကွ။ ဟင်း . . . ငွေမရှိရင်တော့ ကြာဦးမှာပဲ။”

ဂျေအိုင် ဓာတ်ခွဲခန်းအတွက် လိုအပ်မယ့်ပစ္စည်းတွေတွက် အမ် စိတ်မကောင်းပါ။ ဒီလောက် ငွေအများကြီး သူ ဘယ်လိုရှာနိုင်မလဲ။ လောလောဆယ်မရှာနိုင်လည်း စိတ်ထဲတော့ စာရင်းမှတ်ထားလိုက်တယ်။ သူ ဂျေအိုင်အတွက် ငွေပိုရှာရမယ်။

“ဂျေအိုင် . . . အဲဒီလက်နက်အောင်မြင်သွားရင် ရိုဘော့ဂြိုဟ်တာကွယ်ရေးအဖွဲ့အစည်းဆီ သွားအပ်မှာပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါဆို ဂျေအိုင်လည်း အဆင့်မြင့်ရာထူးတစ်နေရာ ပြန်ရတော့မှာပေါ့။”

အမ် ဂျေအိုင်အတွက် ဝမ်းသာမိပေမယ့် . . .

“ထို့ . . .”

ဂျေအိုင်တံတွေးသံက နာကျင်မှုနဲ့ . . .

“ဘယ်မှ မအပ်ဘူး။ ဒီရိုဘော့ဂြိုဟ်ရဲ့ ဘယ်အဖွဲ့အစည်းကိုမှ ငါ တီထွင်မှုကို ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်။ ဒီဂြိုဟ်က အယ်အဖွဲ့အစည်းကိုမှ ငါမယုံကြည်ဘူး။”

ဂျေအိုင်မှာ ဘာအတိတ်တွေ ရှိနေပါသလဲ။

(4)

“အင်း . . . ကျွန်တော် လတ်တလောအတွင်းပေါ့ ငွေများများ ရနိုင်ချေရှိလား”

မေးသာမေးရတာပါ။ ကိုယ့် ပုံမှန်အခြေအနေအရဆိုရင် ဘယ် ရှိမလဲ။ ကွန်ပျူတာက စက္ကန့်ဝက်လောက် Loading ပြီးတော့ အသံ ထွက်ဖြေလာတယ်။

“ရှိပါတယ်”

တဲ့။

အမ် မျက်ခုံးမြင့်သွားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ချမ်းသာသွား တယ်။ နောက်ထပ် အကြွေစေ့တစ်စေ့ကို ကွန်ပျူတာအပေါ်က အပေါက် ကလေးထဲ ထည့်လိုက်ပြီး . . .

“အင်း . . . ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော်၊ အများက တရားဝင် လက်ခံလာမယ့် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ကော ဖြစ်လာနိုင်လား”

ကွန်ပျူတာက ခုနလိုပဲ Loading လုပ်နေတယ်။ ဒီတစ်ခါ တော် တော်ကြာသွားတယ်။ ပြန်မဖြေဘူး။

လမ်းဘေးက အပျော်တမ်းမေးတဲ့ ဗေဒင်ရုံကလေးတွေပါ။ ဖုန်း ရုံကလေးတစ်ခုလိုပဲ မတ်တတ်ရပ် အကြွေစေ့ထည့်ပြီး မေးရတယ်။

ကွန်ပျူတာက အကြွေစေ့ထည့်လိုက်တာနဲ့ ရှေ့မှာလာရပ်တဲ့ စက်ရုပ်ကို Auto ဓာတ်ပုံရိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မေးတဲ့မေးခွန်းနဲ့ ဓာတ်ပုံ မှာမြင်ရတဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကတစ်ဆင့် အထဲမှာတွက်ချက်ပြီး စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း အဖြေထုတ်ပေးတယ်။ အရင်တုန်းက ခေတ်စားခဲ့ပေမယ့် အခု တော့ ဖျက်သိမ်းဖို့လျာထားခံရလောက်အောင် ခေတ်နောက်ကျသွားပြီ ဖို့ ဘယ်သူမှ အပျော်တမ်းအနေနဲ့တောင် မမေးကြတော့ပါဘူး။

အမ်လည်း စိတ်ပါလွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်လေလေနဲ့ ဝင် မေးနေမိတာပါ။ Loading က တော်တော်ကြာနေတာမို့ ပြန်ဖြေမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးဆိုပြီး အမ် အဲ့ဒီအထဲက ထွက်ခဲ့ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။ အဲ့ဒီအချိန်ကျမှ . . .

“ဖြစ်မယ်။ စက်ရုပ်တိုင်းက လေးစားရမယ့် ကဗျာဆရာတစ် ယောက်ဖြစ်လာမယ်။ ပြီးတော့ ဒီရက်ပိုင်း နှလုံးသားရေးရာပါ စန်းပွင့် မယ်”

အမ် ကြောင်သွားတယ်။

ဘယ်နှယ် . . . စက်က မေးတာတင်မကဘူး မမေးတဲ့ နှလုံး သားတွေပါ လာပြောနေတယ်။ ဒီနေ့ စက်က သူ့အတွက်မေးသမျှ အကောင်းတွေချည်း ဟောပေးနေပါလား။ အံ့မယ် . . . မမေးဘဲနဲ့ နှလုံး သားရေးရာတောင် စန်းပွင့်ဦးမယ်ဆိုပြီး ပြောလိုက်သေး။ အမ် ရယ်ချင် ယာတာပဲ သိတယ်။

“အလကား . . . ဒီစက်တွေ ဒီလိုစုတ်နေလို့ ခေတ်နောက်ကျ ထွက်ခဲ့တာပဲ”

အမ် ဒီလိုရေရွတ်ပြီး လမ်းဘေးဗေဒင်ရုံကလေးထဲက ပြန်ထွက် ခဲ့တယ်။ လေတွေတအားတိုက်နေတဲ့ အပြန်လမ်းမှာ ကောင်းကင်ဟာ နီထွင်နေတယ်။ အမ် တစ်ယောက်တည်း ခုနက ဟောစာတမ်းတွေကို ပြန်တွေးမိပြီး ရယ်ချင်မှုနဲ့အတူ စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဒီအချိန် စာရွက်တစ်ရွက်ဟာလွင့်လာပြီး အမိမျက်နှာရှေ့က ဖြတ်ပျံ့လာတယ်။ အမိ လက်နဲ့ လှမ်းဖမ်းလိုက်တယ်။ သတင်းစာအပိုင်း အစတစ်ရွက်ပါ။

သတင်းစာထဲမှာ ပုံတစ်ပုံ။ ဝန်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မိသားစု ခရီး သွားတဲ့ပုံပါ။ ပုံထဲမှာ ဝန်ကြီးရယ်၊ ဝန်ကြီးဇနီးရယ်၊ ဝန်ကြီးရဲ့သမီးရယ်။ သုံးယောက်။

အမိ ဓာတ်ပုံကို မတော်တဆ ကြည့်မိရာက စပြီး သေချာထပ် ထပ်ကြည့်နေမိတယ်။ ဝန်ကြီးရဲ့ သမီးဆိုသူတစ်ယောက်ကို မြင်ဖူးသလို လို . . .။

နောက်မှ သူ့နှုတ်ခမ်းက ပြုံးသွားတယ်။

သူ မှတ်မိသွားတယ်။

သတင်းစာအပိုင်းအစကို ဆက်မလွင့်သွားအောင် အမှိုက်ပုံးထဲ သေချာသွားထည့်လိုက်တယ်။

• • •

လျှပ်စီးဆိုင်ကယ်တွေ အုပ်လိုက်မောင်းနှင်လာသံကို ကြားရ တယ်။ အမိ လှည့်မကြည့်ဘူး။ ညတောင် ကောင်းကောင်းမရောက်သေး ဘဲ သောင်းကျန်းနေတဲ့ လမ်းသရဲစက်ရုပ်တွေကို အမိ စိတ်ညစ်မိတယ်။ အခုချိန် သူတို့မှူးနေရင် သူ့ကို လာရစ်ကြဦးမယ်လို့လဲ အမိ ကြိုသိနေ မိတယ်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ အမိဘေးဝဲယာမှာ လျှပ်စီးဆိုင်ကယ်တွေ အရှိန်လျှော့ပြီး ကပ်လိုက်လာကြတယ်။

“ဝဲစား . . . ဝဲစား . . .”

အဲ့ဒီလို သံပြိုင်အော်ကြတယ်။

လျှပ်စီးဆိုင်ကယ်တွေကြားကမှ အနိမ့်ပျံ့အမိုးဖွင့်ယာဉ်တစ်စီး ထိုစီးနင်းလာတဲ့ လမ်းသရဲတစ်ကောင်ကတော့ ဒီလမ်းသရဲအုပ်စုရဲ့ ခေါင်း ဆောင်လို့ ပြောချင်လည်းရတယ်။ ‘နာမည်က ‘တီကော်ရီ’။ သူ့အဖေ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးချုပ် ‘အဂီ’။ ဝန်ကြီးတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အဖေက သောင်းကျန်းနေတာကို သူတို့ဂြိုဟ်ရဲ့ အထက်ပိုင်းက ရုပ်တည် ခဲ့ မျက်နှာလွဲထားပုံပဲ။

တီကော်ရီက သိပ်အနိုင်ကျင့်တတ်တာမို့ အမိ သူ့နဲ့မဆုံချင် ပါ။

ဒါပေမဲ့ အနိမ့်ပျံ့ အမိုးဖွင့်ယာဉ်သံကို ဘေးဘက်အနီးနားက ထပ်ကြားမိတော့ တီကော်ရီ သူ့နားရောက်လာမှန်း သိလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဝဲစား၊ မင်း အလုပ်က ပြန်လာတာလား”

အမိ မော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။
“ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်း . . . ဘာတွေလုပ်နေတာတုံး”

“နံနက်ပိုင်း ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှာ အလုပ်ကြမ်းပေါ့။
ညယ်ဘက်တော့ ပစ္စည်းအဟောင်းသန့်စင်တဲ့စက်ရုံမှာ လုပ်တယ်”

အမိ ကောင်းကောင်းဖြေတယ်။
“ပစ္စည်းအဟောင်းတွေ သန့်စင်တဲ့စက်ရုံဆိုတော့ အိမ်သာခွက်

တွေလည်း ကိုင်ရမှာပေါ့ . . . ဟုတ်လား”
“အင်း . . . ကိုင်ရပါတယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ကိုင်ရတယ်တဲ့။ ဒီကောင် မစင်ပုံးတွေ
ကိုင်ရတယ်တဲ့ . . . ဟား . . . ဟား . . .”

တီကော်ရီက သူ့ကောင်တွေဘက်လှည့်ပြီး ရယ်ပြောပြောတော့
“နိမ့်တဲ့ လမ်းသရဲကောင်တွေလည်း တဟားဟား လှောင်အော်တော့

အသံ

အမ် အာရုံနောက်ပေမယ့် ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီမို့ စိတ်ထဲမထားပါဘူး။ စိတ်အပြင်ကို မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။

“အိမ်ရောက်ရင် . . . ငြောင် . . . ဆော်ရီး . . . မင်းနဲ့ ထရန်စဖာအိုးကြီးဆီရောက်ရင် လက်ကို အက်ဆစ်ပျော့နဲ့ သေချာဆေးဦးနော်။ တော်ကြာ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ရောဂါတွေဖြစ်ရင် မြို့ပြင်မက ပြုဟ်ပေါ်ကနေပါ နှင်ထုတ်ခံနေရဦးမယ် . . . ဟား . . . ဟား . . .”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

“ဟား . . . ဟား . . .”

ရယ်မောလို့ သူတို့ယာဉ်တွေကို အရှိန်မြှင့်ပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ တော်သေးတယ်။ သူတို့ သိပ်မမှူးသေးလို့ အိမ်ကို ဘာမှ ထိထိခိုက်ခိုက် မလုပ်သွားတာ။

အမ် သူတို့ထွက်သွားမှ လွဲထားတဲ့မျက်နှာကို ပြန်တည့်ပြီး ခေါင်းထောင်လိုက်မိတယ်။

အဲဒီမှာပဲ သူ တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်ရပါသေးတယ်။

အန်မုံပျံ အမိုးဖွင့်ယာဉ်ရဲ့ အရှေ့ပိုင်းမှာ တီကော်ရီဖက်ထဲမှာ တဲ့ စက်ရုပ်မတစ်ယောက်။ အဲဒီစက်ရုပ်မက သူ့ကို လည်ပြန်လှည့်ကြည့်နေတာ။ သူလည်း ကြည့်မိလိုက်တော့ စက်ရုပ်မက မျက်နှာကို ချက်ချင်း ရှေ့ပြန်လှည့်သွားတာ . . .

“လူးကစ်”

ဟုတ်တယ် . . . လူးကစ်ပဲ။ တီကော်ရီရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ဝပ်နေအောင်ရှိနေတဲ့ စက်ရုပ်မဟာ လူးကစ်တဲ့လား။

အမ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာတယ်။ ဒါ လူးကစ်ရဲ့ ဘယ်ယောက်မြောက် တွဲတွဲကောင်လဲ။ တီကော်ရီရဲ့လည်း ဘယ်နှမြောက် အပျော်ရည်းစားဖြစ်မလဲ။ အမ် . . . လူးကစ်နဲ့ ပျော်ခဲ့ချိန်များကို မထင်မိအောင် ကြိုးစားရင်း ခေါင်းခါမိတယ်။

“အင်းပေါ့လေ . . . နင် ရွေးချယ်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဝဲစားထက် ဝန်ကြီးသား လမ်းသရဲက ပိုသာမှာပေါ့”

အမ် ဆက်လျှောက်ခဲ့တယ်။ ဗေဒင်ကတော့ နှလုံးသားရေးရာ နန်းပွင့်မယ်တဲ့။ အခုတော့ ရည်းစားဟောင်းကို တခြားကောင်နဲ့ တွဲနေတာပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကံကြမ္မာက သူ့ဆို လျှာထုတ်ဆူပုတ် ပြောင်ပြောင်နေတာခက်တယ်။

ဟူး . . . ။

‘ဂျီအိုဒဲဆစ်’ မိဘမဲ့ စက်ရုပ်ကလေးများကျောင်း။

အဲဒီကျောင်းရှေ့ရောက်တော့ ကျောင်းအဝင်ပေါက်ကနေ သူ ခေါ်ခံခဲ့ပါဘူး။ ကျောင်းအနောက်ဘက်ကို သွားတယ်။ မြဲစည်းရိုးလေး ပါ အသာခန့်ကျော်ပြီး ကျောင်းအနောက်ဘက် အစွန်ဆုံးက အဆောင် ဆေးဆီ သွားလိုက်တယ်။ အဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ တံခါးကို ပုတ်လိုက်တယ်။

တံခါးကိုပုတ်ရင်း ဘေးဘီကိုလည်း ကြည့်တယ်။ တခြားစက်ရုပ်တွေ မတွေ့သွားဖို့ သူ သတိထားနေတယ်။

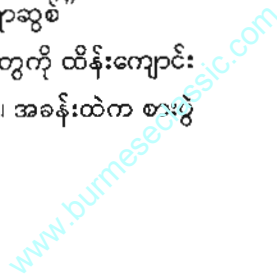
“ကွီ . . .”

တံခါးဖွင့်သံနဲ့အတူ အထဲက သက်တမ်းငါးဆယ်လောက်ရှိ နှုတ်စက်ရုပ်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။

“အိုး . . . အမ် . . . မျှော်နေတဲ့အချိန်နဲ့ ကွက်တိပါပဲလား”

“ဘာတွေဖြစ်လို့ မျှော်နေရတာလဲ . . . ရှာဆွစ်”

အမ် အဆောင်လေးထဲကို မိဘမဲ့ကလေးတွေကို ထိန်းကျောင်းတဲ့ ရှာဆွစ်ဆိုတဲ့ စက်ရုပ်ဆရာမနဲ့အတူ ဝင်ခဲ့တယ်။ အခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာ ရှာဆွစ်အရင်ထိုင်ပြီးမှ အမ်က ဝင်ထိုင်တယ်။

“ကလေးတွေ ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးကွယ်။ ကလေးတွေ နှစ်ဆယ်လောက် ဝမ်းလျှောနေတယ်။ အလျှူရှင်တွေကလည်း ရှားလိုက် တာထွေးထွေး၊ နှမ်းသာတဲ့ကျောင်းတွေကိုပဲ ထပ်ထပ်လျှူဒါန်းနေကြပြီ။ တို့ ကျောင်းကျတော့ အလိုလို မေ့နေကြတယ်”

“ ”

“နောက်တစ်ပတ်ပြီးရင်တောင် နေ့စဉ် အကျွေးအမွေးအတွက် အခက်ကြုံရတော့မယ်။ အခု အရေးကြီးတာကတော့ ကလေးတွေ ဆေးဖိုး ပဲ။ အခမဲ့ဆေးခန်းတွေ ဆက်သွယ်ထားပေးမယ့် အလုပ်မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ကွယ်”

“ ”

ရှာဆွစ်က တကယ့်ကို အကြံအိုက်စွာ ညည်းညူတယ်။ အမ် ကလည်း သူ့ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ မိဘမဲ့ကျောင်းလေး အကြပ်အတည်းဖြစ်နေ တော့ ခေါင်းခဲရတယ်။

သူ့အိတ်ကပ်ထဲက တစ်လလုံး ညစာမစားဘဲ စုထားတဲ့ ငွေတ ချို့ကို ထုတ်လိုက်တယ်။

“ဒါလေး အရင်ယူထားပါလား . . . ရှာဆွစ်”

အမ်ရဲ့ တစ်လစုငွေက ကလေးတွေအတွက် လတ်တလော ဆေးဖိုး အဆင်ပြေလောက်မလားပဲ။ တစ်ပတ်စာပဲ ကျန်တော့တဲ့ နေ့စဉ် အကျွေးအမွေးအတွက်တော့ အမ် တခြားနည်းနဲ့ ကြံရဦးမယ်။

“အားနာလိုက်တာ . . . အမ်ရယ်။ ဒီကျောင်းပေါ် မင်းရဲ့ ကျေးဇူးတွေ သိပ်များနေပါပြီကွယ်”

“ပြောင်းပြန်ပြောနေပါပြီ။ ကျွန်တော်က ဒီကျောင်းကနေ စက် ရုပ်ဖြစ်လာတဲ့သူပါ။ ကျွန်တော် တစ်လှည့် ပြန်အလုပ်အကျွေး ပြုသင့် ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရှာဆွစ်ဟာ ကျွန်တော့်ကို စက်ရုပ်အရာသွင်းပြီး တူတူ တန်တန်ဆက်ဆံတဲ့ စက်ရုပ်အရေအတွက်ထဲမှာပါတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ ကိုနားလည်တဲ့ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပဲလေ”

ရှာဆွစ် သူ့ကို သနားရင်နာစွာ ကြည့်နေတယ်။
အမ် . . . ကလေးလေး . . . မင်းဟာ ဒီလိုစိတ်ထားလှပတဲ့ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းအမေ မြင်သွားသင့်တယ်ကွယ်။

“ရှာဆွစ် . . . ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်စိုက်ကြည့်နေ တာလဲ”

“ဪ . . . အဟင်း . . . ကျေးဇူးတင်လို့ပါကွယ်။ မင်းဟာ သိပ်ကြင်နာ စာနာတတ်တဲ့ စက်ရုပ်လေးပါပဲ။ မင်းဆီကိုလာမယ့် ကံ ကောင်းခြင်းတွေ နောင်နှေးနေတာဖြစ်မယ်။ မလွဲမသွေတော့ မင်းဆီ ရောက်လာမှာပါ။

အမ် ပြုံးပြလိုက်တယ်။

“ကျေးဇူးပါ . . . ရှာဆွစ်၊ ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ်။ တခြား ဆရာမတစ်ယောက်ယောက်တွေ သွားလို့ ဝဲစားစက်ရုပ်လျှူတဲ့ငွေ မယူ ဘူးလို့ ပြောနေဦးမယ်။ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

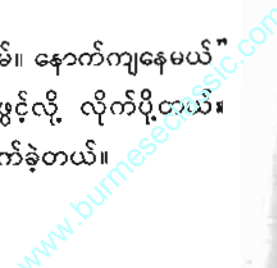
အမ် ထရပ်လိုက်တယ်။ ရှာဆွစ်က အမဲလက်ထဲက တစ်စုံတစ် ခုကို တွေ့သွားသေးတယ်။

“လက်ထဲကပုလင်းက ဘာလဲ . . . အမ်၊ မင်း . . . အရက် တွေ ညတိုင်းသောက်နေတာလား”

“အဟင်း . . . ဒါ ဂျေအိုင်ဆိုတဲ့ ဦးလေးကြီးအတွက်ပါ။ ဘာကွယ်ရေးဌာနက နှင်ထုတ်ခံထားရတဲ့ သိပ်တော်တဲ့ တီထွင်သူတစ် ယောက်လေ”

ဪ . . . သူ အရက်တွေချည်း သောက်နေတာလား။ ရှာဆွစ် စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိသွားသေးတယ်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . သွားတော့ . . . အမ်။ နောက်ကျနေမယ်”
ရှာဆွစ် အခန်းဝအထိ တံခါးတီးတိုးဖွင့်လို့ လိုက်ပို့တယ်။
အမ်က လာလမ်းအတိုင်း တိတ်တဆိတ် ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်။

အမ်ထွက်သွားတာကို ရှာဆွစ် ပြောင်းပေါက်ကနေ ခိုးကြည့်
နေသေးတယ်။ စိတ်ချရမှ အိပ်ရာခေါင်းရင်းဆီပြေးပြီး ခေါင်းအုံးကိုလှန်
လိုက်တယ်။ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ လဲလျောင်းနေတယ်။
တစ်ခြမ်းပြနေတဲ့ ဓာတ်ပုံကလေးရယ်ပါ။

ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်ပြီး ရှာဆွစ် မျက်ရည်တွေ စိုဝဲလာခဲ့တယ်။
ဓာတ်ပုံကို ခေါင်းအုံးအောက် မြန်မြန်ပြန်ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီး ပြောင်း
ပေါက်မှာသွားရပ်လို့ အဆုံးအစမရှိတဲ့ ကြယ်ရောင်ကောင်းကင်ထဲ မော့
ကြည့်ရင်း . . .။

“သူငယ်ချင်းရေ . . . မင်းသားလေးဟာ ကံမကောင်းရှာပါ
လားကွယ်”

အမ် ခြံစည်းရိုးပေါ်က ခုန်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်နှစ်
ဖက်ရိုက်ပြီး ဖုတ်ဖက်ခါလိုက်တယ်။ နောက် ခြံစည်းရိုးကိုကျော်ပြီး အရင်
ဝစ်ချထားခဲ့တဲ့ ချုံပုတ်ထဲက အရက်ပုလင်းကို ပြန်ကောက်ပြီး လမ်းမ
ပေါ်တက်ခဲ့တယ်။ ဪ . . . ညတောင် ကောင်းကောင်းရောက်နေပြီ
ပဲ။

ထိုအခိုက်မှာပဲ . . .

“ဟေ့ . . . သူခိုး”

ဆိုပြီး အသံကျယ်လောင်လောင်က နားထဲစူးဝင်လာတယ်။

အမ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အော်သံပိုင်ရှင်က အမိကို လှမ်း
ခုန်အုပ်ပါတော့တယ်။

“သူခိုး . . . သူခိုး . . . မိဘမဲ့ ကလေးကျောင်းထဲကနေ
လာင် ခိုးရလောက်အောင် ရိုင်းလှချည်လား”

“အာ . . . ဒုက္ခပဲ . . . ဟေ့ . . .”

“ဝဲစားတာလည်းမပြောနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလည်း ယုတ်တာကိုး။
လာင်စုတ်ကြီး . . . သူခိုးကြီး။ ရှင်ကို ထောင်ထဲထည့်ပစ်မယ်။
အင်း . . . အင်း . . .”

အမ်ကို ထုရိုက်ပြီး အမိလက်တစ်ဖက်ကိုလည်း လက်ထိတ်နဲ့
ဖက်ပစ်လိုက်တယ်။

အမ် ဘလိုင်းကြီးခံနေရတော့ တင်းသွားတယ်။ သူ့ကို ရိုက်ပုတ်နေတဲ့ကြားက လက်တွေ့ကိုဖယ်ပြီး အတင်းကြည့်မှ သူ့ကို သူခိုးလို့ စွပ်စွဲပြီး အပေါ်ကခွ နှိပ်စက်နေသူကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဟင် . . . ”

သူ တစ်ခါ အသက်ကယ်ဖူးတဲ့ စက်ရုပ်ကောင်မလေးပါ။ အခု ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ကို လာအကြမ်းဖက်နေတယ်။ ဟုတ်တယ် . . . အဲ့လို ပြောလိုရတယ်။ လာ အကြမ်းဖက်နေတယ်။

“ဖယ်ပါဦး . . . ပင့်ခါဝါရယ်”

အမ် ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက်နဲ့ အားယူပြီး တွန်းလှဲလိုက်တော့ စက်ရုပ်ကောင်မလေးလည်း သူ့ကိုယ်နဲ့ကွာသွားပြီး ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားတယ်။

စက်ရုပ်မလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်လို့။

“ရှင်က ကျွန်မနာမည် ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အဟင်း . . . မင်းက ဝဲစားစက်ရုပ်ကို ဘယ်လောက်ထိ နှိမ်ချင်တာလဲ။ ငါသိနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်ကွ”

ကောင်မလေးက ထလာပြီး . . .

“ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့။ ရှင် ဘယ်လိုလို့ ကျွန်မနာမည်သိတာလဲ ဝဲစားသူခိုးရဲ့”

“အဲ့ဒါ ထားပါဦး။ ကျွန်တော့်ကို ဒီလက်ထိတ်ကြီး အရင်ဖြုတ်ပေးပါဦး”

“ဘာလို့ ဖြုတ်ရမှာလဲ။ သူခိုးဟာ လက်ထိတ်နဲ့ ထိုက်တန်တယ်”

“ကျုပ်က ဘာခိုးလို့လဲ . . . အမိရဲ့”

“အဟင်း . . . စိန်ကဲကျောက်ကဲထက် စက်ရုပ်အကဲ ခက်၏ဆိုတဲ့စကားရှိပေမယ့် ကျွန်မ ဒီလောက် အကဲခတ်မည့်ဘူး။ ရှင် ဒီကျောင်းထဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်သွားတာလည်း မြင်တယ်။ မသင်္ကာ

လို့ ထပ်စောင့်ကြည့်နေတာ ထွက်လာတဲ့အချိန်အထိလည်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပဲ။ ဒါ သူခိုးပုံစံမဟုတ်လို့ ဘာလဲရှင်”

ဟူး . . . မလွယ် . . . မလွယ်။ ဒီစက်ရုပ်မလေးက ရုပ်လေးလှပသလောက် တဖောက်ကန်းလေး။ သူထင်ရာတွေချည်း ဇွတ်ပြောဇွတ်အမှန်လုပ်နေတယ်။

“ကဲ . . . ငါသူခိုးဆိုရင် ဘယ်မှာလဲ ခိုးရာပါပစ္စည်း။ ရှာလေရှာ ”

“အေး . . . ရှာမယ်”

ကောင်မလေးက ဟင့်ခနဲ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ခွဲပြီး ထလိုက်တယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ဟိုပုတ်ဒီစမ်းနဲ့ တကယ်လိုက်ရှာပါတော့တယ်။ အမ်က လေလေနဲ့ပဲ ရယ်ချင်နေမိတယ်။ တော်တော်ကြာတဲ့အထိရှာပြီး ဘာမှမတွေ့ဘဲ တစ်ထစ်လျှော့လိုက်တယ်။

“ရှင် . . . ခိုးလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်မှာဝှက်ထားခဲ့တာလဲ”

“အာ . . . ကပ်သီးကပ်သပ်ကွာ။ ငါ မခိုးပါဘူးဆို”

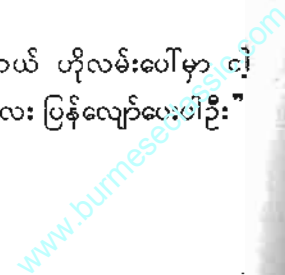
သူမ မျက်မှောင်ကြုတ် နားထင်ကုတ်တယ်။ ဘယ်လိုစွပ်စွဲရဦးမလဲ စဉ်းစားနေပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားမရတော့ဟန်နဲ့ လက်ထိတ်ကို ရီမုနဲ့ လှမ်းဖြုတ်ပေးလိုက်တယ်။

ကျွဲခနဲမြည်ကာ လက်ထိပ်က နှစ်ခြမ်းကွဲကာ ပွင့်သွားတယ်။

“ရှင် . . . ကျွန်မ ရေကန်ထဲမှာချော်လဲတုန်းက ကယ်ခဲ့ဖူးလို့ အခု ခဏလွှတ်ပေးလိုက်မယ်။ မနက်ကျမှ ကျွန်မ ဒီကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်စစ်ဆေးမယ်။ တစ်ခုခု မသင်္ကာတာတွေ့တာနဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မ လာဖမ်းမယ်”

“မင်းသဘောပါကွာ။ လောလောဆယ် ဟိုလမ်းပေါ်မှာ ငါ့အရက်ပုလင်းလေး ကျကွဲသွားတယ်။ အဲ့ဒါလေး ပြန်လျော်ပေးပါဦး”

“ဟွန်း . . . ”

သူမ သူ့ကို အမြင်ကတ်သလို ကြည့်တယ်။ ဒီလောက် အရက် ကြိုက်ရသလား။ ဝဲစားတာတောင် နည်းသေး။

“လျော်ပေးပါ့မယ်။ မနက်ကျမှသာ ရှင် ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ ရှင် သူခိုးဖြစ်ကြောင်း သက်သေအထောက်အထားနဲ့တကွ ရှင်ကို လာဖမ်းမယ်။ ဥပဒေရဲ့အထက်မှာ ဝဲစားလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်မလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်မကြောင့်ပျက်စီးရင် ကျွန်မလျော်ပေးမယ်။ ရော့ .. အရက်ဖိုး”

သူမက ငွေစက္ကူထုတ်ပေးတယ်။ ကောင်မလေးက အရက်တစ်လုံး ဘယ်လောက်လဲ သိပုံမရဘူး။ သူပေးနေတဲ့ ငွေပမာဏက တော်ရုံလွန်းပျံ့ယာဉ်တစ်စီးတောင် ဝယ်လို့ရလောက်မယ်။

အမ် သူမပေးတဲ့ ငွေစက္ကူထဲက တန်ဖိုးအသေးဆုံး ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကိုပဲ အသာ ဆွဲထုတ်ယူလိုက်တယ်။

“ဒီတစ်ရွက်ဆို လုံလောက်ပြီ”

သူမ သူ့ကို ကြာကြာကြည့်မိသွားတယ်။ ပေးသလောက်ထက် လိုသလောက်လေးကိုပဲ ရိုးရိုးသားသား ဖဲ့ယူသွားတဲ့သူ့ကို။ ဒီအခိုက်မှာပဲ . . .

“ယခု ဆီးသွားခြင်းကို ထိန်းချုပ်မှု နောက်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ယခု စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ဆီးသွားပါရန် သတိပေးအပ်ပါတယ်ရှင် . . . တီ . . . တီ . . . တီ . . .”

သူမရဲ့ ခါးမှာပတ်ထားတဲ့ အညစ်အကြေးစွန့်တာကို သတိပေးတဲ့ ကိရိယာက အသံထွက်လာတာပါ။ ကောင်မလေး မျက်နှာရဲ့သွားတယ်။ အမ်လည်း ခွဲခနဲ ရယ်မိသွားတယ်။

“သွား . . . သွား . . . လမ်းပေါ်မှာ ပေါက်ချနေမိဦးမယ်”
“အာ . . . အဲ့ဒါ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ။ ကျွတ် . . . ဒီစက်ကလဲ”
အဲ . . . သူမ ရှက်သွားရှာတယ်။

“ဒီနားမှာ Toilet ရှိတယ်လို့ မမျှော်လင့်နဲ့ . . . ဝန်ကြီးသမီးရဲ့။ ဟိုဘက်သစ်ပင်တွေ အနောက်ထဲသွား ကိစ္စရှင်းမှရမှာ”

“ရှင် . . . လျှာ . . . လျှာ . . . အရမ်းရှည်တာပဲ။ ကျွန်မကို ဝန်ကြီးသမီးမှန်း ဘယ်လိုသိတာလဲ။ ကျွန်မနာမည်လည်း ဘယ်လိုသိတာလဲဆိုတာ ရှင်ပြောရဦးမယ်။ ရှင် ထွက်မသွားနဲ့နော်”

ပြောပြီး ပင့်ခေါ်ဝါးဆိုတဲ့ စက်ရုပ်မလေး အမှောင်ချုံထဲဘက်ဆီ ပြေးထွက်သွားတယ်။

အမ် ခေါင်းမော့ပြီး သဘောတကျ ရယ်ဖြစ်သွားတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်မလေးပဲ။ သူ့အကြောင်းကိုက ညနေက အပြန်လမ်းမှာ လွင့်လာတဲ့ သတင်းစာအပိုင်းအစလေးထဲက နည်းနည်း သိခဲ့ရတာပါ။

လက်ထဲက ငွေစက္ကူကိုတွေ့မှ ‘ဂျေအိုင်’ အရက်ဆာနေတော့မှာပဲလို့ တွေးမိပြီး ကောင်မလေးလစ်တုန်း ဒီနေရာက ထွက်ခဲ့လိုက်တော့တယ်။

(5)

ရိုဘော့ဂြိုဟ်

မြို့တော်စံသံသရာ

လုံးဝန်းတယ်၊ လအရွယ်အစားထက်ပင် သေးငယ်တယ်။ ဘဲဥ ပုံပတ်လမ်းအတိုင်း လည်ပတ်တယ်။ ချိုင့်ဝှမ်း၊ တောင်တန်းနည်းတယ်။ မြေပြန့်များတယ်။ မြေဆွဲအားနည်းတယ်။ ရေရှိတယ်။ အောက်စီဂျင် နည်းတယ်။ ဓာတ်ငွေ့မျိုးစုံရှိတယ်။ သိပ်မစိမ်းစိုတဲ့ သစ်ပင်တွေရှိတယ်။ သက်ရှိ ရှိတယ်။

ကမ္ဘာဂြိုဟ်မှ အလိုချင်ဆုံးသတ္တုတွေ ပေါတယ်။ ဂြိုဟ်ပေါ်ရှိ သက်ရှိသက်မွဲအရာအားလုံး လျှပ်စစ်ဓာတ်ရှိတယ်။ အနည်းနဲ့အများပဲ ကွာတယ်။

တိရစ္ဆာန် တော်တော်များများရှိတယ်။ ကမ္ဘာမြေမှာ မရှိတော့ တဲ့ သတ္တဝါတချို့တောင် တွေ့နိုင်တယ်။ ဉာဏ်ရည်အမြင့်မားဆုံးဖြစ် တဲ့ သက်ရှိတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်ကလူတွေနဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ဆင်တူတယ်။ သူ တို့ကိုယ်သူတို့ စက်ရုပ်လို့ ခေါ်ဝေါ်ကြတယ်။

စက်ရုပ်ဆိုပေမဲ့ သံထည်များနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားခြင်းမဟုတ်။ သို့ သော် မာကြောတင်းမာတဲ့ အရေပြားရှိ၊ လိင်အင်္ဂါနေရာတွေသာ ပျော့ ပျောင်းမှုရှိ၊ လှုပ်ရှားမှုမှာလည်း လူသားတွေထက် တောင့်တင်းကာ ထောင့် ချိုးဆန်။ မျက်နှာပုံစံမှာ ဘဲဥပုံစံ ခပ်မျောမျောရှိ။ ဆံပင်မွေး၊ မျက်ခုံး မွေး၊ ချိုင်းမွေး၊ လက်မွေး၊ ခြေမွေး စသဖြင့် မည်သည့်အမွေးမျှ မရှိ။ ဒီလို အမွေးအမျှင် လုံးဝကင်းမဲ့ခြင်းက လူတွေနဲ့ အကွဲပြားဆုံး အချက်။

ဖို၊ မ လိင်အင်္ဂါများမှာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဖို၊ မ လိင်အင်္ဂါများအတိုင်း။ စက်ရုပ်များမှာ ခေါင်းတွင် နှင်တံဖြင့် ဘုသီးလေးနှစ်လုံးရှိ၊ လှပလွန်းတဲ့ စက်ရုပ်မလေးများရဲ့ နှင်တံဘုသီးက ပန်းရောင်လေးလင်း နေတတ်ပြီး သာမန်ရုပ်ရည်က အပြာရောင်လင်းပြီး မလှပသူက အနက် ရောင်ရှိတယ်။

သူတို့ ရိုဘော့ဂြိုဟ်ယဉ်ကျေးမှုအရ စက်ရုပ်မလေးတွေဟာ အဲ့ဒီ နှင်တံဘုသီးကလေးတွေကို အစွပ်ကလေးတွေနဲ့စွပ်ကာ ဖုံးကွယ်ထား တတ်တဲ့ အစဉ်အလာရှိပြီး သူတို့ရည်းစားဖြစ်သူကိုမှ ဖော်ထုတ်ပြလေ့ ရှိ။

နိုင်ငံရေး

ရိုဘော့ဂြိုဟ်တစ်ခုလုံးက ရိုဘော့နိုင်ငံဖြစ်ပြီး ရိုဘော့မြို့နောက် လည်းဖြစ်တယ်။ နေကြပ်၊ လကြပ်ပြီးတိုင်း သမ္မတတစ်ကြိမ်ရွေးတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဝန်ကြီးတွေ ရာထူးချင်းတူပေမယ့် သြဇာလွှမ်းမိုးပုံချင်း မတူဘူး။ နိုင်ငံ အတွင်းရေး မငြိမ်ဘူး။ ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ ပြည်သူတွေ မနှစ်သက်ကြ ဘူး။

ဂြိုဟ်ပတ်လမ်းကို ပုံမှန်ဝင်ရောက်နေတဲ့ ဥက္ကာပုံခဲတွေကို ရှင်း လင်းဖို့ လက်နက်တွေ အဆက်မပြတ်ထုတ်တယ်။ ထွင်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် (၂၅)နှစ်က တခြားဂြိုဟ်တစ်ခုက သက်ရှိတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး ကတည်းက စစ်ပွဲကင်းရှင်း။

စီးပွားရေး

ဝမ်းရေး သိပ်မပူရ။ သာမန်အလုပ်တစ်ခုရှိရုံနဲ့ ဝမ်းဝအောင် စားနိုင်။ နေရေးလည်း နေတတ်ရင် သိပ်မပူရ။ အဓိကအားဖြင့် ခေတ်မီ ပစ္စည်းများ မပြတ်ထွန်းကားတာကြောင့် ခေတ်နဲ့အပြိုင် မြင့်မားလာတဲ့ နေထိုင်မှု အဆင့်အတန်းနောက် အမီလိုက်နိုင်ရေးသာ ကြိုးစားကြရ။ ဆင်းရဲချမ်းသာကွာဟမှုကတော့ မြင့်မား။

ဘာသာရေး

ရှေးရိုးစွဲစက်ရုပ်တွေက ဒီဂြိုဟ်ကို ပါဝါဖြင့် စက်ရုပ်တွေက ထွင်ခဲ့တာလို့ပြောပြီး ဂြိုဟ်စောင့်စက်ရုပ်ကြီးတွေရှိတယ်လို့ ယုံကြည် ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုးကွယ်ခြင်းကတော့မရှိ။
ဒါကြောင့် ဘာသာရေးကျမ်း၊ အဆောက်အဆုံ စသဖြင့်လည်း

မရှိ။

ရာသီဥတု

အလင်းဗေဒထင်ယောင်မှားမှု (Irradiation) အရ ဒီဂြိုဟ်ကို နေဘက်မှာ ဝါကျင်ကျင်အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်နိုင်။ သောကြာဂြိုဟ်မှာ နို့တိုက်တိမ်တိုက်တွေထဲက ရေမှုန်တွေမှာ ဆာလဖျူရစ်အက်ဆစ်အပြင်း စားတွေ ပါဝင်ပါတယ်။ ဒီလိုပဲ ဒီဂြိုဟ်မှာလည်း အက်ဆစ်မိုးတွေ ရွာ တတ်တယ်။ အက်ဆစ်မိုးရေကသာ စက်ရုပ်တွေနဲ့တည့်တယ်။

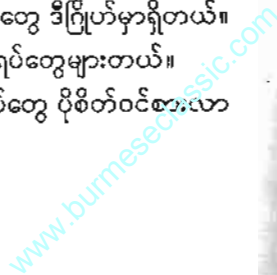
သာမန်မိုးရေကတော့ စက်ရုပ်တွေကို အသက်အန္တရာယ်ပေး နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် မိန်းလမ်းမတွေရဲ့ဘေးမှာ အရေးပေါ်မိုးခိုဖို့ မိုးရေ အဆံ့ခိုနိုင်တဲ့ မိုးလုံဖန်သားစင်္ကြံတွေကို တည်ဆောက်ထားပေးရတယ်။

အတာဝ

ခံစားမှုဉာဏ်ထက် နည်းပညာဉာဏ် ပိုကောင်းတယ်။ လက် ဆွဲငှားတွေပေါ်က အရေးအကြောင်းများကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်ဘယ်အချိန် သက်တမ်းကုန် (သေဆုံး) မလဲကို တွက်ချက်နိုင်တယ်။ (တခြားထိခိုက် နှုတ် ရောဂါဘယကြောင့်မပါ)။ ရေနံ အစိုဓာတ်ကြောက်တယ်။ အိမ် ဆောင်ပြု၊ သားမွေး ပြုလုပ်ကြတယ်။

အနုပညာ

ပန်းချီ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ အက၊ စာပေ စသဖြင့် စုံလင်တယ်။ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာတောင်မရှိတဲ့ အနုပညာအမျိုးအစားတွေ ဒီဂြိုဟ်မှာရှိတယ်။ နည်းပညာအသုံးပြုပြီး တင်ဆက်တဲ့ အနုပညာရုပ်တွေများတယ်။ အခုနှစ်ပိုင်းအတွင်း 'ကဗျာ'ကို စက်ရုပ်တွေ ပိုစိတ်ဝင်စားလာ ကြတယ်။

ဘာသာရေးမရှိတာကြောင့် ရိုးရာအစဉ်အလာယဉ်ကျေးမှု၊ သဘာဝယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဥပဒေနဲ့ ကန့်သတ်ထားတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေပဲရှိ တယ်။ နောက်ဆုံး အတည်မပြုရသေးတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ဥပဒေတစ်ခုရှိတယ်။ အဲ့ဒါက ရိုဘော့ဂြိုဟ်က စက်ရုပ်မတစ်ယောက် ဟာ တခြားဂြိုဟ်က ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်နဲ့ လက်မထပ်ရဘူးဆိုတာပါ ပဲ။

(6)

ကျောသားရင်သား မခွဲခြားရေးနေနု

မြို့ထဲ ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပွဲတော်နေ့ဖြစ်တာနဲ့အညီ အခွန်ကင်းလွတ်ခွင့်လည်း ပေးထားတာမို့ မုန့်ဆိုင်တွေ၊ လောင်းကစား ဆိုင်တွေ၊ အပျော်စီးယာဉ်တွေ၊ ပွဲတော်အမှတ်တရပစ္စည်းဆိုင်တွေ၊ စက်ရုပ် ဖလေးတွေအတွက် ကစားစရာပစ္စည်းဆိုင်တွေနဲ့ စည်ကားသိုက်မြိုက် နေပါပြီ။

တစ်မြို့လုံး စက်ရုပ်တွေ ဒီမြို့လယ်ကမ်းနားလမ်းမှာ စုဝေးနေ ကြပါပြီ။ ဒီနေ့ဟာ ရိုဘော့ဂြိုဟ်ရဲ့ အစဉ်အလာကြီးမားပြီး စက်ရုပ်တိုင်း ဘာဝတ်ရတဲ့ နေ့ထူးနေ့မြတ်ဖြစ်ပြီး စက်ရုပ်အားလုံး ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖက် သူတကင်း ဆုံတွေ့ပျော်ပါးရမယ့်နေ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းနှစ်တွေမှာ ဆုတော်ရဲ့ ချော့သိပ်မကောင်းတော့ဘဲ အဆင့်အတန်းခွဲခြားမှုတွေ များလာခဲ့ပါ ပြီ။ ပွဲတော်ရဲ့ အဓိကအဆောက်အဦးဖြစ်တဲ့ မြစ်ကြီးရဲ့အလယ် ရေပေါ် မှာ ဆောက်ထားတဲ့ နဂါးငွေ့တန်းပုံစံ ခရုပတ်ဖန်လုံအိမ်အဆောက်အဦး ထဲသွင်း ဝင်ချင်တိုင်းဝင်လို့ မရတော့ပါဘူး။ အာဏာပိုင်လူကြီးတွေ ကို စက်ရုပ်ကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းတွေသာ ဝင်ခွင့်ရှိပါတော့တယ်။

ဖန်လုံအိမ်ရဲ့ အပြင်ကမ်းနားလမ်းမှာတော့ စက်ရုပ်လတ်တန်း မတွေ့။ စက်ရုပ်ကျောမွှဲတွေ၊ စက်ရုပ်နင်းပြားတွေ၊ လက်လုပ်လက်စား

ရွှေ့၊ ဝှက်ချက်

လွန်ခဲ့တဲ့ (၂၅)နှစ်လောက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့စစ်ပွဲကို စက်ရုပ် အစိုးရက မဖြစ်ခဲ့သလို လျှို့ဝှက်ထားချင်ခဲ့တယ်။ သူတို့အမှားကြောင့် ဖြစ်တဲ့ စစ်ပွဲတွေမို့လို့ပေါ့လေ။

ဒီစစ်ပွဲအကြောင်း ဒီဂြိုဟ်က စက်ရုပ်ပြည်သူတွေ ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့်မသိအောင် ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ကြတယ်။ ကျောင်းပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တွေ မှာလည်း သင်ခွင့်မပေးဘူး။ စစ်ပွဲတုန်းက ရန်ဘက်ကမ္ဘာဂြိုဟ်ရဲ့ ဘာသာ စကားတွေကိုလည်း အများတတ်မြောက်အောင် မဖြန့်ဝေခဲ့ပါဘူး။ ဒီစက် ရုပ်အထက်ပိုင်း အဖွဲ့အစည်းတွေက သူတို့အမှားကို အမြဲလျှို့ဝှက်ဖို့ ကြိုး စားနေတာပါပဲ။

စက်ရုပ်တွေသာ ကျန်နေခဲ့ရပါတော့တယ်။ ဒီလိုဖြစ်နေတာ နှစ်ပေါင်း
မနည်းတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့များ 'ကျောသားရင်သား မခွဲခြားရေးနေ့' တဲ့။
ဒီလိုအခြေအနေမှာပဲ နာမည်ကြီး စပယ်ရှယ်လစ် ပြောက်ကျား
ကဗျာဆရာ (MMT-23) ရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကလည်း ဒီနေ့မှာထွက်ရှိ
တဲ့ (Robot Time) မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါလာတယ်။

ရင်ဘတ်ကို ကျောခိုင်းထားသူတွေ

ရင်ကနေဖောက်ပြီး နောက်ကျောက ထွက်သွားတယ်
ဟုတ်တယ်
ဘယ်ခါမှ ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘူး။
လက်ညှိုးမကောင်းလက်ညှိုး
လက်မ မကောင်း လက်မဆိုပြီးတော့
သူတို့လက်တွေကျ ဝှက်ထားတယ်။
နေမဝင် အင်ပါရာမှာ နေနေသရွေ့
လန့်ကြယ်တွေကို တွေ့ရမှာမဟုတ်
အမှောင်မှာ အလှတရားရှိကြောင်း
ဉာဏ်အခေါင်းပေါက်နဲ့ဆိုရင် မသိနိုင်။
စားပွဲကို မှောက်ပစ်လိုက်ချင်တယ်
နတ်ဆိုးကို အရက်ကောင်းကောင်းတိုက်ပေါင်းနေတဲ့
ဒီမျက်နှာဖုံးအမည်းတွေနဲ့
အတူတူ မထိုင်ချင်တော့ဘူး။
သိထားဖို့သင့်တယ်
အမှန်တရားဟာ လိုအပ်လှတယ်
အထူးသဖြင့် . . .
အမှားများတဲ့သူတွေအတွက်ပေါ့။ ။

ကဗျာဆရာတော်တော်များများက ပွဲတော်ဈေးခင်းထဲမှာ အဲ့ဒီ
ကဗျာကို လက်ကမ်းစာစောင်လို လိုက်ဝေနေကြတယ်။ စက်ရုပ်ပြည်သူ
တွေကလည်း သဘောကျကြတယ်။ 'ဒါ ကျောသားရင်သား မခွဲခြားရေး
နေ့အပေါ် သရော်လိုက်တာ။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အဆင့်အတန်းခွဲခြားမှုကို
ရွတ်ချထားတာ။ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းထဲက စိတ်ထားမမှန်သူတွေကို
ဆိုက်ခိုက်လိုက်တာလို့ အားလုံးက သိနေကြလို့ပဲ။

"ရော . . . ယူထားကြ၊ (MMT-23) ရဲ့ နောက်ဆုံးကဗျာ"

"ဖတ်ကြည့်၊ ရင်မှာ ငြိစေရမယ်။ ခေတ်ကိုလည်း သိစေရ

မယ်။ စက်ရုပ်မှန်ရင် ဖတ်သင့်တယ်ဗျို့။"

"ဒီကို တစ်ရွက်ပေးပါဦး"

"ဒီဘက်ကိုကော . . ."

အော်ဟစ်ဝေငနေကြတယ်။

ဒီလိုပဲ စက်ရုပ်တွေကလည်း အလှအယက် တောင်းယူနေကြ

"ရော . . . ဒီလက်အိတ်ယူသွား"

အမ်က ဂျေအိုင်ပေးတဲ့ လက်အိတ်ကို စွပ်ကြည့်လိုက်တယ်။

လက်အိတ်အရောင်က အရေပြားအရောင်အတိုင်းဖြစ်နေလို့ လက်အိတ်

အရောင်တယ်လို့တောင် မထင်ရဘူး။

"ဒါ . . . ဘာလုပ်တဲ့လက်အိတ်လဲ"

"မင်းက မြို့ထဲသွားမှာဆိုတော့ မင်းလုံခြုံရေးအတွက်ပါ။ ဒီနေ့

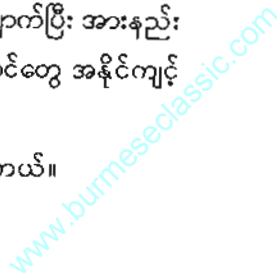
ကဗျာ ပွဲတော်ကို အကြောင်းပြပြီး မူးယစ်သောက်စားမယ့် ငနဲတွေ

အားပေးမယ်။ အဲ့ဒီငမူးတွေက မူးလာရင် စက်ရုပ်စိတ်ပျောက်ပြီး အားနည်း

သူတို့လိုက်ရှာပြီး အနိုင်ကျင့်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုကောင်တွေ အနိုင်ကျင့်

တဲ့ပြန်နိုင်အောင် ဒီလက်အိတ်ပေးတာ"

အမ် လက်အိတ်ကို ထပ်တစ်ခါ ငုံ့ကြည့်မိတယ်။

ကျေအိုင်က . . .

“ဒီလက်အိတ်ကိုဝတ်ပြီး လက်သီးစုပ်လိုက်ရင် လက်ချောင်း ထိပ်နေရာတွေမှာ ‘ကျင်’ နိုင်တဲ့ လျှပ်စစ်အားတစ်မျိုး ထွက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါက မင်းကိုတိုက်ခိုက်လာမယ့်သူကို ရှိန်သွားလောက်အောင် ကောင်း ကောင်း တုံ့ပြန်နိုင်တယ်”

“ဟား . . . ကျေအိုင်ထွင်လိုက်ရင် အဆန်းချည်းပဲ။ ကျေးဇူးပဲ ကျေအိုင်ရေ . . .”

အမ် အဲဒီလက်အိတ်ကိုစွပ်လျက်နဲ့ ဘောင်းဘီအိပ်ကပ်ထဲလက် လျှိုပြီး မြို့ထဲထွက်ခဲ့တယ်။

အမ် မြို့ထဲထွက်ခဲ့ရခြင်းက ငွေရှာဖို့ပါ။ ဒီနေ့ ပွဲတော်နေ့ဆို တော့ ပုံမှန်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေ ပိတ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် တခြား တောက်တိုမည်ရ ငွေရနိုင်မယ့်နည်းများရှိမလားလို့ မြို့ထဲထွက်ခဲ့တာ ပါ။ တကယ်တော့ သူ ဒီလိုပွဲတော်တွေကို ရှောင်ချင်ပါတယ်။

ဝိုးအိုး . . . ကံဆိုးပါတယ်ကွာ။ ငွေရမယ့်အရေးမတွေ့သေး။ နားပူမယ့်အရေး အရင်လာကြုံရတယ်။ ကဗျာဆရာ ဘာမိတွန်က သူ့ ကို တွေ့ပြီး ပြေးလာလို့လေ။

“ဟဲ့လို . . . အမ်ဆေးနပ်၊ သနားစရာကောင်းတဲ့ စက်ရုပ် လေး။ ပွဲတော်ဈေးခင်းထဲမှာ မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်နဲ့ပါလား”

အမ် နားရွက်လက်နဲ့ ကုတ်ရင်း စိတ်ရှုပ်ပြမိတယ်။

“ကဲ . . . လာ၊ ဘာမှကုတ်မနေနဲ့။ မင်းကို ကော်ဖီတိုက်ဖို့ ငါ စက်ရုပ်ဖြစ်လာတယ်လို့ သဘောထားပြီး ငါ့စကားတွေ နားထောင်ဖို့ မင်းကလည်း စက်ရုပ်ဖြစ်လာတာလို့ သဘောထားလိုက်စမ်းပါကွာ OK ”

“ ”

အမ် မအိုခေပါ။ ဘာမိတွန်ကပဲ ဇွတ်အတင်း။

“ကဲ . . . ငါမင်းနဲ့ (MMT-23) ရဲ့ ဒီနေ့မှာ အကျော်ကြားဆုံး ဖြစ်နေတဲ့ ကဗျာအကြောင်း ဆွေးနွေးရအောင်။ လာ . . . ကော်ဖီဆိုင် သွားမယ်”

“ကျွန်တော် ကော်ဖီမသောက်ချင်ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ လိုချင်နေ တာ ငွေရမယ့်အလုပ်တစ်ခုပဲ”

အမ် ပထမဆုံးထုတ်ခွန်းအနေနဲ့ ပြန်အော်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်ပဲ အမ်ရဲ့မျက်နှာပေါ်ကို ဖလပ်ခနဲ အလင်းရောင်စူးစူးက လာဟပ် သွားတယ်။

“မင်္ဂလာပါ . . . ဝဲစားစက်ရုပ်။ ကျွန်တော် Planet Images မဂ္ဂဇင်းက သတင်းထောက် မော့စကီးပါ”

မော့စကီးဆိုသူက ကင်မရာကို မျက်နှာအောက်ချပြီး နှုတ်ဆက် လိုက်တယ်။ ခုနက သူ အမ်နဲ့ဘာမိတွန်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်တာပါ။ သူစိမ်းတွေ နှုတ်ဆက်ခံရခြင်းမရှိတဲ့ အမ်က နည်းနည်းရှုကည် တည်ကြည့်လိုက်တော့ မော့စကီးက ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ပဲ။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အင်တာဗျူးလေး နည်းနည်းလုပ်ချင် ခို့ပါ။ (၁၅)မိနစ်လောက်ဆို အဆင်ပြေပါတယ်”

အမ်ကို အင်တာဗျူးလုပ်တဲ့ခေတ်က ကျန်ခဲ့ပါပြီ။ အမ် ရောဂါ ဖြစ်ခါစတုန်းကသာ အမဲအကြောင်း မိဒီယာတွေကြားမှာ ပလူယူခဲ့တာ။ အခု အမဲအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြတော့ပါဘူး။ ဒီအချိန် ခု ဒီသတင်းထောက်ကလာပြီး ဘာလာကြောင်တာလဲ။

တကယ်တော့ ဒီပွဲတော်နေ့မှာ ရိဘော့ဂြိုဟ်ရဲ့ နာမည်ကြီး ဆယ်လဘရစ်တီတွေ အကုန်တက်ရောက်ကြတာမို့ သတင်းသမားတွေ ဆည်း သူ့ထက်ငါ အလှအယက် သတင်းယူကြတယ်။ ကျော်ကြားတဲ့ သူတွေကိုတော့ ကျော်ကြားတဲ့မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်က သတင်းထောက်တွေမှ ပဲ ကပ်ခွင့်ရတာပေါ့။ အခု သူ့ကိုယ်သူ Planet Imagesမဂ္ဂဇင်းက သတင်း ထောက်မော့စကီးပါလို့ မိတ်ဆက်လာသူကတော့ ကျော်ကြားသူမဟုတ်

နိုင်။ သူမဂ္ဂဇင်းနာမည်ကိုတောင် အခုမှကြားဖူးတယ်။ တခြားသတင်း ယူဖို့တွေ မတိုးနိုင်တာနဲ့ အခု အမ်နဲ့ အမှတ်မထင်ကြုံကြိုက်တုန်း ရဲ့ သလောက် သတင်းလေးယူဖို့ ကြံတော့တာပဲဖြစ်မယ်။

အမ်က ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မို့ ငြင်းဖို့ပြင်တုန်းပဲ ဘာမိတွန်က -

“အလကားပါ . . . အမ်ရာ။ ဒီကောင်မဂ္ဂဇင်းကို ငါလည်း မကြားဖူးဘူး။ ခုနက မင်းကိုမိတ်ဆက်တော့တောင် ဝဲစားစက်ရုပ်လို့ ခေါ်ဝေါ်တာမို့လား။ ဒီကောင်တွေရင်ဘတ်ထဲမှာ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့တူတာ ဘာမှမရှိဘူး။ အရိုင်းအဆိုင်း စက်ရုပ်တွေ။ ငါတို့ဘာသာ စာပေ အကြောင်းသွားပြောတာ ကောင်းမယ်။ အမ် . . . လာ”

ဘာမိတွန်က အမ်ဘက်ကနေ ပြတ်ပြတ်သားသား ဝင်ငြင်းပစ် တယ်။ အမ်လက်မောင်းကိုဆွဲခေါ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။

သတင်းထောက်မော့စကီးကလည်း ကင်မရာလည်မှာဆွဲလျက်နဲ့ ပြေးလိုက်လာတယ်။ အမ်ရှေ့ဆီ လက်ကားယားနဲ့ ပြေးဝင်ရပ်ပြီး . .

“ခုနက စကားတစ်ခွန်း ကြားလိုက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ငွေရ မယ့်အလုပ်တစ်ခု လိုချင်တယ်ဆိုလား”

အမ်မျက်လုံး ဝင်းသွားတယ်။ မော့စကီးရဲ့မျက်လုံးတွေဆီ တိတိ ကျကျ စိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“ငွေရမယ့်အလုပ် ခင်ဗျားသိထားလို့လား”

မော့စကီးကလည်း အမ်မျက်လုံးတွေထဲ စတိုင်လ်မိမိကြည့် ပြီး . . .

“သေချာတာပေါ့”

“ပင့်ခံဝါ . . . သမီး ဒီနားလာထိုင်စမ်း”

အမေလုပ်သူက ခေါ်မှ ပင့်ခံဝါ ဖန်နံရံတွေဆီကနေ အပြင်ကို ဆေးနေတဲ့မျက်လုံးတွေကို ခွာလိုက်တယ်။ မေမေရဲ့ဘေး ပြန်လာဝင်ထိုင် လိုက်တယ်။ ဖေဖေက သူမ နေရာမှာ ကောင်းကောင်း မထိုင်ဘဲဖြစ်နေ တာကို ပါးစပ်ကမပြောဘဲ မျက်လုံးနဲ့ပဲ လှမ်းကြည့်ပြီးပြောတယ်။

ပင့်ခံဝါက ‘ဟွန်း’ခနဲ အဖေကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်တယ်။ ပင့်ခံ ဝါ ခုံမှာမထိုင်ချင်တာက ညာဘက်ဘေးခုံက စက်ရုပ်ကြောင့်ပါ။

ပင့်ခံဝါရဲ့ဘေးမှာရှိနေတဲ့သူကတော့ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးချုပ် အဂီရဲ့သား လမ်းသရဲ တီတော်ရီ။ ပင့်ခံဝါရဲ့အဖေနဲ့ အဂီနဲ့က တွဲထိုင် နေတယ်။ ပင့်ခံဝါရဲ့အမေနဲ့ အဂီရဲ့မိန်းမက တွဲထိုင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ပင့်ခံဝါက အလိုလို တီတော်ရီဘေး ရောက်နေရပေါ့။ တီတော်ရီနဲ့ ပင့်ခံ ဝါကို လူကြီးတွေက သဘောတူနေကြတယ်။

ဟိုတလောလေးကပဲ လက်ထပ်ပွဲကိစ္စ စကားပြောကြမယ်စီစဉ် တော့ ပင့်ခံဝါ သေချင်လာတာနဲ့ ရေထဲဆင်းသေဖို့ ခဏစိတ်ဖောက်မိ သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့မသေဖြစ်ပါဘူး။ သေတာ လွယ်တာမှတ်လို့။ နောက် ပြီး တီတော်ရီဆိုတဲ့ စက်ရုပ်မျိုးအတွက်နဲ့သေရတာ ပင့်ခံဝါ ဘယ်တန်ပါ့ မလဲ။

“ပင့်ခံဝါ . . . ကိုယ်လေ စေ့စပ်ပွဲအတွက် (Light year) စိန် တိုက်က အကောင်းဆုံးလက်စွပ်တစ်ကွင်း စီစဉ်ထားချင်တယ်”

တီတော်ရီက ချိုမိုပြိုကျနေတဲ့ လေသံပျောအိအိနဲ့ ပြောတယ်။
ပင့်ခဲဝါက ဒီအသံမျိုးဆို တအားရဲ့။ သူမ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမလဲ တစ်ချက်
ခဏ်းစားပြီး . . .

“ကိုတီတော်ရီ . . . ရှင် ကျွန်မကို စက်ရုပ်တိုင်း လုပ်နေကြတဲ့
လက်စွပ်ပေးတဲ့ အစဉ်အလာမျိုးကြီးနဲ့ပဲ ချဉ်းကပ်တာ မရိုးဘူးလား”

“ဪ . . . လက်စွပ်မကြိုက်ဘူးလား။ ပြောလေ . . .
ပင့်ခဲဝါ ကြိုက်တဲ့ဟာ”

“ခြေစွပ် . . . ”

“ဟင် . . . ”

လက်စွပ်မဟုတ်ဘူး။ ခြေစွပ်တဲ့။ တီတော်ရီရဲ့မျက်လုံးပြူး နင်
နင် ဖြစ်သွားတယ်။ ပင့်ခဲဝါက ဆက်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ခြေစွပ်။ ခြေချောင်းကလေးတွေမှာ စွပ်ဖို့။
ပြီးတော့ စိန်ပွင့်သေးသေးလေးတွေ မဝတ်ချင်ဘူး။ စိန်ပွင့်အကြီးကြီး
တွေဝတ်မှာ။ ပြီးရင် စိန်တွေကိုလည်း မြနေအောင် ချွန်ထားမှာ”

“အဲ . . . အဲဒါကြီးကျတော့ ဘယ်လှမှာလဲ”

“ကျွန်မလည်း မလှချင်ပါဘူး။ ကျွန်မကို အဓမ္မအတင်းယူချင်
နေတဲ့ သတို့သားရဲ့ပေါင်ကြားကို အဲဒီခြေစွပ်ကြီးနဲ့ ကန်မလို့ပါ”

“ဘာ . . . မင်း . . . ”

တီတော်ရီ မျက်နှာကြီး ရဲတက်သွားတယ်။ လူကြီးတွေလည်း
ဘေးနားမှာ ရှိနေတာမို့ ကျယ်ကျယ်မအော်ရဲ။ ပင့်ခဲဝါက ဘာမှမဖြစ်
သလို မျက်နှာပေးနဲ့ ခန်းမအောက်က ဇာတ်ခုံမှာပြနေတဲ့ ဂီတသရုပ်ပြပွဲ
ကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန် တီတော်ရီအနားကို သူ့သူငယ်ချင်း စက်ရုပ်တစ်
ကောင်ရောက်လာတယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းကို လူးကစ် . . . ”

တီတော်ရီက ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်တော့မှ ဟိုစက်ရုပ်က လေသံ
လျှော့ပြီး . . .

“လူးကစ် . . . မင်းကို လိုက်ရှာနေတယ်”

“ကျွတ် . . . အဲဒါ တိုးတိုးပြောပါလား။ ပင့်ခဲဝါ အနားမှာရှိ
နေတာကို။ လူးကစ်ကို မင်းတို့ဘာသာ ကြည့်ရှင်းလိုက်ကွာ။ ဒီဘက်
လုံးဝလှည့်မလာစေနဲ့ အဲဒီအရှုပ်ထုတ်မကို”

တီတော်ရီ ဟိုဘက်လှည့်နေစဉ် ပင့်ခဲဝါက ခဏလွတ်လပ်ခွင့်ရ
တာနဲ့အတူ မျက်လုံးနေရာအနဲ့ ဝေ့ဝဲသွားပြီး သူ့ကို ရှာနေမိတယ်။ သူ
ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ အမိဆေးနပ်ကို ပြောတာပါ။ သူမကို အသက်
ကယ်ပေးခဲ့သူ။ ရယ်တော့ ရယ်ရတယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း သူမကပဲ
သူ့ကို သူ့ခိုးဆိုပြီး ဖမ်းခဲ့သေးတယ်။

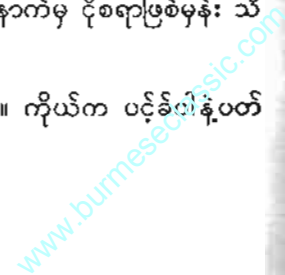
နောက်တစ်နေ့ မိဘမဲ့ကျောင်းထဲ ဝင်မေးကြည့်တော့ ဆရာမ
ကြီးရှာဆွစ်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ အမိက ရွေးနဲ့စာလေးတွေနဲ့ ဒီ
ကျောင်းကို လှူဒါန်းနေတဲ့သူတောင် ဖြစ်နေသေးမှန်း သူမ သိခဲ့ရတယ်။
သူမ သူ့အပေါ် မလေးစားဘဲမနေနိုင် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ပွဲတော်တော့
ထာမှာပဲလို့ မျှော်လင့်နေခဲ့တယ်။

တီတော်ရီက သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားဖြတ်ပြီး ပင့်ခဲဝါဘက်
ပြန်လှည့်လာတယ်။ ရုပ်က အချို့သပ်တဲ့ရုပ်မျိုးနဲ့ ခုနက စကားများကို
ပြန်ဆက်ဖို့ပြင်လာတယ်။

“ပင့်ခဲဝါက ကပ်သီးကတ်သပ် ရယ်စရာတွေလည်း အရမ်းပြော
အတ်တာပဲ . . . ဟက် . . . ဟက် . . . ”

“ရယ်စရာလို့ထင်ရင် ရယ်ပေါ့။ နောက်မှ ငိုစရာဖြစ်မှန်း သိ
အာလိမ့်မယ်”

“တော်ပါတော့ . . . ပင့်ခဲဝါရယ်။ ကိုယ်က ပင့်ခဲဝါနဲ့ပတ်
အတ်ရင် စိတ်ရှည်ပြီးသားပါ”

“ကျွန်မကလည်း ရှင်နဲ့ပတ်သက်ရင် စိတ်တိုပြီးသားပဲ။ ဟင်းကြာလာရင် အသက်ပါ တိုမှာစိုးရတယ်”

ဒီအချိန်ပဲ . . . ‘တီ တီ တီ တီ’ ဆိုတဲ့ အသံတိုးတိုးလေး ပင့်ခံဝါဝါ ကြားလိုက်ရတယ်။ သူမရဲ့ရင်ဘတ်မှာ ရင်ထိုးလိုက်ပုံထားတဲ့ စက်အသေးလေးရဲ့မြည်သံပါ။ ရှာဖွေရေးစက်ပါ။ ကိုယ်ရှာဖွေချင်တဲ့ စက်ရုပ်ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တွေကို အသေးစိတ်ပြောပြထားရင် ဒီစက်ထဲမှာရှိတဲ့ ကင်မရာ မျက်လုံးကတစ်ဆင့် အမြဲရှာဖွေပေးနေတတ်ပါတယ်။ အခုရှာတွေ့လို့ အချက်ပေးနေပါပြီ။

သူမမျက်နှာ ချက်ချင်း ဝင်းဝါသွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ထိုင်ရာက ထလိုက်တယ်။ စက်ရဲ့ညွှန်ပြရာအတိုင်း သူမ လျှောက်သွားတော့တယ်။

တီတော်ရီ တားရခက်၊ မတားရခက်နဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိစွာ ကျန်ခဲ့တော့တယ်။

ကမ်းနားလမ်းကနေ ရေလယ်က ဖန်လုံအိမ်အဆောက်အဦးဆီ တူးတဲ့ တံတားပေါ်မှာ အမ်နဲ့ ကဗျာဆရာ ဘာမီတွန်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဆောင်မြောက်၊ အထက်အောက် မမောတမ်းကြည့်ပြီး အံ့ဩနေကြတယ်။ ဒီတံတားပေါ်က တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဖြတ်မှမဖြတ်ဖူးဘဲကိုး။

“ဒီအဆောက်အဦးထဲကို ကျုပ်တို့ တကယ်ဝင်လို့ရပါတယ်နော်” ဘာမီတွန်က မသင်္ကာသလိုမေးတော့ သတင်းထောက်မော့ကော်က . . .

“ဝင်ရလို့ပဲ အထဲရောက်တော့မယ်။ ကျုပ်တို့လို မိဒီယာသမား ထခေါ်လာရင် ဘယ်သူမှ တားမရဘူး။ ဟိုအထဲရောက်လို့ အလုပ်ရ ရင်သာ ကျုပ်အင်တာဗျူးကို လက်ခံဖို့ မမေ့နဲ့ . . . အပ်ဆေးနပ်ရေ”

ပြောပြီး အရပ်ပုရဲသားနဲ့ ကော့တော့ကော့တော့ ရှေ့ကလျှောက်သွားတယ်။

နောက်ကလိုက်ခဲ့ရင်း အမ်လည်း သူ ဘာအလုပ်လုပ်ရမှာလဲ တို့ တွေးလာခဲ့တယ်။

ခရုပတ်ဖန်လုံအိမ်ထဲ ဝင်တဲ့အထိလည်း ရှောရှောရှူရှူပါပဲ။ အမ့်တို့လည်း ဝဲစားစက်ရုပ်မှန်း ဂိတ်ပေါက်အစောင့်တွေ သတိမထားမိလိုက်ကြပါဘူး။ သတိထားမိလို့ကတော့ ပေးဝင်မယ်လို့ အမ် မထင်ပါဘူး။ ဆေးမဝင်တဲ့အပြင် ဆိုးဆိုးရွားရွား နှင်ထုတ်မှုတွေလည်း ကြုံချင်

ကြံနိုင်တယ်။ ဘာမိတ္တန်ကလည်း အထဲကို ထဲထဲဝင်ဝင်ရောက် မှ ဟင်းခနဲ ရင်ထဲကအလုံးကြီးကျသလို သက်ပြင်းချတယ်။

“ငါတို့ စက်ရုပ်ပေါင်းမှားပြီထင်တယ် . . . အမ်”

လို့လည်း တီးတိုးပြောသေးတယ်။ ဘာမိတ္တန်က မော့စကီးကို စသင်္ကာစိတ် များနေတာပါ။

ဖန်လုံအိမ်အနောက်ဘက် အဝတ်လဲခန်းတွေ၊ စတိုခန်းတွေ ဘက်ကို မော့စကီးက ဦးဆောင်ပြီးလျှောက်လာတယ်။ ကော်ရစ်တာ အကွေ့တစ်ခုမှာပဲ စက်ရုပ်တစ်ယောက် မော့စကီးကိုတွေ့သွားပြီး အပြေး လာတယ်။ အဲ့ဒီပြေးလာတဲ့စက်ရုပ်က နဖူးမှာ အမာရွတ်နဲ့ဖို့ အမာရွတ် စက်ရုပ်လို့ ယာယီခေါ်ဖို့။ အနားရောက်တော့ . . .

“ဟာ . . . မော့စကီး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အတွက် စက်ရုပ်ရှာပေး မယ်ဆို ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ ခင်ဗျားမဂ္ဂဇင်း ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စား မှာမဟုတ်ဘူး။ သတင်းလိုက်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ စက်ရုပ်တစ်ယောက်သာ အမြန်ရှာပေးစမ်းပါ။ ပွဲက လူမရှိလို့ ဂီတပွဲချည်း နှစ်ပွဲဆက်တိုက် ကြား ဖြတ်အစီအစဉ်အနေနဲ့ ဖျော်ဖြေနေရတာ”

အမာရွတ်စက်ရုပ်က တရစပ်ကို အမောတကော ပြောလာ တယ်။ မော့စကီးက . . .

“ကျုပ် စက်ရုပ် ရှာလာခဲ့ပါတယ်ဗျ။ ကျုပ်အတွက် အင်တာဗျူ တစ်ပုဒ်ရ၊ အားလုံးစောင့်စားနေတဲ့ ပွဲအတွက်လည်း အဆင်ပြေရပြီသာ မှတ်လိုက်တော့”

ဒီစကားကြားမှ အမာရွတ်စက်ရုပ် မျက်နှာနည်းနည်း ဝင်းသွား တယ်။ နဖူးကချွေးကို သုတ်ပြီး . . .

“ဟုတ်လား . . . တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ ပြစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျား ရှာလာတဲ့စက်ရုပ်”

“ဒီမှာလေ . . .”

မော့စကီးက ကိုယ်ကို ဘေးဘက်ရှားပြီး ကွယ်ထားတဲ့ အိမ်တို့ ဖွင့်ပြလိုက်တယ်။

အမာရွတ်စက်ရုပ် အိမ်ကို အကြာကြီး ကြည့်သွားလေပါတယ်။

အတော်ကြာအောင်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးလည်း ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်လာတယ်။

“အမ် . . .”

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားထင်သလို ဝဲစားစက်ရုပ် အမ်ဆေးနပ်ပဲ”

အမာရွတ်စက်ရုပ်စကားမဆုံးခင် မော့စကီးက ဖြတ်ပြောကာ အတည်ပြုပေးလိုက်တယ်။

အမ်ကတော့ မျက်လွှာပဲ ချလို့နေထားတယ်။ ဘာမိတ္တန်က တော့ အိမ်ကိုကြည့်လိုက်၊ ဟိုစက်ရုပ်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်။

အမာရွတ်စက်ရုပ်က မော့စကီးနားကပ်ပြီး တီးတိုးအသံနဲ့ . .

“ခင်ဗျားမနိမ့်ရီတွေ ဝိုင်းရပ်စ်ကိုက်နေပြီလား၊ ရူးနေပြီလား . . မော့စကီး။ ဝဲစားစက်ရုပ်လိုကောင်ကို ဒီလိုပွဲရဲ့စင်ပေါ် ဘယ်လိုတင်မှာ လဲ။ ဒီပွဲမှာ ဝန်ကြီးတွေကော၊ ဘာကောင်ညာကောင်တွေကော အကုန် လုံး ဒီတိဒီတိကျတွေချည်းပဲ။ အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားစေချင်လို့လား”

မော့စကီးက အကြံရှိသလိုမျက်နှာပေးနဲ့ အမာရွတ်စက်ရုပ်ကို ဆန္ဒမစောဖို့ လက်ကာပြတယ်။ ပြီးတော့ . . .

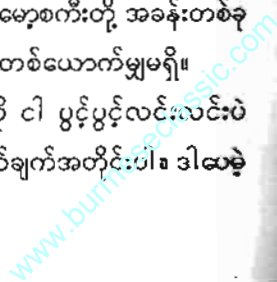
“အမ်နဲ့ . . . ဟို စက်ရုပ် ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူ . . .”

“ဘာမိတ္တန်”

“အင်း . . . အမ်နဲ့ဘာမိတ္တန်၊ ဒီအခန်းထဲ လိုက်ခဲ့”

အမာရွတ်စက်ရုပ်၊ အမ်၊ ဘာမိတ္တန်နဲ့ မော့စကီးတို့ အခန်းတစ်ခု ထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ အခန်းထဲမှာ တခြားစက်ရုပ် တစ်ယောက်မျှမရှိ။

“အမ် . . . မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်။ မင်းမလုပ်ချင်ရင်လည်း မင်းဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းပါ။ ဒါပေမဲ့

လုပ်စေချင်တယ်။ အလုပ်က ခဏရင်းလိုက်တာနဲ့ မြိုးမြီးမြက်မြက် ရ စေရမယ်”

“ဘာအလုပ်လဲ”

မော့စကီးက အမိကို အားနာသလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ . . .

“ဂုတ်နဲ့ လက်ဝှေ့ထိုးရမှာ”

“ဗျာ . . .”

အမိ မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

နားရွက်ကားသွားတယ်။ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ တန်းအေးသွားတယ်။ နံဘေးက ဘာမိတွန်လည်း ကြားရုံနဲ့ ကြက်သေသေသွားတယ်။

ဂုတ်ဆိုတာ သူတို့ဂြိုဟ်ရဲ့ ပွဲတိုင်းကျော် လက်ဝှေ့ချန်ပီယံစက်ရုပ်ကြီး။ ထွားကျိုင်းပြီး နံရံတွေလိုသန်မာတဲ့ အသားအရေ၊ ဗလတွေပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ စက်ရုပ်ကြီး။ သူ့စံချိန်တင် နိုင်ပွဲတွေကလည်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အနိုင်ယူခဲ့တာချည်းပဲ။ သူနဲ့ အကြာဆုံးထိုးနိုင်ခဲ့တဲ့ စက်ရုပ်က သုံးချိပ်။ သူနဲ့ထိုးပြီးသူတိုင်း လက်ဝှေ့လောကမှာ ဆက်ရပ်တည်နိုင်တာ ရှားတယ်။ ခြေကျိုးလက်ကျိုး၊ နံရိုးကျိုးနဲ့ နားလိုက်ရတာချည်းပဲ။

သူနဲ့ ဘယ်သူမှ မထိုးရဲခဲ့ကြတာတောင် (၆)လလောက် ရှိပြီ။

အဲဒီ ဟဲဗီးဝိတ်စက်ရုပ်ကြီးကို အခု အမိနဲ့ ပေးတွေ့မလို့တဲ့။

“လာပါ . . . အမိရာ၊ ပြန်ရအောင်။ ဒီသောက်သတင်းထောက်ဂျပူ အလုပ်က ငါတို့ကို သေမင်းနဲ့အတူ ပန်းကန်ပြားပျံ စီးခိုင်းနေသလိုပဲ”

အမိ စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။ ပြန်ဖို့ဆွဲခေါ်နေတဲ့ ဘာမိတွန်နောက်ကိုပဲ ခြေထောက်တွေက လိုက်ပါမိတော့တယ်။

“အလကား . . . ဘယ်သူမှမလုပ်လို့ အခက်တွေ့နေတဲ့ အလုပ်ကို မင်းကို လုပ်ခိုင်းတာ။ အသက်နဲ့ရင်းပြီးတော့ သူများတွေ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်အောင် မဖျော်ဖြေနိုင်ဘူး။ သွားမယ် . . . လာ . . .”

အမိ စိတ်လေလေနဲ့ ကျောခိုင်းမိတာပေါ့။

“တစ်စက္ကန့်ကို ရိုဘော့ဒေါ်လာ တစ်ထောင်အထိရမှာနော်”

အမိ ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားတယ်။

“တစ်ချိပြီးတဲ့အထိ ထိုးနိုင်ရင် ဒေါ်လာတစ်သိန်း ချီးမြှင့်မှာ

နော်”

အမိ ဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်ပြန်လှည့်လာတယ်။

“ဒုတိယအချိပြီးတဲ့အထိ ထိုးနိုင်ရင် နှစ်ဆ ဒေါ်လာနှစ်သိန်း

တဲ့”

အမိ လုံးဝလှည့်လာပြီး သတင်းထောက်မော့စကီးကို ကြည့်

အယ်။ မော့စကီးက . . .

“နောက်ဆုံးအချိအထိထိုးနိုင်ခဲ့ရင် အပိုဆု ဒေါ်လာတစ်သန်း”

“ထိုးမယ်”

အမိရဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အသံ။

ဘာမိတွန်က လက်မောင်းဆွဲလှုပ်ပြီး သတိပေးပေမယ့် အမိ

လက်ကာပြလိုက်တယ်။

“ကျုပ်ထိုးမယ် မော့စကီး”

အမ့်ဘက်က သေချာသွားပေမယ့် ပြဿနာတစ်ခုက ထစ်ထစ်
သေးတယ်။ အဲ့ဒါကတော့ . . .

“ဝဲစားစက်ရုပ်က ဒီပွဲမှာ ဝင်ထိုးမယ်ဆိုတာသိရင် အထက်က
ခွင့်ပြုကြမှာမဟုတ်ဘူး . . . မော့စကီး”

အမာရွတ်စက်ရုပ်က ရှုံ့မဲ့နှင့် စိတ်ရှုပ်စွာပြောတယ်။ မော့စကီး
တည်ငြိမ်နေတဲ့ဟန်နဲ့ပဲ . . .

“ခင်ဗျား ဂုတ်နဲ့ထိုးသတ်မယ့် ပြိုင်ဘက်ရှိပါတယ်လို့ ကြေညာ
ခဲ့ပြီးမှ ထိုးခါနီးအထိ ပြိုင်ဘက်စက်ရုပ် မရှာနိုင်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား အလှူ
ဘယ့်နယ်ဖြစ်သွားမလဲ”

“ပြုတ်မှာပေါ့ကွ”

“အေးလေ . . . အဲ့ဒါပါပဲ။ အမ်ဆေးနပ်မှ မထိုးရင် တခြား
စက်ရုပ်မရှိဘူး။ မင်း အလုပ်ပြုတ်မှာပဲ။ အခုကို ပွဲအစီအစဉ်ကို နောင်
ဆုတ်ထားတာ တစ်နာရီကျော်နေပြီ။ ပွဲကြည့်သူတွေလည်း သံသယ
နေလောက်ပြီ”

အမာရွတ်စက်ရုပ် သူ့အမာရွတ်ကို သူ့ပွတ်ပြီး စိတ်ညစ်
တယ်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ရုပ်မြင်ရင်လည်း ငါ အလုပ်ပြုတ်မှာပဲလေ
ဒီလောက် အဆင့်အတန်းခွဲခြားတဲ့စက်ရုပ်တွေကြားမှာ ဒီဝဲစားစက်ရုပ်
ကို ဘယ်လိုလို့ . . .”

“မျက်နှာဖုံးစွပ်မယ်”

“ဟင် . . .”

“အခုနောက်ပိုင်း ခေတ်မစားတော့ပေမယ့် အရင်တုန်းက လက်
ဆွဲသမားတွေတချို့ မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ထိုးခဲ့တာတွေရှိတယ်လေ။ စတိုင်လ်
တစ်မျိုးအနေနဲ့ပေါ့”

ရိုဘော့ဂြိုဟ်ရဲ့ လက်ဝှေ့သမိုင်းမှာ စတိုင်လ်တစ်မျိုးအနေနဲ့သော်
လည်းကောင်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မျက်နှာမဖော်ပြချင်တဲ့သူ
တွေ အနေနဲ့သော်လည်းကောင်း မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး စင်ပေါ်တက်ခွင့်ရှိ
တယ်။ စည်းကမ်းအရလည်း မကန့်ကွက်ထားဘူးလေ။

အမာရွတ်စက်ရုပ် လက်ဖျောက်ကောက်တီးတယ်။

“ဟုတ်သားပဲ . . . ဒီအချက်ကို ငါမေ့နေတယ်”

“မေ့တယ်ဆိုတာ အကြွေးပေးဖို့မေ့တာပဲ ကောင်းတယ်။ ကျန်
တာ မကောင်းဘူး”

“အေး . . . အဲ့ဒါဆို ပွဲ မကြာခင်တော့မယ့်အကြောင်း ကြေ
ညာလိုက်တော့မယ်”

မော့စကီးက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ပြီး
တော့ . . .

“ရှေ့ . . . အမ်၊ မင်းက လက်ဝှေ့စာအုပ်ဖတ်ထား။ စင်ပေါ်
မှာ ဘယ်လိုပုံစံ နေရမလဲဆိုတာမျိုးတွေဘာတွေ လေ့လာထား။ သိပ်
သရုပ်မပျက်စေနဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပစ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့
အေးရေခေါင်းစွပ်မျက်နှာဖုံးကို ပေးတယ်။ ဘာမိတွန်ကလည်း လက်ဝှေ့
အတူလုပ်ရတဲ့ပုံစံကို စာအုပ်ထဲရှာဖတ်နေတယ်။ ရင်လည်း လေးနေ
တယ်။ အမ့်ကို မကြာခင်တကြားလဲ ပြောသေးတယ်။

“ငါ့အထင်တော့ မင်း ဒေါ်လာနှစ်ထောင်လောက်တော့ ရမှာ
ဦး”

စက်ကညွန်တဲ့အတိုင်း သူမသွားခဲ့တာ အခု ခရုပတ်ဖန်လုံအိမ် အဆောက်အဦးရဲ့ အောက်ဆုံးအထပ် ချောင်ထဲတွေပင် ရောက်နေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားနည်းလာမှုကြောင့်လားမသိ ညွှန်ပြ တဲ့စက်ကလည်း လက်တံရပ်သွားတယ်။ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။

“ကျွတ် . . .”

သူမ စိတ်ရှုပ်မိတာပေါ့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်မှန်းနဲ့လိုက် ရှာရတော့မယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ကော်ရစ်တာအက္ခေ့က ပုတက်တက်စက်ရုပ်တစ် ယောက် ထွက်လာတယ်။ Planet Images ရဲ့ သတင်းထောက် မော့စကီး ပါပဲ။ ပင့်ခံဝါနဲ့ မော့စကီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွေ့သွားတယ်။ ပင့်ခံဝါဝါးက မော့စကီးကိုမသိပေမယ့် မော့စကီးက သူမကို ပညာရေး ဝန်ကြီးရဲ့သမီးမှန်း သိပြီးသား။

“ဟား . . . ပင့်ခံဝါဝါးဆိုတဲ့ ဝန်ကြီးသမီး အချောအလှလေး ပါလား။ ကျွန်တော် သတင်းထောက်ပါ ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်ပြုပါလားခင်ဗျာ” မော့စကီးအသံက အကျိုးနဲ့ဆုံးဖြစ်နေတယ်။ ပင့်ခံဝါက ကင် မရာတွေ၊ အင်တာဗျူးတဲ့ မိုက်ခရိုဖုန်းတွေကို မှန်းပါတယ်။

“ကျွတ် . . . မအားဘူး။ စက်ရုပ်ရှာနေတယ်။ ဖယ် . . .”

မော့စကီးကိုတွန်းဖယ်ပြီး ပင့်ခံဝါ သွက်သွက်လျှောက်သွား တယ်။

“အဲ့ဒီဘက်မှာ အားကစားအဝတ်လဲခန်းတွေပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျွန်တော့် အဲ့ဒီဘက်က လာခဲ့တာပဲ။ မိန်းကလေးရှာနေတဲ့ စက်ရုပ်ပုံစံ ထဲ ဘယ်လိုမျိုးလဲ။ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့သလားလို့ စဉ်းစားကြည့်ပေးမယ်”

မော့စကီးက ပင့်ခံဝါရဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရဖို့အရေး မနေးသွက် ထက် စကားဆက်နေတယ်။ ပင့်ခံဝါက ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှေ့ဆက်လျှောက် တယ်။ မော့စကီးက ကြိုးနဲ့ပဲဆွဲပါလာသလို တန်းလန်းတန်းလန်း ပြေး လိုက်လာကာ . . .

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောနေတာပါ။ အဲ့ဒီဘက်မှာ ဘယ်စက် ရုပ်မှ မရှိတော့ဘူး။ မိန်းကလေးရှာနေတာ မိုးလေဝသဝန်ကြီးရဲ့သား ဖွန်တိုလား။ သူက အပေါ်ဆုံးအထပ်က ဘားခန်းမှာပါ။ ခုနက ဆက် သွယ်ရေးဝန်ကြီးရဲ့သား ဒက်ဆိုင်ကို ကဗျာပြခန်းဘက်မှာတွေ့ခဲ့တယ်။ အခုတော့ လက်ဝှေ့ပွဲကြည့်ဖို့ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ပြန်ရောက်နေလောက် ပြီ။ တကယ်တော့ မိန်းကလေးလို့ လှပတဲ့စက်ရုပ်မလေးနဲ့ လိုက်ဖက် မှာ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးရဲ့သား . . .”

“ဘယ်ဝန်ကြီးရဲ့သားမှ မရှာဘူး။ ကျွန်မရှာနေတာ ဝဲစား စက်ရုပ် အိမ် ဆေး နပ်”

ပင့်ခံဝါ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ လည်ပြန်လှည့်ပြီး အော်ဟစ်ပစ် လှိုက်တယ်။

တုံ့ခနဲ နောက်ကလိုက်နေတဲ့ မော့စကီးရဲ့ခြေထောက် ရပ်သွား တယ်။ ပင့်ခံဝါကိုလည်း အံ့ဩသလို ပြုံးကြည့်သွားတယ်။ နှစ် ယောက်သား ပြုံးကြည့်ငြိမ်သက်သွားကြတယ်။

ပြီးမှ ကြောင်တောင်တောင်အသံကြီးနဲ့ မော့စကီးက . . .

“စောစောက ပြောရောပေါ့ဗျာ”

“သူဘယ်မှာလဲ ရှင်သိလို့လား”

“လာ . . . သူနဲ့ အနီးဆုံးနေရာကို လိုက်ပို့မယ်”

ကျောသားရင်သား မခွဲခြားရေးနေအတွက် နှစ်စဉ် စက်ရုပ်တွေ စိတ်ဝင်စားကြတာ လက်တွေ့ပွဲပါပဲ။ စက်ရုပ်ချင်း အဆင့်အတန်းမခွဲခြားဘဲ လက်ရုံးရည်ဖလှယ်တဲ့သဘောအဖြစ် စတင်ခဲ့တာပဲ။ ခေတ်ကာလတွေ တိုက်စားခဲ့ပြီး ယခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ ပုံစံတွေပြောင်းလာခဲ့ပါပြီ။

မူလသဘောထက် စက်ရုပ်ကုံထံတွေရဲ့ ဖျော်ဖြေရေးပွဲကြီးတစ်ခု ပုံစံသာ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ စင်ပေါ်မှာ အသားအနားထိုးမယ့် စက်ရုပ်တွေရဲ့ပွဲကို သူတို့ ဝိုင်ခွက်လက်ကြားညှပ်ပြီး ရင်သပ်ရှုမော ကြည့်ကြလိမ့်မယ်။

ဒီနှစ်မှာတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ပိုကောင်းတဲ့ကိစ္စက ရှိနေပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ရိုဘော့ပြိုင်ပွဲ၊ ပြိုင်ဘက်မရှိတာ ကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ လက်တွေ့ချန်ပီယံကြီးဂုတ်ရဲ့ ပွဲရှိလို့ပါပဲ။ ဂုတ်နဲ့ထိုးသတ်မယ့်သူဟာ ဘယ်သူများလဲလို့ အားလုံး တွေးတောနေကြတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွဲစီစဉ်ရေးအဖွဲ့ကတော့ ဂုတ်နဲ့ပြိုင်မယ့်သူရှိတယ်လို့ အတည်ပြုပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ပြိုင်ဘက်စက်ရုပ်နာမည်ကို အခုထိ မဖော်ပြသေးပါဘူး။ အားလုံး အံ့ဩသွားအောင် တကယ့်ပွဲအချိန်ကျမှပဲ တစ်ခါတည်း ကြေညာသွားလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုး ခန့်မှန်းရတယ်။

တကယ်တော့ ပွဲစီစဉ်ရေးအဖွဲ့အနေနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁)လလောက်ကတည်းက တခြားလက်တွေ့သမားပေါင်းစုံနဲ့ စပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဘယ်သူမှ မထိုးရဲကြဘူး။ အချိန်နီးလာနီးလာနဲ့ လုံးဝရှာမရတဲ့ အခြေအနေ

ဆောက်လာတယ်။ ဒီအချိန်မှ ပွဲမဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဝန်ကြီးဌာနကထုတာနဲ့ ပွဲတော်စီ စဉ်ရေးအဖွဲ့ကလူတွေ အကုန်ပြုတ်နိုင်တယ်။ နောက်ဆုံး ကြံရာရောက်တဲ့အဆုံး အခုလိုတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီပေါ့။

ဂုတ်ရဲ့ပြိုင်ဘက်က 'အမ်' တဲ့။ စင်ပေါ်မှ သေသေရှင်ရှင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။

အဲ့ဒါ နောက်ပိုင်းကိစ္စ။ အခု ပွဲဖြစ်သွားဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ နောက် အမာရွတ်စက်ရုပ်က ပွဲတော်ဖြစ်မြောက်ရေး လက်တွေ့ပွဲအတွက် အဓိကတာဝန်ယူသူပေါ့။

အခု . . .
ဂီတပွဲကျင်းပနေတဲ့ စတိတ်စင်ကြီးက တဖြည်းဖြည်း အောက်ခြေခိုခိုဆင်းသွားတယ်။ ပြီးတော့ အဲ့ဒီနေရာကပဲ နောက်ထပ် စင်တစ်ခု အချိန်ရိပ် မြင့်တက်လာတယ်။ ဒါကတော့ လက်တွေ့စင်ပေါ့။

“ဟေး . . . ဟေး . . .”
“ဟေး . . .”

ပွဲစတော့မှာသိလိုက်ကြတာမို့ အားလုံးရဲ့အော်သံတွေ ဆူညံလာတာတယ်။ စင်အောက်မှာ ဒိုင်တွေလည်း အသင့်ရှိနေပါပြီ။

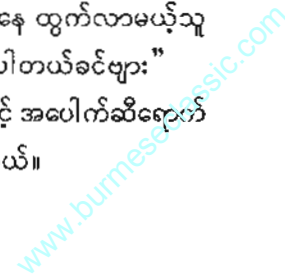
“မကြာမီအချိန်အတွင်း ကျောသားရင်သား မခွဲခြားရေးနေတဲ့အတွက် အထူးလက်တွေ့စိန်ခေါ်ပွဲကြီး စတင်တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား။”

“ဟေး . . .”
မလိုအပ်တဲ့မီးတွေ အကုန် အရောင်ဖျော့သွားတယ်။ အလင်း

အပြည့်အဖြစ် စလိုက်မီးအဖြူရောင်တန်းကြီးတစ်ခုသာ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်လာတယ်။

“စင်ရဲ့အရှေ့တောင်ထောင့် အပေါက်ကနေ ထွက်လာမယ့်သူတို့အား အားလုံးမျှော်နေကြတဲ့ ချန်ပီယံ ဂုတ်ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား။”

စလိုက်မီးလည်း အဲ့ဒီ အရှေ့တောင်ထောင့် အပေါက်ဆီရောက်တာတော့ ချန်ပီယံဂုတ်ကို အားလုံး တွေ့လိုက်တယ်။

လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံကုန်ပါတော့တယ်။

မေးရိုးကြီးကြီးနဲ့ သန်မာလှတဲ့စက်ရုပ်ကြီး၊ တုတ်ခိုင်လှတဲ့ ပေါင်တံ၊ ကြွက်သားတွေနဲ့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာတယ်။ ခထ ရုပ်လိုက်တယ်။ ပရိသတ်တွေအားလုံးကို တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်ပြီး 'ဟင်း ခနဲ အံကြိတ်သံကြီးနဲ့ လက်ရုံးနှစ်ဖက်ကို မြောက်တန်းပြလိုက်တယ်။

“ဟေး . . .”

“ဟေး . . . ဂုတ်ကွ . . .”

“ဂုတ် . . .”

ခရုပတ်ဖန်လုံအိမ်ခန်းမကြီးရဲ့ အထပ်တိုင်းကို အော်ဟစ်သံတွေ လှိုင်တက်သွားတယ်။ ဂုတ်ကိုကြည့်ပြီး စက်ရုပ်တိုင်း သွေးကြွနေကြပြီး ပွဲမစခင် ထိုင်ရမယ့်နေရာကို ဂုတ်သွားထိုင်မှ အသံတွေငြိမ်သွား တယ်။

ကြေညာသူထဲက အသံထွက်လာတယ်။

“အခုတစ်ခါမှာတော့ ချန်ပီယံဂုတ်ကို စိန်ခေါ်တဲ့ လက်တွေ့ သမားပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

အားလုံးသော စက်ရုပ်တွေ နားစွင့်ကုန်ကြတယ်။ ဘယ်ကောင် က ဒီလောက်ကြီးလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ရူးတာလဲဆိုတာကို သိချင်တွေ့ ချင်နေကြပြီ။

“အဲ့ဒီလက်တွေ့သမားရဲ့ နာမည်ကတော့ အမ်ဆေးနပ်ပဲ ဖြစ် ပါတယ်ဗျား”

အမ်ဆေးနပ်ဆိုတဲ့နာမည်က နာမည်တူတွေများတာမို့ အားလုံး က ဝဲစားစက်ရုပ်မှန်း မထင်ကြပါဘူး။ စလိုက်မီးက စင်အနောက်ဘက် က အပေါက်ဆီ ဝှစ်ခနဲပြေးသွားတယ်။ အပေါက်ဝမှာ ဘာစက်ရုပ်မှ အသင့်ရှိမနေသေး။

ပရိသတ်တွေ ငေးကြည့်နေဆဲ . . . ။

နည်းနည်းကြာမှ အရိပ်တစ်ခဲက အရင် အပေါက်ဝအပြင်ဆီ တိုးထွက်လာတယ်။ အရိပ်က တော်တော်ကြီးနေတယ်။ အရိပ်ကြီးက ကြီးနေတော့ တော်တော်အကောင်ကြီးမှာပဲလို့ ထင်သွားကြပြီး ပိုစိတ် ဝင်စားကုန်ကြတယ်။ မကြာပါဘူး။ စက်ရုပ်တစ်ရုပ် လိုက်ထွက်လာ တယ်။ အမ် ထွက်လာပြီပေါ့။

အမ် ခူးတွေ တုန်နေတယ်။ စိတ်တွေလည်း တော်တော်လေး လှုပ်ရှားနေတယ်။ ပခုံးကနေ ဆွဲခြုံထားတဲ့ ဝတ်ရုံပွကြီးကိုလည်း ချွတ်ချ လိုက်တယ်။

“ဟာ . . .”

“ဟင်း . . .”

အားလုံး ငြိုငြင်သံတွေ ထွက်လာကြတော့တယ်။ ခုနက အရိပ် ကြီးက ဝတ်ရုံခြုံထားလို့ ကြီးနေတာမှန်း အားလုံးက သိသွားကြတယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . ယုံကြည်ချက်ရှိရှိလျှောက်၊ ခုနစ်လှမ်းမြောက် ရောက်ရင် ခုနက ဟိုကောင် ဂုတ်လုပ်သလို လက်ရုံးတန်းပြီး မာန်တွေ့ ဘာတွေတင်းပြ . . . သွား . . . သွား . . . တွန့်မနေနဲ့။”

အပေါက်အတွင်းထဲက အသံအုပ်အုပ်နဲ့ ဘာမိတွန်က လှမ်း သင်ပေးနေတာပါ။ အမ် အားတင်းခေါင်းမော့ပြီး လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ဝေဖန်သံတွေလည်း ဆူညံနေတာပဲ။

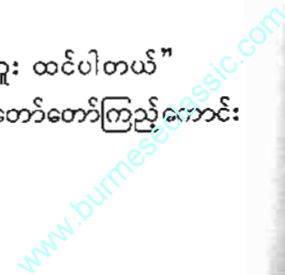
“ဒီသာမန်ဗလလောက်နဲ့ ဂုတ်ကို ဘယ်လိုယှဉ်မှာလဲကွ”

“အေးလေ . . . ဗလသာမရှိတာ၊ စတိုင်လ်ကျ ထုတ်ထား သေး။ မျက်နှာဖုံးတွေ ဘာတွေနဲ့။”

“သေချင်တာများ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရေထဲခုန်ချပြီး သတ်သေ တာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . စိတ်မနှံ့ဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ပွဲကတော့ တော်တော်ကြည့်ကောင်း တော့မှာပဲ”

“ဒီကောင် ဗလသေးပေမယ့် ပညာမသေးလို့ နေမှာပေါ့”

“ငါကတော့ ဘယ်နှစက္ကန့်ခံမလဲဘဲ ဆက်စောင့်ကြည့်တော့မယ်”

ဝေဖန်သံတွေ ခန်းမနဲ့မဆန့်အောင် ညံ့ထွက်လာတယ်။ အမ်လည်း အဲ့ဒီအသံတွေကို ကြားပါတယ်။ ရင်တုန်နေရတဲ့ကြားထဲ ဖိအားတွေက အပြုလိုက် ဝင်လာတယ်။ စိတ်ကို အားထပ်တင်းပြီး ငြိမ်အောင် ထိန်းထားလိုက်တယ်။

ခန်းမအပေါ်ဆုံးထပ်က တီတော်ရီကလည်း ‘ဟင့်’ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ အူကြောင်ကြောင်ကောင်ပဲလို့ ဝေဖန်တယ်။ ဝန်ကြီးတွေလည်း ရယ်ရမှာလို့လို့၊ စိတ်ပျက်ရမှာလို့လို့ ဖြစ်လို့ပေါ့။

အမ် အကောင်းဆုံး စိတ်ထိန်းပြီး လျှောက်လာတယ်။ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံး၊ ခုနစ်လှမ်းမြောက်ရောက်တော့ ဂုတ်လုပ်သွားတဲ့ ပုံစံအတိုင်း အားအကုန်သုံးပြီး ဟင်းခနဲ အံကြိတ်သံနဲ့ လက်ရုံးတန်းမြောက်ပြလိုက်တော့တယ်။

.....

ငြိမ်နေတာပဲ။ ဘာသံမှကို မထွက်။

ဂုတ်တုန်းက ဟေး . . . ဟေး . . . နဲ့ ပွဲဆူသွေးဆူသံတွေ အခု အေးစက်နေလိုက်တာများ။ အမ် လက်ရုံးတန်းပြီး တစ်ယောက်တည်း အိုးအိုးအဲအဲ ဖြစ်နေရပြီ။ ရှက်ပေမယ့် လက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ချပြီး ဆက်လျှောက်ခဲ့လိုက်တယ်။

စင်ပေါ်အရောက်မှာတော့ အမ်နဲ့ဂုတ်ရဲ့ ဘော်ဒီအနေအထားမှာ တော်တော်ကွာနေကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရပါတော့တယ်။ ဂုတ်က နှစ်ဆလောက်ကြီးနေမှာ သေချာပါတယ်။ အမ် မျက်ဆံလေးနက်လို့ မော့ကြည့်မိတယ်။

ဂုတ်က စွပ်ကျယ်အနီ၊ ဘောင်းဘီတိုအနီ၊ လက်ဝှေ့အိတ် အဖြူအနီကျားနဲ့ အမ်ကလည်း အဲ့ဒီလို အဝတ်အစားအတိုင်း အနက်ရောင်နဲ့

“ကလင် . . . ”

ဆိုတဲ့ ဘဲလံသံနဲ့အတူ ဒိုင်စက်ရုပ်က လက်ချပြီး နောက်ဆုတ်ထွက်လိုက်တာနဲ့ လက်ဝှေ့ပွဲဟာ စတင်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ပွဲစတာနဲ့ စာအုပ်ထဲက အလွတ်ကျက်ထားတဲ့အတိုင်း ကိုယ်ဟန်အနေအထားတကျ အမ်က လက်သီးနှစ်လုံးကို ခပ်စောင်းစောင်းခွဲ၊ ခြေနှစ်ဖက်ကို ရှေ့နောက်ခွဲပြီး ရပ်လိုက်တယ်။

ဘာမိတွန်က စင်အောက်ကနေ စက္ကန့်သံတွေ တရွေ့ရွေ့သွားနေတာကိုကြည့်ပြီး . . .

“ဒေါ်လာတစ်ထောင်၊ ဒေါ်လာနှစ်ထောင်”

နဲ့ ရွတ်နေတယ်။

ဂုတ်က စနတစ်တကျပင် နေရာမယူတော့ဘဲ မြောင့်လက်သီးတစ်လုံးကျွေးလိုက်တယ်။

“အမေ့ . . .”

အမ် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ အမေ့ကိုတမိပြီး အောက်ကို ဆတ်ခနဲ ငုံ့ရှောင်လိုက်တယ်။

“ဟေး . . .”

ကံသီပေလို့ မထိပေမယ့် ရှောင်လိုက်တာ နည်းနည်း ရုပ်ပျက်အောင် လဲကျသွားတယ်။ မြန်မြန် ပြန်ထလိုက်တယ်။ ထလို့မှ မပြီးသေးနောက်ထပ် ဝိုက်လက်သီးတစ်လုံး ဝဲလာပြန်ပြီ။

“အမေ့ . . .”

ဒီတစ်ခါလည်း တစ်ခါမှမမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ပါပါးကို ယောင်အော်ပြီး နောက်ဆုတ်ရှောင်လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါလည်း ကံကောင်းပြန်ပါတယ်။ နှာသီးနားကနေ လေ့ဝှေ့သွားပြီး ပြန်ကွေ့သွားလို့။

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေမှာ ကံကောင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂုတ်ရဲ့ သဘောကောင်းယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ထိုးချက်တွေပါ။ ချက်ချင်းမသတ်ချင်သေးတဲ့ အကျဉ်းသားကို လက်မောင်းလေးလှီးလိုက်၊ သံပူမီးလေးတို့လိုက် လုပ်နေတာမျိုးသဘောပါ။

ဒါပေမဲ့ စက္ကန့်သုံးဆယ်လောက် ကြာတဲ့အချိန်မှာတော့ တကယ့်အသက်နတ်လက်သီးတစ်ချက် စတင်ဝင်လာပြီ။

“ဟာ . . .”

ခုနကလက်သီးထက် အဆမတန်မြန်တဲ့ လက်သီးက အမိန့်အဆုံဆီ။

‘ဘုန်း’ ခနဲ ကားယားလေး မှောက်သွားတယ်။ ဒိုင်လူကြီး အနားရောက်လာတယ်။ လက်နဲ့ထောက်ပြီး ပြန်ထလိုက်နိုင်တယ်။ ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည် အီဝေနေတယ်။

နောက်ထပ်လာပြန်ပြီ။ မေးရိုးဆီလာတဲ့ ပင့်လက်သီးတစ်လုံး အမ်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ လာတဲ့ လက်သီး လေထဲဝဲနေတုန်း သူ့လက်သီးနဲ့ ပြန်ထိုးလိုက်ရတော့တယ်။

အ . . .

အဲဒီအော်သံနဲ့ ဂုတ် သူ့လက်သူ အမြန်ပြန်ရပ်သွားတယ်။ ဂုတ် နည်းနည်းကြောင်သွားတယ်။ သူ့လက်က နည်းနည်းတစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ အမ်လည်း ဂုတ် ဒီလိုဖြစ်သွားတာကို တွေ့မိတယ်။

ဂုတ် နောက်ကိုပြန်ဆုတ်ပြီး လက်သီးကိုချိန်လို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေတယ်။ နောက် ဖြောင့်လက်သီးတစ်လုံး အယောင်ပြပြီး ဘယ်လက်သီး ဝင်လာပြန်တယ်။

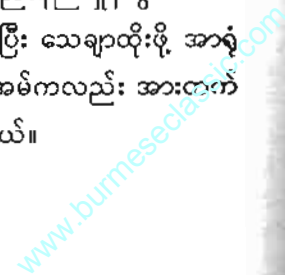
ခုနကအတိုင်းပဲ ကမန်းကတန်း လက်သီးနဲ့ အမ် ကာလိုက်ပြန်တယ်။

“အ . . .”

ခုနကလိုပဲ အော်သံတိုးတိုးနဲ့ ဂုတ် နောက်ပြန်ဆုတ်သွားတယ်။ ဂုတ် လက်သီးဆုပ်ကြည့်တော့ အားမပြည့်သလို ခံစားနေရတယ်။ ဘာဖြစ်လာပါလိမ့်။

ဂုတ် ဘာဖြစ်တာလဲကို အမ်ကတော့ သိလိုက်ပါပြီ။ ပထမတစ်ခါဖြစ်ကတည်းက စဉ်းစားနေခဲ့တာ။ ဒါ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဂျေအိုင်ရဲ့ လက်အိတ်ကြောင့်ပါပဲ။ ပွဲတော်ထဲမသွားခင် ဂျေအိုင်က သူတီထွင်ထားတဲ့ လက်အိတ်တစ်ခု အမိန့်ကို ပေးခဲ့တယ်မို့လား။ လက်အိတ်က အရေပြားအရောင်နဲ့တူနေတော့ အမ်တောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်စွပ်ထားတာ မေ့နေတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ လက်ဝှေ့အိတ်ကြီးကိုလည်း အပေါ်ကနေ ထပ်စွပ်ထားခဲ့မိတယ်။ ဒီလက်အိတ်ကြီးနဲ့ လက်သီးဆုပ်ပြီးထိုးရင် ခံရတဲ့သူ ကျင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် အခု ဂုတ် တွန့်တွန့်သွားနေတာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ခါရှိတော့ ဂုတ် နည်းနည်းရှိန်သွားတယ်။ အထင်သေးတဲ့ထိုးချက်တွေကို ရပ်တန်းကရပ်ပြီး သေချာထိုးဖို့ အာရုံစိုက်လာတယ်။ ဂုတ်က အာရုံစိုက်လာသလို အမ်ကလည်း အားတက်လာတာမို့ ပွဲက အလိုလို ကြည့်ကောင်းလာတယ်။

“ကလင် . . . ”

ဆိုတဲ့ ဘဲလ်အသံနဲ့အတူ ပထမအချိ ပြီးသွားတယ်။
စင်ထောင့်မှာ အနားယူတော့ အကူလုပ်တဲ့ ဘာမီတွန်က ပျော်နေတယ်။

“ဟား . . . ဟား . . . မယုံနိုင်စရာပဲ။ တစ်ချိပြီးသွားပြီဆိုတော့ မင်း ဒေါ်လာတစ်သိန်းတောင် ရပြီပေါ့။ ဟား . . . ဟား . . . ငါနားထောင်ဖူးတဲ့ ခေါင်းလောင်းသံတွေထဲမှာ ဒီလက်ရေ့တစ်ချိပြီးလို့ တီးလိုက်တဲ့ခေါင်းလောင်းသံက အချို့ဆုံးပဲကွ . . . ဟေး . . . ဟေး။”

အမ်ကလည်း ပြုံးနေပြီး ဘာမီတွန်လက်ထဲက အချို့ရည်ဘူးကို မော့သောက်ပြီး အံ့ကပ်ပြန်တပ်လိုက်တယ်။ သားရေမျက်နှာဖုံးစွပ်က အမှဲကို နည်းနည်းအိုက်စပ်စေတယ်။

“ကလင် . . . ”

ဒုတိယအချိ စပြီး။

အမ်က ကပ်တဲ့နည်းကိုသုံးပြီး ပူးပြီဆိုမှ ကျောကုန်းကို တဘုန်းဘုန်းထိုးတယ်။ ဂုတ် မခံနိုင်ဘူး။ ဒိုင်က ခဏခဏပူးနေတာကို ခွဲပေးနေရတယ်။ ပူးနေတာကို ခွဲလိုက်တိုင်း ဂုတ် အားယုတ်သွားတာကြောင့် အမောပြန်ဖြေနေရတယ်။

အမ်ရဲ့ လက်ရေ့အစွမ်း ရုတ်တရက်ကြီး ကောင်းမွန်လာတာကို အားလုံးက အံ့သြနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂုတ်ကို အားပေးတဲ့အသံတွေပဲ လှိုင်ဆဲပါပဲ။

“ဂုတ် . . . ဂုတ် . . . ဂုတ် . . . ”

နဲ့ အော်သံတွေ။ ဒီကြားထဲကမှ . . .

“အမ် . . . အမ် . . . အမ် . . . ”

ဆိုတဲ့ အသံပီစီလေးတွေကို ကြားလိုက်ရတော့ အမ် အံ့သြသွားတယ်။ စင်အောက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မယုံနိုင်အောင်ပါပဲ။ သူ့ကို အားပေးနေသူက မော့စကီး။ အဲ့ဒီ ဂျပစက်ရုပ်ရဲ့ဘေးကနေ အဝါ

ရောင် ဦးထုပ်လေးနဲ့ ပင့်ခိုဝါဝါ။ ‘အမ် . . . အမ် . . . အမ် . . . ’ လို့ သူမက လက်သီးဆုပ်မြှောက်ပြီး အားပေးနေတယ်။

သူ ပြုံးမိမလို ဖြစ်သွားပေမယ့် . . .

“ခွပ်”

ခနဲ ထိုးခံလိုက်ရပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမ် ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်။ ဂုတ်ရဲ့လက်သီးတွေက အများအမြင်မှာသာ ပြင်းတယ်ထင်ရပေမယ့် တကယ်တမ်း သိပ်မပြင်းတော့ပါဘူး။ လက်တွေက ‘ကျင်’နေတာမို့ အားကောင်းကောင်း မထုတ်နိုင်ရှာဘူးလေ။

ပင့်ခံဝါက ဟိုမျက်နှာဖုံးစွပ် လက်ငှေ့သမားကို တော်တော် အားပေးနေသလိုပဲ။ ပြီးတော့ အဲ့ဒီစက်ရုပ်ဘက်ကလည်း စိုးရိမ်နေသလိုပဲ။

“ဟင် . . . ”

တီတော်ရီ မျက်လုံးမှေးပြီး စဉ်းစားပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်နဲ့ လက်ငှေ့သမား။ သူ ဟိုးအောက်လက်ငှေ့စင်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ မျက်နှာဖုံးစွပ် လက်ငှေ့သမား တစ်ချက်ထိုးခံလိုက်ရတာကို မြင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း ပြန်ထလာနိုင်တယ်။ ဒီကောင် ဘာလို့ ဒီလောက်တောင့်ခံနေနိုင်ရတာလဲ။ ဒီကောင်ကို ဘာလို့ ပင့်ခံဝါက အားပေးနေရတာလဲ။

“ဟေ့ကောင် . . . ”

တီတော်ရီက လက်ညှိုးလေးလှုပ်ရုံလှုပ်ပြီး မျက်ရိပ်ပြခေါ်လိုက်တယ်။ သူ့ကောင်ရဲ့နားရွက် သူ့နှုတ်ခမ်းနားကပ်လာမှ သူ့အသံက တိုးညှင်းရက်စက်စွာ ထွက်လာတယ်။

“ကြည့်စီစဉ်လိုက်တော့”

“ဘယ်လိုလဲ ရှာတွေ့လား”
“တွေ့တော့တွေ့တယ်”
“ဘာလဲဟာ မင်းစကားက”

တီတော်ရီက မရှင်းမရှင်းပြောနေတဲ့ သူ့ကောင်တွေကို ခပ်ရှင်းရှင်းကြည့်လိုက်တယ်။ စက်ရုပ်တစ်ယောက်က . . .

“သူ့ကို တွေ့တယ်။ လက်ငှေ့စင်နားမှာ လက်ငှေ့ပွဲ ကြည့်နေတာ”

“သူတစ်ယောက်တည်းလား။ သူ ဘယ်သူ့ကို သွားရှာခဲ့တာလဲဆိုတာ မသိခဲ့ဘူးလား”

“မသိခဲ့ဘူး”

တီတော်ရီ ပင့်ခံဝါရဲ့မျက်လုံးတွေကို ကောင်းကောင်းဖတ်တတ်ပါတယ်။ နေရာစုံကို မျှော်လင့်တကြီးလိုက်ကြည့်နေတဲ့ စက်ရုပ်ပျိုမလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဘာကိုရှာနေတာ ဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာနေတာမှန်းတော့သိတယ်။ အဲ့ဒီတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူလဲ။

“တစ်ခုထူးခြားတာတော့ရှိတယ် . . . တီတော်”

“ပြော . . . ”

“ကလင် . . . ”

ဆိုတဲ့အသံနဲ့ ဒုတိယအချိ ပြီးဆုံးသွားပါတယ်။

အမ် စင်ထောင့်မှာအနားယူတော့ မော့စကီးနဲ့ ပင့်ခံဝါဝါပါစင်အောက်ကနေ အနားရောက်လာတယ်။

“အမ် . . . ရှင် အကောင်းဆုံး လုပ်နိုင်နေပါလား။ ဆက်တောင့်ထား . . . ကြားလား။ ရှင် ဆုကြေးတွေအများကြီးရရင် ဂျီအိုအဲဆစ် မိဘမဲ့ကလေးတွေလည်း အစာများများစားရမှာ . . . ဟုတ်တယ်မို့လား။ အဲ့ဒါကို အာရုံသွင်းပြီး ဆက်ကစား”

သူမစကား။ အဲ့ဒီ သူမစကားက သူ့အပေါ် နားလည်သွားတဲ့ သဘော။ ဟိုတစ်နေ့က သူ့ခိုးလို့စွပ်စွဲတဲ့ နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန် အမူအယာမျိုး မရှိတော့။

အမ် ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ သားရေမျက်နှာဖုံးကြီးစွပ်ထားပေမယ့် အမဲအပြုံးကို သူမ မြင်နိုင်မှာပါ။ မော့စကီးကလည်း -

“ဆက်တောင့်ထား။ တတိယအချိတောင် ရောက်နေပြီ။ ပွဲပြီးတာနဲ့ ငါတို့ ဆုကြေးသွားထုတ်ရုံပဲ”

အမ် လက်မထောင်ပြလိုက်တယ်။ ပြီး ဘာမိတွန်လက်ထဲက အချိုရည်ဘူးကို ဆွဲယူမော့သောက်လိုက်တယ်။

အခု တတိယအချိ စပါပြီ။

စင်ပေါ်မှာ ထင်ပေါ်သူနှစ်ယောက် ထပ်တွေ့ကြပြန်ပါပြီ။

နည်းနည်းမော့ဟိုက်လာသူအချင်းချင်း ဖြုန်းရာကျတဲ့ လက်သီးချွတ်များ သိပ်မသုံးတော့။ အကွက်ကောင်းသာ ချောင်းနေကြတယ်။

အမ်ကတော့ အကွက်ချောင်းတယ်ဆိုတာထက် သူ့လက်သီးထိပ်နဲ့ ဂုတ်ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ထိစေဖို့သာ အားထုတ်နေတာပါ။

ဒါပေမဲ့ အခု ရုတ်တရက်ပဲ လက်က ဆုပ်မရဘူးဖြစ်နေတယ်။

လက်သီးဆုပ်ရတာ အားမပြည့်။ အားမပြည့်တော့ လက်အိတ်က လျှပ်စစ်ဆတ်မထွက်တော့။

ဒီအချိန်ပဲ လက်သီးတစ်လုံး ပြေးဝင်လာတယ်။

“ဘုန်း”

အမ် လဲကျသွားတယ်။ အရင်တစ်ခါလိုတွေတောင် တန်းမထနိုင်တော့။ အားက ဘာလို့ ရုတ်တရက် လျော့ဆင်းသွားရတာလဲ။ ခေါင်းထဲ မူးလည်လာတယ်။ ထိုးခံလိုက်ရလို့ မူးလာတာလား။ တခြား တစ်ခုခု ကြောင့်များလား။

ဒိုင်က လဲကျသွားသူအဖြစ် အမှတ်စဉ်လာရေတွက်မှ သူ ဆက်ထိုးမည့်အကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြကာ ပြန်ထတယ်။

အမ် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်စမ်းမိတော့ သားရေမျက်နှာဖုံးတောင် တချို့နေရာတွေ ရိပြနေပြီ။ ဒါ ကောင်းတဲ့အခြေအနေမဟုတ်။ အဲ့ဒီကြားထဲမှ ဒိုင်က ဆက်ထိုးရန် ခွင့်ပြုလိုက်တာနဲ့ ဂုတ်ရဲ့ အောင်မြင်လှတဲ့

လက်သီးတစ်ချက်က ထပ်ဝင်လာပြန်တယ်။ ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေတဲ့ သူ့မြင်ကွင်းထဲ လက်သီးမည်းမည်းတစ်စုံ။ ခွပ်ခနဲမြည်သံနဲ့အတူ လေထဲ

သားရေမျက်နှာဖုံးစွပ်အဖတ်ကြီး ကျွတ်ပြီး ဝဲသွားတယ်။

ဘိုင်းခနဲ ပရိသတ်ပွဲကြည့်စင်ဘက် မျက်နှာလှည့်လျက်သားနဲ့ အမ် ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ပြုတ်ကျသွားတာမှ မလှုပ်မယှက် အရပ်ကြီးမျက်

“ဟင် . . . ”

“ဟာ . . . သူ . . . ဝဲစား . . .

“ဒါ . . . ဒါ . . . ”

အားလုံး အမိမျက်နှာကို မြင်လိုက်ကြပြီလေ။ ဝဲစားစက်ရုပ်၊ ဝဲစားစက်ရုပ်၊ ဝဲစားစက်ရုပ်’ ဟူသည့် အသံကျိကျိကျွတ်ကျွတ်တွေ နေရာစုံ ဆူညံကုန်တယ်။ ဂုဏ်သရေရှိစက်ရုပ်တွေ အများစု မျက်မှောင် ကုတ်ကုန်တယ်။

တစ်ဆယ်ထိ ရေတွက်အပြီးမှာလည်း အမ် ပြန်မထနိုင်တော့ဘဲ ဘာမိတွန်နဲ့ မော့စက်ီးက ဆွဲယူပွေ့ထုတ်ခဲ့ရတယ်။

ဟေး . . . အော်သံတွေနဲ့အတူ စင်ပေါ်မှာ ဒိုင်က ဂုတ်လက် တစ်ဖက်ကိုမြှောက်ပြီး အနိုင်ကြေညာလိုက်တာ တွေ့ကြရပါပြီ။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဝှီး . . . ဆိုတဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်အရှိန်တစ်မျိုး ကို လေစီးကြောင်းထဲကနေ အားလုံး ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဝုန်း . . . ”

ဖန်လုံအိမ်အဆောက်အဦးတစ်ခုလုံး ယမ်းခါသွားသလိုပဲ။ မကြာပါဘူး အောက်ခြေတွေဆီက အက်ကွဲလာတယ်။ ကျလစ် . . ကျလစ် ဆိုတဲ့ အက်ကွဲသံတွေနဲ့ အောက်ခြေတွေမှာ အက်ကြောင်းတွေ ပြေးဖွား လာတယ်။ အားလုံးကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ဖောင်းခနဲ အက်ကွဲကြောင်းတစ်ခု ကနေ ရေတွေပေါက်ထွက် အပေါ်ပန်းတက်လာချိန်မှာတော့ . . .

“အား . . . ”

“ပြေး . . . ပြေး . . . ”

“ရေတွေ . . . ရေတွေ . . . ”

“ဥက္ကာခဲတွေ ကြွေတာတဲ့ဟေ့”

ဥက္ကာခဲတွေကြွေတာက ဒီဂြိုဟ်မှာ ရံဖန်ရံခါဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ ကိစ္စ ခေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ ဥက္ကာခဲတွေကတော့ ဧရာမအရွယ်အစားလောက် ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ တစ်လုံးတည်းမဟုတ်။ နောက်ထပ် ဧရာမတစ်လုံး ထပ်ကျလာချိန်မှာတော့ စက်ရုပ်အားလုံး ချောက်ချားပွက်လော့ညံ့ကုန် ခါတော့တယ်။

ဥက္ကာခဲက ဖန်လုံအိမ်ရဲ့ဘေးနှုတ်ခမ်းတွေကို ပွတ်တိုက်စားပြီး ဝုန်းခနဲ ရေထဲထိုးကျသွားတယ်။

အဆောက်အဦးကို ရေလယ်မှာ ပမာမခန့်ဆောက်ထားတာက ဒီလိုပြဿနာတွေ ဖြစ်လာစေတာပေါ့။ အန္တရာယ်များရပြီ။ အဆောက် အဦးတချို့အပိုင်းတွေ ပြိုလာပြီ။

“အား . . . ”

“ကယ်ကြပါဦး”

လွန်းပျံ့ယာဉ်တွေ အများကြီးနဲ့ လာကယ်ရတယ်။ အောက်ဆုံး အထပ်က စက်ရုပ်တွေကို အင်အားများများနဲ့ အရင်ကယ်သင့်ပေမယ့် အပေါ်ထပ်တွေကိုပဲ ပိုအရေးပေးနေတယ်။

“သက်တမ်းရင့် စက်ရုပ်ကြီးများ၊ ကလေးများနဲ့၊ ကိုယ်ဝန် ဆောင် စက်ရုပ်များအားလုံး အပေါ်ထပ်များသို့ တက်နိုင်သမျှ တက်ပေး ဆေးကြပါ”

ကြေညာသူက ကြေညာတယ်။

အို . . . စက်ရုပ်တစ်ရုပ် အမြင့်ကနေ ရေထဲထိုးကျသွားပြန်ပြီ။
ဟိုးမှာလည်း စက်ရုပ်မတစ်ယောက်ကို အပေါ်ကကြွေကျလာတဲ့ ပစ္စည်း
တစ်ခုက ထိခိုက်သွားပြန်ပြီ။ လာကယ်တဲ့ ရေပေါ်ရုပ်ပြေး လွန်းပျံ့ယာဉ်
တစ်စင်းလည်း အဆောက်အဦးဆီက လွင့်စင်လာတဲ့ အပိုင်းအစတစ်ခု
နဲ့ ထိပြီး ပေါက်ကွဲသွားတယ်။

အဆိုးဆုံးက ရေလယ်အဆောက်အဦးနဲ့ ကမ်းနားလမ်းဆီကူး
တဲ့ တံတားကြီး ထက်ပိုင်းပြတ်သွားတာပဲ။

“ဟား . . . သွားပြီ”

မျှော်လင့်ချက်မဲ့သွားတဲ့ မျက်နှာလေးများ။

အားလုံး အရူးမီးဝိုင်းနေကြပြီ။

ကံကောင်းတယ်ပဲဆိုမလား။ အစ်၊ မော့စကီး၊ ဘာမိတွန်နဲ့
ပင့်ခံဝါဝါးတို့က ကမ်းနားလမ်းဘက်ကို ပြန်ရောက်နေပြီလေ။ အစ်က
တော့ သတိမေ့နေဆဲပါ။ ခုနက ဆက်သွယ်မှုအရ ပင့်ခံဝါဝါးရဲ့ အဖေ
အမေလည်း ပထမဆုံးလာကယ်တဲ့ လွန်းပျံ့ယာဉ်နဲ့ တင်ပါသွားပြီလို့
သိရတယ်။ မိဘအတွက် စိတ်အေးရပေမယ့် ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ပျက်စီး
ဒုက္ခအတိကျနေတဲ့ တခြားစက်ရုပ်တွေအတွက် ပင့်ခံဝါ ရတက်မအေး

ကမ်းနားကနေ ရေလယ်အဆောက်အဦးဆီ မျှော်ကြည့်နေသူ
တွေ ဒုနဲ့ဒေး။ စုတ်တသပ်သပ်၊ ရင်တဖိဖိ၊ မျက်ရည်လည်ရွဲတွေနဲ့။ ရေ
ထဲမှာလည်း အဆောက်အဦးဆီက ပဲ့ကျလာတဲ့ အပိုင်းအစတွေ ခြောက်
ခြားဖွယ်မျောလို့။

“အမယ်လေး . . . ကယ်ကြပါဦး . . . ကျွန်မသမီးလေး . . .
ဟီး . . .”

စက်ရုပ်မကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ငိုသံ။

ရေလယ်မှာ စက်ရုပ်မလေးတစ်ယောက်။ အမေ . . . အမေ
ရေနဲ့ တကြော်ကြော် အော်နေတယ်။ အဆောက်အဦးက ပဲ့ကျလာပြီး

ရေထဲမျောနေတဲ့ ဖောင်သဖွယ် သတ္တုပြားကြီးတစ်ချပ်ပေါ်မှာ ကြောက်
လွန်းလို့ ငိုနေတယ်။

သူ့အမေကလည်း ဆောက်တည်ရာမရ အော်ဟစ်လိုပေါ့။

ကံကောင်းတယ်။ အနားကို နောက်ထပ် သတ္တုပြားကြီးတစ်
ချပ်နဲ့ စက်ရုပ်တစ်ယောက် ထပ်မျောလာတယ်။ အဲ့ဒီစက်ရုပ်က ချန်ပီယံ
ဂုတ်ဖြစ်နေတယ်။

“ဂုတ် . . . ဂုတ် . . .”

“ကလေးကို ကယ်ပါဦး”

ကမ်းပေါ်က စက်ရုပ်တွေက ဝိုင်းအော်ကြသလို ဂုတ်ကလည်း
သတ္တုပြားကြီးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ ဂေါ်ပြားအရှည်ကြီးနဲ့ လှော်လာ
တယ်။ ကလေးမလေးရဲ့ သတ္တုပြားကြီးပေါ် အသာကူးပြီး ကလေးမ
လေးကို ပွေ့ချီထားလိုက်တယ်။ ကလေးမလေး အကြောက်ပြေအောင်
ဆွဲ။ လက်ဝှေ့ကျော်စင်ပေါ်မှာ ပြိုင်ဘက်တွေကို စုတ်ပြတ်အောင် ထိုး
ဖန်နိုင်တဲ့ လက်ဝှေ့စက်ရုပ်ကြီးဟာ ဒီလိုမျိုးကလေးမလေးကို ကြင်နာ
ဇွာ ထွေးပွေ့ ကယ်တင်ပေးတဲ့အခါမှာလည်း သိပ်ကို အသက်ဝင်အေး
ချမ်းနေလှပြန်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးပါတယ်။ ဥက္ကာပျံဆီကလွင့်လာတဲ့ အပိုင်းအစ
တစ်ခုက ဂုတ်ရဲ့ခေါင်းကို ပြေးဝင်ရိုက်သွားပါတယ်။

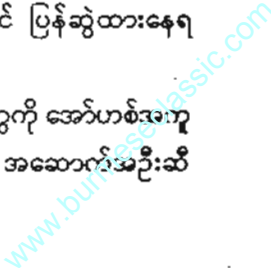
“ဟာ . . .”

ဂုတ် ခွေကျသွားတယ်။

စက်ရုပ်မကလေးကို သတ္တုပြားပေါ်မှာ အသာချထားလိုက်ပြီး
ဂုတ် ခွေကျကာ ရေထဲ ကိုယ်တစ်ပိုင်းနစ်သွားတယ်။

စက်ရုပ်ကလေးမလေးက သူ့ကို အနိုင်နိုင် ပြန်ဆွဲထားနေရ
တယ်။

လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲသွားနေတဲ့ လွန်းပျံ့ယာဉ်တွေကို အော်ဟစ်အားကူ
အညီတောင်းနေပေမယ့်လည်း လွန်းပျံ့ယာဉ်တွေက အဆောက်အဦးဆီ

သွားဖို့သာ လောကြီးနေတာကြောင့် ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ဂရုမစိုက်မိကြ
ဘူး။

ဂုတ် တဖြည်းဖြည်း လျှော့ကျနေရာ သတ္တုပြားကြီးပေါ် မေး
စေလေးပဲ ချိတ်တင်နေနိုင်တော့တယ်။ ဒီအတိုင်းဆို ရေဒဖက်ကြောင့်
ပေါက်ကွဲသေဆုံးတော့မှာပဲ။

“ဂုန်း”

ကမ်းစပ်ကနေ ရေထဲ တစ်ခုခု ခုန်ချထိုးဆင်းသွားသံ။

အသံလာရာကို ကြည့်လိုက်တော့ အံ့သြဖွယ် တွေ့လိုက်ရသူ
က ဝဲစားစက်ရုပ် အမ်ဆေးနပ်။

“အမ် . . . ”

ဒီလို အသံတစ်ပြိုင်တည်းထွက်ပြီး ပင့်ခံဝါ၊ ဘာမီတွန်နဲ့ မော့
စကီးတို့ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခုန်က မေ့မျောလဲကျနေတဲ့
နေရာမှာ အမ်မရှိတော့။ ဘယ်တုန်းက သတိရလာတာလဲ။ အခု ဘာလို့
ရေထဲခုန် ချသွားတာပဲ။

အမ်က ဂုတ်နဲ့ စက်ရုပ်မကလေးဆီ လင်းပိုင်တစ်ကောင်လို့
အမြန်ဆုံး ကူးခတ်သွားနေတော့တယ်။

“ဟား . . . ဟား . . . အဲ့ဒါ ရိုဘော့ဂြိုဟ်ရဲ့ ပထမဆုံး ရေ
ခံစက်ရုပ်ကွ . . . မှတ်ထား”

ဘာမီတွန်ကြီးက ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကြွေးကြော်လိုက်
တယ်။ အဲ့လိုပဲ ကမ်းလုံးပြည့် . . . အမ် . . . အမ် . . . အမ် . . . နဲ့
အသံတွေ ‘အန်’ ကုန်တယ်။ အမ်ကို အားကိုးအားပေးကုန်ကြတယ်။

အမ် ခဏချင်းပဲ ဂုတ်နဲ့ ကလေးမလေးဆီ ရောက်တယ်။
လက်မတင်လေးပါပဲ။ ဂုတ်ကို သတ္တုဖောင်ကြီးပေါ်ပြန်တင်ပြီး ဖောင်ထဲ
တွန်းကာ ကမ်းဆီ ပြန်ကူးလာတယ်။

“ဟေး . . . အမ်ကွ”

မော့စကီးက ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ်ပေါ့။

ကမ်းပေါ်ရောက်တော့ စက်ရုပ်တွေအများကြီးပဲ။ အမ်တို့ကို ဆွဲ
တင်ကြတယ်။ ကူကြတယ်။ ကမ်းကြတယ်။ ဂုတ်ကို ဆေးရုံပို့ဖို့ ပြင်
တယ်။

အမ်ကတော့ မနားနိုင်သေး။ ရေထဲပြန်ဆင်း၊ သတ္တုဖောင်ကြီး
ပေါ် ပြန်တက်နေတယ်။

“အမ် . . . ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အဆောက်အဦးဘက်မှာ ရေဘေးတွေ့နေတဲ့ စက်ရုပ်တွေ
အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ ရေပေါ်ရုပ်ပြေးယာဉ်တွေနဲ့အတူ သွားကူညီ
မလို့”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ဖောင်ကြီးကို လှော်ခတ်ပြီး ခရုပတ်ဖန်လုံ အိမ်
အဆောက်အဦးဘက် တကယ်ထွက်သွားပါတယ်။

ပင့်ခံဝါ သူ့ကို သေချာငေးနေမိခဲ့ပေါ့။

သူမအကြည့်က သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို
အကြည့်မျိုးပါပဲ။

(7)

“ချီးယား . . . ”

“ချီးယား . . . ”

“ဝမ်းဘရိတ် . . . ”

လေထဲမှာ ဖန်ခွက်လေးခွက် ခွပ်ခနဲ တိုက်သွားတယ်။

အမ်၊ ဘာမိတွန်၊ မော့စကီးနဲ့ ထူးခြားသူစက်ရုပ်မလေး ပင့်ခံ

ဝါဝါးတို့လေးယောက် မြို့စွန်က ဘုံဆိုင်အနွမ်းလေးထဲမှာ။

“ . . . ” (အရက်သောက်လိုက်လို့ အာခေါင်ပူသွားသံ)

ပင့်ခံဝါ ပူသွားတဲ့အာခေါင်ကို လက်ကလေးနဲ့ယပ်ခတ်ပြီး ခွက်

ကို ပြန်ချလိုက်တယ်။

သူတို့ပြိုဟ်မှာ စက်ရုပ်မလေးတွေလည်း အရက်သောက်လို့ရ တယ်။ စက်ရုပ်အမျိုးသားတွေကို (၁၇)နှစ်၊ စက်ရုပ်အမျိုးသမီးတွေကို (၁၉)နှစ်မှာ အရက်ရောင်းတယ်။

ပင့်ခံဝါက အမ်ရှေ့ကို လက်ထုတ်ပေးတယ်။

“ဘာလဲ . . . ”

“ရှင့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ချင်လို့လေ။ ဘာလဲ ရှင်က နာမည် ကြီး ဟိုးဟိုးကျော်၊ ဒိတ်ဒိတ်ကျသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်မနဲ့ လက်ဆွဲမနှုတ် ဆက်ချင်ဘူးပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“ဟာ . . . ”

အမ် ခေါင်းလွဲရယ်မိသွားတာပေါ့။ သူမ လက်နုနုလေးတွေ ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ သူ မရဲပါ။ ဒါကြောင့် နောက်တီးနောက်တောက် ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့။

“ငါက ငါ့ရည်းစားလက်ကလွဲလို့ တခြား ဘယ်လက်မှမကိုင့် ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“ဒါဆိုလည်း နေပေါ့”

သူမ ဆူပုတ်ပုတ်နဲ့ လက်ပြန်ရုပ်တော့ ဘာမိတွန်နဲ့ မော့စကီး တ ဟီးဟီးလို့ ရယ်တယ်။

ဒီနေ့ အမ်ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေက စက်ရုပ်အဖွဲ့အစည်းကို တုန်လှုပ်သွားစေတယ်။ ဥက္ကာပျံတွေကြောင့် ဒဏ်ခံရသူတွေနဲ့ ရေဘေး ဒုက္ခသည်စက်ရုပ်တွေကို အင်တိုက်အားတိုက် ကယ်ခံတဲ့အပြုအမူတွေ တို့ပေါ့။ အားလုံးက ဖယ်ကျဉ်ထားပေမယ့် အရေးကြုံတဲ့အချိန်မှာ ဘာ မှ အပြိုးအတေး၊ အာယာတစ်ဝတ်မရှိတဲ့ ကိုယ့်အမျိုးအနွယ်ပေါ် ကယ်တင် ခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီစိတ်က စက်ရုပ်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးကို ဖြူသွားစေတယ်။ စက်ရုပ်လတ်တန်းစားတွေက အမ့်ကို လက်ခံလာကြပြီ။

အစိုးရအထက်ပိုင်းက စက်ရုပ်တွေသာ ဒီကိစ္စအတွက် အမ့် လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို သိပ်အသိအမှတ်မပြုသေးတာ။ ဒါ့အပြင် ကျော သားရင်သား မခွဲခြားရေးနေရဲ့ အစဉ်အလာကြီးတဲ့ လက်ရေပွဲမှာ အမ့် စဉ့် ဝင်ပြိုင်ခိုင်းရလားဆိုပြီး ပွဲတော်စီစဉ်ရေးအဖွဲ့နဲ့ အတိုက်အခံဖြစ်နေ သေးတယ်။

ပွဲတော်စီစဉ်ရေးအဖွဲ့ကလည်း ဒီနေ့ အမ်ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက် ကြောင့် ပြန်ခံငြင်းအားရှိလာတယ်။ ကျောသားရင်သားနေဆိုတဲ့အတိုင်း ခွဲခြားမှု၊ ကျဉ်းမြောင်းသင့်ကြောင်း ရဲရဲရင့်ရင့် ပြန်ခံငြင်းလာပါတယ်။ သေချာတာတော့ မနက်ဖြန် သတင်းစာတွေ သိပ်ရောင်းကောင်းတော့ မှာပဲ။

www.burmeseclassic.com

ချလက်ခနဲ မော့စကီးက အမိကို ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ပြန်တယ်။

“ငါအကြိုက်ဆုံးကတော့ မင်း ဂုတ်နဲ့စက်ရုပ်ကလေးမလေးကို ရေကူးပြီး သွားကယ်တဲ့နေရာပဲ။ ငါ့ရင်ထဲ တအား Tempo အတက်ဆုံး ပဲကွာ”

မော့စကီးက ဒီလိုဆိုသလို ဘာမိတွန်ကလည်း . . .

“ဒါ အခြေအနေအရ အားနည်းချက်ဟာ အားသာချက်အသွင် ပြောင်းနေတဲ့အချိန် ကောင်းကောင်းအသုံးချလိုက်နိုင်တဲ့ အစွမ်းကြောင့် ရယ်။ မင်းစိတ်ထားကောင်းတာရယ်ကြောင့်ပဲ။ ဒါနဲ့ . . . မော့စကီး၊ ခင်ဗျား အင်တာဗျူးမှာဆို ဗျူးလေ”

“မလိုတော့ပါဘူး။ အမိ့ဆီက ဘာစကားမှ မလိုတော့ဘူး။ အလုပ်နဲ့ သက်သေပြပြီးပြီ။ ကင်မရာထဲမှာလည်း ဘယ်သူမှမရလိုက် တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ အပြည့်ပဲ . . . ဟေ ဟေး။ မင်းကြောင့် ငါ့မဂ္ဂဇင်း တစ် ချက်တည်းနဲ့ ဟိုးဟိုးကျော်တော့မယ်”

“ပင့်ခံဝါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ပင့်ခံဝါက လက်ထဲမှာ နှစ်လက်မအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ စက် တစ်ခုရဲ့ Screen ပြားလေးပေါ်မှာ လက်ညှိုးနဲ့ ဟိုတောက်ဒီတောက် လုပ်နေတာပါ။

“ကျွန်မ စက်ဘီးကို ခေါ်နေတာပါ။ သူ လမ်းမသိလို့ ဒီကနေ လမ်းပြပေးနေတာပါ”

အလိုအလျောက် သူ့ဘာသာသူနင်းနိုင်ပြီး အဝေးထိန်းစက်နဲ့ အသုံးပြုနိုင်တဲ့ စက်ဘီးကလေးပါ။ ဒေါ်လာမနည်းဘူး ပေးရမှာပဲ။

“လာ . . . ထပ်ချီးယားမယ်။ အမိဆေးနပ်ဆိုတဲ့ စက်ရုပ် အတွက် . . . ချီးယား”

သူမက စတင်ခွက်မြှောက်ပြီး ချီးယားပြန်တယ်။ အားလုံး မငြင်း နိုင်ပဲ ခွက်ချင်းတိုက်ရပြန်တယ်။

ပင့်ခံဝါ မူးနေပါပြီ။ တစ်ချက်တစ်ချက် ခေါင်းက ကျိုးကျနေ ပြီ။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးကို ရအောင်ပြန်ဖွင့်ပြီး . . .

“ကဲ . . . ချီးယားကြဦးစို့။ လာ . . . ကိုဂျုပု”

“ဘာ ကိုဂျုပုလဲ။ ငါ့နာမည် . . . မော့စကီး”

“အင်းပါ . . . ကိုမော့စကီးရယ်။ ဟိုဘက်က ကိုဘတ္တရီအိုး”

“ထို့ . . . နင့်ကြီးတော်ကြီး ဘတ္တရီအိုးကမှာလား။ ဘာမိတွန် ဟဲ့ . . . ဘာမိတွန်”

သူမ မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ အဟဲလို့ ရယ်ပြပြီး တဂွတ်တည်းနဲ့ ကုန် အောင်သောက်တယ်။

အမိ၊ မော့စကီးနဲ့ ဘာမိတွန်တို့ အချင်းချင်းကြည့်ပြီး ပခုံးတွန် ရတယ်။ သူမက မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လာပြန်တယ်။

“ကဲ . . . လာ . . . ချီးယားကြဦးစို့”

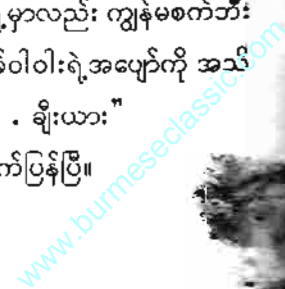
သူမက ခွက်မြှောက်လိုက်ပြန်တယ်။ ဒီအချိန်ပဲ . . .

“ယခု ယာမကာမှီဝဲခြင်းမှာ သတ်မှတ်ထားမှုထက် လွန်ကဲ သောအဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ချက်ချင်း လက်ထဲမှခွက် အား ချထားလိုက်ပါရန် သတိပေးအပ်ပါတယ်ရှင် တီ . . . တီ . . . တီ”

သူမ လည်ပင်းမှာပတ်ထားတဲ့ အသောက်အစားမှီဝဲမှု ထိန်း ချုပ်သတိပေးတဲ့စက်က မြည်တဲ့အသံပါ။ သူမ ချက်ချင်း စက်ကိုဆွဲ ပြုတ်ကာ လွင့်ပစ်လိုက်တော့ ဆိုင်ထဲက စက်ရုပ်တွေ ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။

“လာ . . . ဂရုစိုက်မနေကြနဲ့။ အူကြောင်ကြောင်စက်တွေရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုကို ဒီနေ့ လွန်ဆန်ပစ်မယ်။ ဆိုင်ရှေ့မှာလည်း ကျွန်မစက်ဘီး လေးရောက်နေပြီ။ ကျွန်မ ပျော်နေတယ်။ ပင့်ခံဝါဝါးရဲ့အပျော်ကို အသိ အမှတ်ပြုရင် . . . ချီးယားကြ . . . လာ . . . ချီးယား”

သူမ လက်နဲ့ခွက် လေထဲမြှောက်လိုက်ပြန်ပြီ။

အားလုံး သူမကို မနိုင်တာမို့ အလျှော့ပဲပေးနေမိတာတာ ပေါ့။

မကြာပါဘူး။ ဒေါက်ဆိုတဲ့အသံနဲ့ နဖူးနဲ့စားပွဲကို တိုက်သံကြား လိုက်ရပါတော့တယ်။

“ဟိုက် . . . မှောက်သွားပြီ၊ ဒုက္ခပဲ”

အမ် ခေါင်းကုတ်ရပြီ။ ဒီကောင်မလေးနဲ့တော့ ပြဿနာပါပဲ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဘာမိတွန်က ငါမသိဘူးလို့ ခေါင်းရှောင်သလို မော့စကီးက လည်း . . .

“မူးနေတဲ့ ဝန်ကြီးသမီးတစ်ယောက်ကို အိမ်ခေါ်သွားဖို့ ငါ သတ္တိ မရှိ”

ဒီတော့ ‘အမ်’ သာ ကွဲပြားပေါ့။

မော့စကီးနဲ့ ဘာမိတွန်က သူမကို စက်ဘီးအနောက် ကယ်ရီယာ ခုံပေါ် တင်ပေးလိုက်တယ်။

“သူ့အိမ်တော့ ပြန်မပို့နဲ့တော့။ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ရဲ့ လေဆာ သေနတ်တွေက မင်းကို အခေါင်းပေါက် ဖြစ်သွားစေလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းထရန်စဖာအိုးဆီသာ ခေါ်သွားတော့ မောင်”

“သောက် . . . သောက် . . . ဦးမယ် . . . လာ . . . ချီး . . . ချီးယား”

မူးပြီး ယောင်ယမ်းနေတဲ့ သူမနှုတ်ခမ်းလေးတွေက ချစ်စရာ လေးပါ။ သူ ဦးထုပ်အဝါလေးကို တည့်အောင်ပြန်ဆောင်းပေးပြီး စက်ဘီး ခြေနင်းပေါ်တင်ထားတဲ့ ခြေထောက်ကို အားနဲ့ဖိပြီး စတင်နင်းလိုက်ပါတော့တယ်။

လမ်းမှာ သူမ ခဏခဏ တစ်ရေးနိုးနေခဲ့တယ်။ သူ့ကျောပြင်မှာ သူမ ပါးပြင်ကလေးများမှိုပြီး လိုက်ပါလာမှန်း သိနေတော့ ရင်သန်ရခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လာသယောင်။

“အမ် . . . ”

“ဟင် . . . ”

“စက်ဘီးလက်ကိုင်ပေါ်က အနီခလုတ်ကို သုံးချက်နှိပ်လိုက်” သူမပြောတဲ့အတိုင်း နှိပ်လိုက်တော့ စက်ဘီးရဲ့ဘေးနှစ်ဘက် က တောင်ပံနှစ်ခု ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ အမ်နင်းလိုက်တော့ စက်ဘီး ဟာ လေ ဘဲပျံသွားတယ်။

“အဟား . . . မိုက်လှချည်လား”

မိုးပျံရထားလမ်းဘေးက ဖြတ်နင်းတော့ ရထားပေါ်က စက်ရုပ် တွေက ရထားပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ စည်ပင်မသိ အောင် ခိုးဖွင့်နေတဲ့ လေပေါ်အလင်းဆိုင်လေးတွေ ဘေးကနေလည်း ဖြတ်နင်းခဲ့ကြတယ်။ လေထဲမှာပဲ ယာဉ်ရပ်ပြီး အတူရှိနေကြတဲ့ သမီး ရည်စားနဲ့ဘွဲ့တွေဘေးကလည်း ဖြတ်နင်းတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်း ငေးနေကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်တဲ့သူတိုင်းက သဘောကျ နေသလို။

“အမ် . . . လေပေါ်ဥယျာဉ်ကို သွားမယ်”

လေပေါ်၊ မြေပေါ် ရွှေ့လျားနိုင်တဲ့ ဥယျာဉ်တစ်ခုပါ။

“အမ် . . . လေပေါ်ဥယျာဉ်ကို သွားမယ်”

လေပေါ်၊ မြေပေါ် ရွှေ့လျားနိုင်တဲ့ ဥယျာဉ်တစ်ခုပါ။

အခု ပိတ်ချိန်နီးပြီမို့ ဥယျာဉ်ကို မြေပေါ်ပြန်ချဖို့ ပြင်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူမကို ဝန်ကြီးသမီးတစ်ယောက်မှန်း သိတာကြောင့်လား၊ အမ် ရဲ့ ဒီနေ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေကြောင့်လားမသိ သူတို့ကို ဝင်ကစားခွင့် ပေးခဲ့တယ်။

ကစားကွင်းထဲမှာ သူမ ဒိုင်နိုဆောရပ်ချားရဟတ်တွေကို စီး တယ်။ သူကတော့ စက်ဘီးပေါ်ကပဲ ငေးကြည့်နေခဲ့တယ်။

ကစားကွင်းထဲက ထွက်ခဲ့တော့ . . .

“လမ်းဘေးမှာ ဗေဒင်သွားမေးရအောင်”

လို့ သူမ ပြောပြန်တယ်။

လမ်းဘေးဗေဒင်ရုံထဲမှာ အကြွေစေ့လေးတွေထည့်ပြီး ပေါက် တတ်ကရမေးခွန်းတွေ မေးကြတယ်။

“အမ် . . . နင့်လက်ပြစမ်း”

အမ် လက်ချောင်းတွေပေါ်က အရေးအကြောင်းအရစ်ကလေး တွေကို သူမ ရေတွက်ကြည့်တယ်။

“၇၆၊ ၇၇၊ ၇၈၊ ၇၉၊ ၈၀၊ ၈၁”

(၈၁)မှာ ဆုံးသွားတယ်။ ဒါ တခြားဘေးပယောဂများမပါရင် အမ်နေရမယ့်သက်တမ်းပဲ။ အမှီသက်တမ်းဟာ (၈၁)နှစ်။ ရေတွက်အပြီး မှာ သူမ နှုတ်ခမ်းအပိုင်းသားနဲ့ သူ့ကို ငေးနေတယ်။

“ဘာလို့လဲ”

“ငါ့လက်ချောင်းတွေပေါ်ကိုလည်း ရေကြည့်လိုက်”

သူ သူမလက်ချောင်းလေးတွေပေါ် ရေကြည့်လိုက်တော့ အရစ် ကလေးတွေက (၈၁) ခုတိတိ။ သူတို့နှစ်ယောက် သက်တမ်းအတူတူ ပေါ့။ သူတို့ဂြိုဟ်မှာ ဒီလို သက်တမ်းတူတဲ့ ဖို၊ မ စက်ရုပ်တွေဟာ ဖူးစာ ခုံတတ်တယ်လို့ အဆိုစကားရှိတယ်လေ။

အမ် ရင်ခုန်သံတွေ မီးရှူးမီးပန်းလို ဆန်တက်လင်းဖြာသွား တယ်။ လက်ချောင်းအရစ်ကလေးတွေကို ရေတွက်ရာက ခေါင်းမော့ကြည့် လိုက်တော့ သူမ မူးလို့ ခေါင်းလေးငိုက်နေပြန်တယ်။

စက်ဘီးပေါ်တင်ပြီး ပြန်နင်းခဲ့တယ်။

“အမ် . . . နင် ငါ့ကို ဝန်ကြီးသမီးလို့ ဘယ်တုန်းက သိတာ လဲ”

“လမ်းပေါ်မှာလွင့်နေတဲ့ သတင်းစာအပိုင်းအစတစ်ခုထဲမှာ နင့် မိသားစုဓာတ်ပုံနဲ့ နင့်အကြောင်း နည်းနည်းပါလာခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဒါနဲ့ နင် ဟိုတစ်ခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့လုပ်တာကကော ဘာဖြစ် လို့လဲ”

“အဟား . . .”

ရယ်တယ်။ သူ ဒီလိုမေးတာကို သူမ လိုချင်နေခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါ ပြီ။

“တကယ်သတ်သေမလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရေထဲဆင်းရင် ဘယ် လိုဖြစ်မလဲ တစ်ခါမှမသိသေးလို့ စမ်းကြည့်တာပါ။ နောက်ပြီး စိတ် နည်းနည်းညစ်နေလို့။ ဝန်ကြီးချုပ် အင်္ဂီရဲ့သားနဲ့ ငါ့ကို အိမ်က ပေးစား မလို့တဲ့လေ”

“တီတော်ရီနဲ့”

အမဲပါးစပ်က ထိတ်လန့်စွာ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတယ်။

“အင်း . . . နင် သိတယ်ပေါ့လေ”

အမ် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စက်ဘီးကိုပဲ နင်းလာခဲ့တယ်။

လမ်းမှာ နှစ်ယောက်သား သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သံပြိုင်သီဆိုလာ ကြတယ်။

“မင်း . . . မချစ်ရင်တော့ ကိုယ် ရေထဲခုန်ချလိုက်မှာပဲ။ ဘာ မှ မတွေးဘူး။ ရေထဲ တစ်ကိုယ်လုံးမြုပ်ရင်လည်း မင်းနာမည်ပဲ အော် ခေါ်မှာပဲ။ မင်းက တခြားဂြိုဟ်ကလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ငါတို့ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ခဲ့တာလဲ”

“ငါတို့ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ လေပေါ်ဥယျာဉ်ထဲက ခုံတန်းလျားလေး မိုးရေ တွေကြောင့် လောင်ကျွမ်းပျက်ဆီးသွား”

သီချင်းတစ်ဝက်မှာပဲ သုမ အသံတိတ်တိတ်လို့ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါတယ်။

မြို့ပြင်ရောက်တော့ စက်ဘီးလက်ကိုင်ပေါ်က အနံ့ခလုတ်ကို သုံးခါနှိပ်လိုက်တယ်။

စက်ဘီးက မြေပေါ် အသာအယာ ပြန်ဆင်းသွားတယ်။ မြေခွဲစက်ဘီး ဘီးလုံးထိထိချင်းပဲ စက်ဘီးက သူ့တောင်ပံကို စနစ်ကျ သိမ်းသွားတယ်။

ထရန်စဖာအိုးဆီရောက်တော့ သူမကို အထဲမှာအိပ်စေပြီး သူက အင်္ကျီလက်ရှည်တစ်ထည်ယူပြီး အပြင်ခုံတန်းလျားမှာ လှဲလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်အနားကို ဂျေအိုင်ရောက်လာတယ်။ ပုံစံက ပြုံးစိစိကြီး

နဲ့။

“ဘယ်လိုကြီးလဲဟာ အပြုံးကြီးက”

“အေးပေါ့ . . . ပြောအားရှိတော့ ပြောပေါ့”

“အပြုံးကြီးက ပြိတ်တီကြီးဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောတာ”

“အေးပေါ့ . . . ပြောအားရှိတော့ ပြောပေါ့”

“ဟာ . . . ဘာဖြစ်နေတာတဲ့။ စကားကောင်းကောင်းပြောပါ

ဗျ”

“အေးပေါ့ . . . ပြောအားရှိတော့ ပြောပေါ့”

“ဟာ . . .”

အမ် စိတ်လေသွားမော့ ဂျေအိုင်က ထရယ်တယ်။ ပြီးတော့ ထရန်စဖာအိုးဘေးမှာရပ်ထားတဲ့ မိုးပျံစက်ဘီးလေးဆီ လှမ်းကြည့်ရင် ကောင်လေး မှတ်ထားတဲ့။

“အချစ်မှာ လျှပ်စစ်မရှိဘူး”

တဲ့။

အချစ်မှာ လျှပ်စစ်မရှိဘူးတဲ့
တို့ယ် မယုံချင်လိုက်တာ
ကိုယ့်နှလုံးသားလေး
မီးရောင်စုံလင်းနေတာ အလကားမှမဟုတ်ဘဲ
မယုံရင် . . .
မင်းရင်ဘတ်နဲ့ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို
လာပြီး စမ်းသပ်လှည့်တော့ကွယ်။

စက်မိသွားပြီ။ သူလည်း ညက သတိမရဘဲ သူမကို အဲဒီထဲ စိတ်ချ
ထက်ချ အိပ်စေခဲ့တယ်။ အခုတော့ . . .

“ပြောစမ်း . . . ရှင့်မှာ လျှို့ဝှက်ထားတာတွေ ဘာရှိသေးလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူး။ ငါ MMT-23 ဆိုတာလည်း ဘယ်သူမှ

ပြောပါနဲ့ကွာ”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မက တစ်ဂြိုဟ်လုံးသိအောင် ပြောမလို့။

ရှင့်တို့သာ ကဗျာဆရာ MMT-23 မှန်းသိရင် အားလုံးက ကြိုဆိုကြမှာ

ဦးမယ်။ ရှင် ဘာကြောက်နေတာလဲ”

“မင်းပြောသလို ဖြစ်လာရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့

အဲဒါတွေက နားမလျော်ဘဲ အတွက် ဆိုးလိမ့်မယ်။ အထက်ပိုင်းအစိုးရကို သရော်

အားပေးတဲ့ ကဗျာတွေဆိုတော့ ငါ သံတိုင်တွေကြားရောက်ဖို့လည်း ပိုများ

အားပေးမယ်။ ဒါကြောင့် မင်း . . . ရှူး . . . အိုခေ”

အမ် နှုတ်ခမ်းလက်ညှိုးတော့ပြီး နှုတ်ပိတ်ထားဖို့ ပြောတယ်။

သူမ သက်ပြင်းတစ်ဝက်နဲ့ နားလည်မိရင်း . . .

“ကိုယ့်ဂြိုဟ်က ပြည်သူတွေရဲ့အစွမ်းကို သေချာမမြင်နိုင်မချင်း

အဲဒီ ဂြိုဟ်အဖွဲ့အစည်း တိုးတက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အမ် . . . နင်ဟာ

အဲဒါတွေဂြိုဟ်ရဲ့ အတော်ဆုံးစက်ရုပ်တစ်ယောက်လို့ ငါ တကယ်ယုံတယ်”

သူ ခေါင်းငုံ့မိတယ်။

“ကဲ . . . ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်။ အိမ်မှာ ကျွန်မကို ကြိမ်း

အင်အားပေးဖို့ စကားလုံးတွေ အဆင်သင့်နဲ့ ကျွန်မမိဘတွေ စောင့်နေလောက်

အားပေး . . . ဘိုင့် . . .”

သူမ အိတ်ကပ်ထဲက စက်ကလေးကိုထုတ်ပြီး ခလုတ်နှိပ်လိုက်

အားပေးသူ သူ့ဆီ သူ့စက်ဘီးကလေး ပြေးလာတယ်။

တောင်ပံဖြန့်စီးနင်းသွားတဲ့ မိုးပျံစက်ဘီးကလေးကို . . . ပဟိုး

အားပေးရောက်တဲ့အထိ သူ ငေးနေမိသွား။

(8)

ပင့်ခံဝါ နံရံပေါ်က ကဗျာတွေကို အံ့ဩတကြီး ဖတ်နေမိတယ်။
တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်။ ကောင်းလိုက်တဲ့ အရေးအသားတွေ။ ကြောက်
ကောင်းတဲ့ ဖွင့်ဆိုမှုအမျိုးမျိုးတွေ။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆုံးတိုင်း အောက်
လက်မှတ်ထိုးထားတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

ပင့်ခံဝါ ထရန်စဖာအိုးထဲက ထွက်ခဲ့တယ်။ သစ်ပင်အောက်
က ခုံတန်းလျားမှာ တခေါခေါအိပ်နေတဲ့ အမိကို အမြင်ကတ်ဖွယ်ကောင်
အောင် တွေ့ရတယ်။ သူမ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နဲ့ လျှောက်သွား
ပြီး အနားရောက်တော့မှ . . .

“ထတော့ MMT-23”

အမ် အိပ်မက်ကောင်းနေရာက လန့်နိုးရတယ်။ အိပ်မှုနံနံ
နဲ့ မျက်လုံးတွေ ပွတ်ရင်း မချိမဆန့်နိုးလာတယ်။ ပင့်ခံဝါကိုမြင်မှ . . .

“နိုးနေပြီလား”

“ကျွန်မ နိုးနေတာ ကြာပါပြီ MMT-23”

“ဟင် . . .”

အမ် ကြောင်သွားတယ်။ ပျာသွားတယ်။ သွားပြီ . . .
ကောင်မလေး ထရန်စဖာအိုးအတွင်းနံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ ကဗျာတွေ

လက်ရာမြောက်တဲ့ သလင်းတုံးကလပ်ပေါ်မှာ အရောင်တလက်
လက်ပြေးနေတဲ့ လက်နက်တစ်စုံ။ သိပ်ကြီးကြီးမားမား အရွယ်အစား
တော့မဟုတ်။ သာမန်လက်နှစ်ဖက်ကိုင် ရေဒါပါ လေဆာသေနတ်ပုံစံ
မျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလက်နက်ကပိုပြီး အရောင်အသွေးမြင်ရရုံနဲ့ အဆမတန်
တဲ့ စွမ်းအားတွေ ကိန်းဝပ်နေမှန်း သိသာစေတယ်။

နံရံပေါ်က Screen ပေါ်မှာ လက်နက်ကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး မြင်ရ
တယ်။ သလင်းတုံးကလပ်ဟာ ဖြည်းဖြည်းစွာ လည်နေတယ်။ လက်နက်
ရဲ့ အသေးစိတ်အားလုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပီပီပြင်ပြင် မြင်နေရတယ်။

လက်နက်ကိုကြည့်ပြီး ဂျေအိုင်လက်တွေက ကွန်ပျူတာထဲမှာ
ဂဏန်းပေါင်းများစွာနဲ့ တွက်ချက်နေတယ်။

“အဲ့ဒါ ဘယ်လက်နက်နဲ့မဆို ယှဉ်နိုင်မယ့် ဂျေအိုင်ရဲ့ လက်နက်
လား”

“ဟုတ်တယ် . . . အောင်မြင်သွားရင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့
လိုအပ်ချက်တွေ ရှိနေသေးတယ်”

ဂျေအိုင် တွက်ချက်မှုရပ်သွားသလို လည်ပတ်နေတဲ့ သလင်း
တုံးကလပ်လည်း အလည်ရပ်သွားတယ်။

အမ်ဆေးနပ်နဲ့ ဂျေအိုင် ဓာတ်ခွဲခန်းအလယ်က စားပွဲမှာတိုင်း
ဖြစ်ကြတယ်။

ဂျေအိုင်က သူ့အတွက် ဘယ်တော့မှ မရိုးသောအရည်ကို
တဝှတ်ငှတ် သောက်ချနေတယ်။

“ဒါနဲ့ ဂျေအိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြိုဟ်ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့အဆောက်
အဦးတွေကို ဘာလို့ ရေလယ်မှာထားဆောက်တာလဲ။ ပွဲတော်ကျင်းပ
တဲ့ ခရု(တံပုံစံအဆောက်အဦးတို့၊ လွှတ်တော်အဆောက်အဦးနဲ့ တခြား
အစိုး ရဲရုံးတချို့ပေါ့။ ပွဲတော်နေ့ကလို့ အဖြစ်မျိုးဆိုရင် ဒီလို အဆောက်
အဦးတွေက အန္တရာယ်များမှန်း သိသာစေတာပဲ။ သူတို့ ဒီလိုတည်ဆောက်
ထားတာ အရဲမကိုးလွန်းဘူးလား”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် . . . ကလေးရဲ့။ ဒါ အားနည်းချက်ကို ဖုံး
ကွယ်စဉ်သဘောပဲ။ ငါတို့ပြိုဟ်က ဦးဆောင်သက်ရှိတွေက ရေကြောက်
တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ တခြားပြိုဟ်က သက်ရှိတွေက လာချဉ်းကပ်လေ့
လာရင် ရေပေါ်မှာ အဆောက်အဦးတွေ ရှိနေတာကြောင့် ငါတို့ ရေ
မကြောက်ဘူးလို့ အထင်ရောက်စေအောင်ပေါ့”

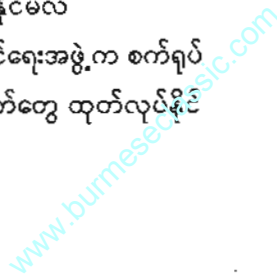
“ဪ . . . ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ပြိုဟ်ရဲ့ အားနည်းချက်ကို
တခြားပြိုဟ်က သက်ရှိတွေ သိဖို့မလွယ်တော့ဘူးပေါ့နော်”

ဒီအမေးကိုတော့ ဂျေအိုင်က တန်းမဖြေပါ။ အနည်းငယ် ငြိမ်
သက်နေပြီးမှ . . .

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်က ကမ္ဘာပြိုဟ်က သက်ရှိတွေနဲ့
ငါတို့ပြိုဟ်နဲ့ စစ်ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ အဲ့ဒီတုန်းက သူတို့ ငါတို့အားနည်း
ချက်ကို သိသွားခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား . . . ဒါဆို အခုနေ့များ ကမ္ဘာပြိုဟ်နဲ့ ကျွန်တော်
တို့ ပြိုဟ်စစ်ဖြစ်ရင် အခြေအနေ ဘယ်လိုတွေဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ဒါကတော့ နောက်ပိုင်း လက်နက်တီထွင်ရေးအဖွဲ့က စက်ရုပ်
တွေ ဘယ်လောက် ဆန်းပြားပြင်းထန်တဲ့ လက်နက်တွေ ထုတ်လုပ်နိုင်
သလဲဆိုတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်တာပေါ့”

စကားအဖြစ် မေးမိပေမယ့် အမိအတွက် နောက်ဆက်တွဲ
ဗဟုသုတတွေ အများကြီးရခဲ့ပါတယ်။

အမ် လက်ဝှေ့ပွဲဆီက ဒေါ်လာနှစ်သိန်းကျော် ရခဲ့တယ်။

တစ်သိန်းကို ဂျေအိုင်ရဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်း သိပ္ပံအခန်းကျဉ်းကလေး
အတွက် လိုရာသုံးဖို့ ဖယ်ထားလိုက်တယ်။ ကျန်ဒေါ်လာတစ်သိန်းကို
ဂျီအိုဒဲဆစ် မိဘမဲ့ကျောင်းကို သွားလှူတယ်။

“အမ်ရေ . . . သားသတင်းတွေ ကြားလိုက်တာမှ စုံလို့ပဲ။
မင်းကို စက်ရုပ်တော်တော်များများက ချီးကျူးနေကြတာတော့ အမှန်ပဲ
ကွယ်။ ဆရာမ မပြောဘူးလား။ မင်းဆီကို ကံကောင်းခြင်းတွေ လာမှာ
ပါလို့။ လမ်းမှာ စက်ချို့ယွင်းလို့ နောက်ကျနေတာပါလို့။”

နဂိုကတည်းကမှ သူ့အပေါ် အကောင်းမြင်တတ်တဲ့ ရှာဆွစ်
ဟာ အခုချိန်မှာတော့ ချီးကျူးမဆုံးပေါ့။

အမိအတွက် ဒီရောဂါဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းနှစ်တွေထဲမှာ ဒီရက်
ပိုင်းဟာ ကံအကောင်းဆုံး ဖြစ်နေပါပြီ။ နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းပြီး စိတ်
ကြည်လင်နေတယ်။

ဒါပေမဲ့ ညစမ်းစမ်းရောက်ပြီဆိုရင်တော့ သူမနဲ့ ထပ်တွေ့နိုင်
မလားဆိုတဲ့စိတ်တွေက ပိုးဖလံကောင်တွေကို သတိရခြင်းမီးညွှန်လေး
ထဲ တဖျပ်ဖျပ် ဝင်တိုးနေပါတော့တယ်။

(9)

သူမ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာကိုယ် အကျယ်ချုပ်မိနေတယ်။

“ကျော်မကောင်း၊ ကြားမကောင်း ဝဲစားစက်ရုပ်နဲ့ တစ်ညလုံး
ဈေးကွက်သွားနေရတယ်လို့။ သူများပြောလို့ သိရတယ်လို့ . . . တောက်
တိုယ့်အဆင့်ကိုယ် မသိဘူး။”

“သမီးတို့က သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်
အောက်မှာ အဆင့်အတန်းဆိုတဲ့ စကားလုံးမျိုး မရှိပါဘူး။”

“ဟွန်း . . .”

ဖေဖေ နှာခေါင်းရှုံ့တယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖေဖေက အလို
ထိုက်ထားတာကြောင့် ဖေဖေကို ဖေဖေဆိုတာမေ့ပြီး သူငယ်ချင်းလိုပဲ
မြန်ပြောဆိုနေကျမို့ အခု ဖေဖေက နှာခေါင်းရှုံ့တာပဲ ပင့်ခံဝါ ဘယ်လို
ဆေးမှကို မခံစားရပါ။ လျှာတောင် မြန်မြန်ထုတ်ပြီး ပြောင်ပြလိုက်
သေး။

“သူငယ်ချင်းဖြစ်မယ့်ဖြစ် တီတော်ရီနဲ့ ဖြစ်ပါလား။ ဘာလို့
အဲကောင်နဲ့ သွားဖြစ်နေတာလဲ အမြင်မရှိလိုက်တာ။”

“ဖေဖေကမှ အမြင်နည်းတာ။ သူ့အဖေ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးချုပ် အင်္ဂါက ဝန်ကြီးတွေထဲမှာ သမ္မတလောက်နီးနီး ပါဝါမြင့်နေတာနဲ့ ငေးငေးက ကြောက်နေတာမို့လား။ ဖေဖေလည်း ပညာရေးဝန်ကြီးပါ ဖေဖေရဲ့။ စက်ရုပ်တစ်ယောက်ကို ပညာနဲ့ကြည့်ပါ။ တီတော်ရီဆိုတဲ့ကောင်က လမ်းသရဲ၊ အော့ကြောလန်၊ စိတ်ဓာတ် အဝီစိခေါင်းစိုက် . . . ဖေဖေရဲ့”

“တော်စမ်း . . . တိတ်”

ဖေဖေအသံက ပေါက်သွားတယ်။ သူမ စကားက အရှိန်ထိ သွားစေတယ် ထင်ပါရဲ့။

ပြီးတော့ ရူးရူးရှဲရှဲနဲ့ ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်ပြောပါ တော့တယ်။ မြင့်စေချင်လို့ ဘယ်ပေါ်တင်တာဆိုလားကို ညည်းက ခုန်ချတယ်ဆိုလားရယ်။ လက်နဲ့ရေးတာကို ခြေနဲ့ ဖျက်တာလားဆိုတာရယ်။ မိဘမျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်တယ်ဆိုတာရယ်တွေကော ရုပ်နေတာပဲ။

“ဖေဖေကလည်း တအားလျှောက်ပြောတာပဲ။ ဖေဖေမျက်နှာက မည်းပြီးသားကြီးကို။ သမီးက အိုးမည်းသုတ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့”

“တော် . . . တော်တော့ ပင့်ခံဝါ”

ဖေဖေ လမ်းမြန်မြန်လျှောက်ပြီး စိတ်ကြီးပြနေတယ်။ ဒီအဖေနဲ့ ဒီသမီးကြား မေမေက ခေါင်းခါတယ်။ သက်ပြင်းချတယ်။ ဒါပဲ လုပ်နေတယ်။ နှစ်ယောက်လုံးကို မနိုင်ဘူးလေ။

ဖေဖေက တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်ပြီးသလို မျက်နှာထားနဲ့ ပင့်ခံဝါဘက် ပြန်လှည့်လာပြီး . . .

“ပင့်ခံဝါ . . . ညည်းက ပေးထားတဲ့လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ မတန်ဘူး။ ဟေ့ . . . လာကြစမ်း၊ သူ့ကို အခန်းထဲမှာပိတ် စောင့်ကြည့်ထားကြ။ အခန်းထဲက အရိပ်တောင် ထွက်မလာစေနဲ့”

ဒီလိုနဲ့ ပင့်ခံဝါ အကျယ်ချုပ် ဖြစ်ရတာပါ။
ပင့်ခံဝါကလည်း မစားမသောက် ဆန္ဒပြပြီး ခေါင်းအုံးကြီးမျက်နှာအပ်ပြီး တရှုံ့ရှုံ့ငိုကာ ဖေဖေတို့ရက်စက်တယ်လို့လည်း အော်မနေပါ။

စားကောင်းသောက်ကောင်းနဲ့သာ ဉာဏ်ရောင်စုံသုံးလို့ လွတ်လမ်းစဉ် စဉ်းစားနေတာပါ။

www.burmeseclassic.com

“တောက် . . . ”

တီတော်ရီရဲ့ ရင်တွင်းဖြစ် တောက်ခေါက်သံ။

သူ ကြားကြားသမျှကို မယုံနိုင်။ မယုံနိုင်တာတွေက ဖြစ်ရပ် မှန်တွေ ဖြစ်တော့ ဒေါသထွက်။

ပွဲတော်မှာ ဂုတ်နဲ့ထိုးသတ်တဲ့ မျက်နှာဖုံးစွပ်က ဝဲစားစက်ရုပ် ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ပြီး အဲ့ဒီတစ်ညလုံးလည်း ပင့်ခါက အဲ့ဒီဝဲစား စက်ရုပ်နဲ့ အတူရှိနေတယ်တဲ့။ သူ့အသည်းနှလုံးတွေကို လက်ညစ်ပတ် ကြီးနဲ့ ဖျစ်ညစ်လှုပ်ခါခါရသလို နာလှပါတယ်။

“မင်းတို့ပြောတော့ ဆေးခပ်လိုက်တယ်ဆို။ ဘာလို့ မသေတာ လဲ”

လက်ဝှေ့ပွဲမှာ ဒုတိယအချိန်နားတော့ အမ်သောက်မယ့် အချို့ ရည်ဘူးမှာ တီတော်ရီရဲ့ နောက်လိုက်ကောင်တွေက ဆေးတချို့ခပ်ခဲ့ တယ်။ ဘာမိတွန်က အချို့ရည်ဘူးကို ဘေးမှာချထားပြီး အမ့်ကို လက်ရုံး တန်းလို့ အားပေးနေတုန်းက သူတို့ အချို့ရည်ဘူးချင်း လဲခဲ့ကြတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ဓာတ်ပြုမှုတွေ ကိုယ်တွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်နေ တဲ့ အမ့်အတွက် သူတို့ခပ်တဲ့ဆေးဟာ မသေစေနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တတိယအချိန်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ အမ်တစ်ကိုယ်လုံး အားမရှိတော့သလို ဖြစ်တာ၊ ခေါင်းတွေမူးလာတာ ဒီဆေးကြောင့်ပါပဲ။

“ဒီကောင် သာမန်စက်ရုပ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါတို့ မေ့လို့မှ မရဘဲ။ ဒီအချက်ဟာ ငါတို့ကို လုပ်ရကိုင်ရခက်စေတယ်”

“တစ်စဆီဆွဲဖြုတ် အရည်ကျိုပစ်ရင်တော့ သေကောင်းသေနိုင် မှာပါနော်”

တီတော်ရီ အမ့်မျက်နှာကိုမြင်ယောင်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ သွေးတွေလည်း ကြွလာတယ်။ လက်တွေ ယားလာတယ်။

စက်ရုပ်တစ်ယောက်က . . .

“တစ်ကွေ့မဟုတ်တစ်ကွေ့တော့ တွေ့မှာပါကွာ”

“ငါ အဲ့ဒီလောက်အထိ အကွေ့တွေဘာတွေ စောင့်မနေနိုင်တော့ ဘူး။ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ပဲ ဒဲ့တွေ့ကြတာပေါ့။ ဒီကောင်ကိုရှင်းဖို့ ဒီလောက် ခက်လိမ့်မယ်လို့ ငါမယုံဘူး”

“ခွမ်း . . . ”

နံရံကိုလှမ်းပစ်လိုက်တဲ့ အရက်ခွက်ရဲ့ ကြွေမှုသွားသံ။

“တွေ့ကြပြီပေါ့ . . . ဝဲစားစက်ရုပ်ရာ”

(10)

ဆည်းဆာတွေ စီးကျနေတဲ့ ညနေ။

မြို့ပြင်လမ်းမပေါ်မှ မောင်းနှင်သံများ။

အနီရောင် အမိုးပျံအမိုးဖွင့် ယာဉ်တစ်စီးဦးဆောင်ပြီး နောက်လိုက် လျှပ်စစ်ဆိုင်ကယ်ဆယ်စီးကျော်နဲ့ လမ်းသရဲစက်ရပ်တွေ သွေးကြွကြွ မောင်းနှင်လာတယ်။ ခါတိုင်းလို မူးမူးရှူးရှူးအော်ဟစ်၊ အပျက်အသွမ်းတွေ ပြောလာကြခြင်းမဟုတ်။ မာကျောစူးစိုက်နေတဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင်တွေက ကိစ္စတစ်ခုကို အဆုံးသတ်ပစ်တော့မယ့် ပုံစံမျိုးတွေ။

တီတော်ရီတို့အဖွဲ့ပါ။

“ရှေ့မှာ ဘယ်သူလဲမသိဘူး။ လမ်းအလယ်မှာ လာရပ်နေတယ်”

ခပ်ဝေးဝေးမှုန်ပျံမှုန်မှာ စက်ရုပ်တစ်ယောက် လမ်းပေါ်မှာ ပမာမခန့် ရပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

“ဘာကောင်လဲ . . . သေချင်နေတာလား မသိဘူး”

တီတော်ရီ ကျိန်ဆဲပြီး အရှိန်ပိုမြှင့်မောင်းလိုက်တယ်။ အနီးနားရောက်မှ အဲဒီစက်ရုပ်က စက်ရုပ်မဖြစ်နေပြီး လူးကစ်ဖြစ်နေမှန်းလည်း သိတော့တယ်။ လူးကစ်ဆိုတာ သူငြီးငွေ့လို့ ရှောင်ချင်ခွာချင်နေတဲ့ စက်ရုပ်မပါ။

အခု လူးကစ်က တီတော်ရီရဲ့ ယာဉ်ပြတင်းပေါက်ဆီရောက်လာပြီး မေးထောက်လို့ . . .

“တော်ရီ . . . တို့ကိုရှောင်နေတာ ကြာပြီထင်တယ်နော်”

“အဟင်း . . . တလွဲတွေ ထင်မနေပါနဲ့။ လာ . . . ယာဉ်ပေါ်တက်”

တီတော်ရီ လူးကစ်မတွေ့အောင် မျက်နှာတစ်ချက်ခေါင်းငုံ့မဲ့ပြီး ယာဉ်တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ လူးကစ် ကားပေါ်တက်တယ်။

“အခု ဘယ်သွားမလို့လဲဆိုတာ မင်းသိရင် အံ့ဩသွားမှာ သေချာတယ်”

လူးကစ်က ယာဉ်မောင်းနေတဲ့ တီတော်ရီရဲ့ရင်ဘတ်ကို ပွတ်သပ်ရင်း . . .

“ပြောပါဦး . . . ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မင်းရည်းစားဟောင်းကို သွားအစဖျောက်မလို့”

“ဪ . . . အခုတလော နာမည်ပြန်ကြီးလာတဲ့ သနားစရာစက်ရုပ်ကောင်လေးလား”

“မင်းအသံထဲမှာ သူ့အပေါ် သနားဓာတ်အပြည့်ပါလား”

“ဟား . . . ဟား . . . အမ်ဆေးနပ် . . . အမ်ဆေးနပ်။ သူဟာ သေချာပေါက် သနားစရာကောင်းတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကြိုက်သလို စီစဉ်ပါ။ ကျွန်မက သူ့ကို သိပ်ခိုက်လို့တွဲခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ အခု ကျွန်မအနားမှာ သိပ်ကောင်းတဲ့ရှင်လည်း ရှိနေပြီပဲ”

“ဝိုးဟိုး . . . မင်းဟာ ငါ့အကြိုက်သိတဲ့ မိန်းမပဲ”

ပါးစပ်က ဒီလိုပြောလိုက်ပေမယ့် တီတော်ရီရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ မင်းဟာ ငါနဲ့ ဘယ်တော့မှ ထိုက်တန်မယ့်မိန်းမ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုတစ်ပလုပ်စက်ရုပ်မရဲ့။

မိစ္ဆာပူးနေသလို ယာဉ်တွေကို အုပ်လိုက်ရမ်းကားမြန်သန်စွာ မောင်းနှင်နေကြတယ်။

မကြာခင်ပဲ အမ်ဆေးနပ်နေထိုင်ရာ ထရန်စဖာအိုးစုတ်ကြီးဆီ
ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ တီတော်ရီရဲ့ နောက်လိုက်တစ်ယောက်က . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဝဲစား၊ ထွက်ခဲ့စမ်း”

တစ်ယောက်တည်းအော်တာ မရတော့ အုပ်စုလိုက် ခဲတွေနဲ့
ပစ်ပေါက်ပြီး အော်ဟစ်ခေါ်ကြတယ်။ အတန်ကြာအောင် ဆူညံအောင်
ခေါ်ပြီးတဲ့အထိ ထွက်မလာတော့မှ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဘွန်ဂေါ၊ မင်း ဝင်ရှာစမ်း”

ဘွန်ဂေါဆိုတဲ့စက်ရုပ် ဝင်ရှာတယ်။ ခဏကြာတော့ ဘွန်ဂေါ
ပြန်ထွက်လာတယ်။

“စက်ရုပ်တော့ မတွေ့ဘူး။ စာရွက်ပဲ တွေ့တယ်”

ဘွန်ဂေါပေးလာတဲ့ စက်ရုပ်တွေကို ယာဉ်ပေါ်ကမဆင်းဘဲ တီ
တော်ရီ ဖြန့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကဗျာစာရွက်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ ကဗျာ
အဆုံးမှာလည်း ကလောင်နာမည် ရေးထားတာကြောင့် တီတော်ရီ ဖတ်
ကြည့်လိုက်တယ်။

“ ”

တီတော်ရီ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေတောင် ဘာပြော
ရမှန်းမသိအောင် ယိုင်နဲ့သွားတယ်။ ‘MMT-23 က ဝဲစားစက်ရုပ်လား’
စိတ်ထဲကတောင် ဒီတစ်ခွန်းပဲ ရေရွတ်နိုင်တော့တယ်။ ကျော်ကြားနေ
တဲ့ တော်လှန်ကဗျာဆရာတစ်ယောက်။ ဒီကောင်သာ MMT-23 မှန်း ဒီ
တစ်ဂြိုဟ်လုံးက စက်ရုပ်တွေသာ သိသွားကြရင် ဒီကောင် ပိုနာမည်ကြီး
တော့မှာပဲ။ တီတော်ရီ အာရုံထဲ အမ်ဆေးနပ်ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ အတွေး
တွေ ပိုခိုင်မာလာတယ်။

ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် အမ်ဆေးနပ်ကို ရှာမတွေ့ဖြစ်နေ
တယ်။

“တီတော်ရီ . . . ဟိုမှာတွေ့ရတဲ့ ဘဲဥပုံစံ အဆောက်အဦးပုပု
က ဘယ်သူနေတာလဲ”

“ငါ့အဖေတို့ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနလက်အောက်ခံ တီထွင်
ရေးအဖွဲ့က နှင်ထုတ်ခံထားရတဲ့ ဂျေအိုင်ဆိုတဲ့ စက်ရုပ်အိုကြီးနေတဲ့နေရာ
ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဝဲစားကောင် အဲ့ဒီရောက်နေတာများလား”

တီတော်ရီ များများမစဉ်းစားပါ။ အဲ့ဒီ ဂျေအိုင်ရဲ့ အဆောက်
အဦဆီ ယာဉ်ကို ဦးတည်လိုက်တော့တယ်။

အဆောက်အဦးရှေ့ရောက်တော့ အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေတယ်။

သူတို့အားလုံးလည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ပဲ အဆောက်အဦး
လေးထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ အခန်းအဝမှာပဲ စိတ်ပျက်ပျက် ရယ်ချင်ရယ်နိုင်
တဲ့ မြင်ကွင်းကို စတင်မြင်ရပါတော့တယ်။ အရက်ပုလင်းတွေ ဖရိုဖရဲ
ကြားမှာ တဖူးဖူးအိပ်နေတဲ့ ဂျေအိုင်ပါ။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တစ်ချက်လောက်
ကန်နိုးရင်တောင် နိုးမယ့်ပုံပေပေါ့။ သူတို့ ဂျေအိုင်ကိုကျော်ခွဲပြီး အထဲ
ဝင်ခဲ့ကြတယ်။

ပုန်းစရာသိပ်မရှိတဲ့ ဒီအခန်းထဲမှာ အမ်ရီမနေမှန်းတော့ သူတို့
သိလိုက်ကြပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အလိုလိုပဲ ချက်ချင်း ပြန်မထွက်ဖြစ်ကြ
ဘူး။ စူးစမ်းချင်စိတ်တွေ ပေါ်နေကြတယ်။

ဂျေအိုင်ရဲ့ ဆန်းပြားတဲ့စက်တွေက သူတို့ကို ညှို့ဝင်ထားတယ်။

စားပွဲပေါ်မှာလည်း ဆေးရည်ပုလင်းပေါင်းစုံ။ နံရံပေါ်မှာလည်း သူတို့
သိပ်မပြောတတ်တဲ့ သိပ္ပံပစ္စည်းမျိုးစုံကို ထားသိုထားတယ်။ ကွန်ပျူတာ
တွေထဲမှာလည်း ဂဏန်းတွေ၊ မြေပုံတွေ၊ ဂရပ်ချဉ်းတွေ၊ ရေဒါလိုင်းတွေ
တတိတိ ပြေးနေတယ်။

စူးစမ်းချင်စိတ်လည်းရှိ၊ တစ်ခုခု သူတို့ကြောင့် မှားယွင်းသွား

ပြီး အန္တရာယ်ဖြစ်မှာလည်း ကြောက်နဲ့ အလိုလို သတိထားနေကြတယ်။

“အမေ . . .”

သတိထားနေတဲ့ကြားက ခလုတ်တိုက်ပြီး စက်ရုပ်တစ်ကောင်
ရှေ့ကို လဲကျသွားတယ်။ အဲ့ဒီမှာပဲ အခန်းထောင့်က စားပွဲအောက်က
လျှို့ဝှက်ခလုတ်တစ်ခုဆီ လက်နဲ့ သွားထောက်မိတော့တယ်။

“ခွီ . . .”

နံရံပေါ်က အံ့ဝက်တစ်ခု ဘေးနှစ်ဘက်သို့ရှုံ့ပြီး ပွင့်သွားတယ်။

“ ”

အံ့ဩလွန်းမှုနဲ့အတူ အားလုံး နှုတ်ဆိတ်ငေးနေကြတယ်။

တံခါးပွင့်သွားတဲ့ နံရံအံ့ဝက်ထဲမှာတော့ သလင်းတုံးကလပ် တစ်ခုပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ဆန်းပြားလက်နက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရ တယ်။ ကလပ်က ဖြည်းညင်းစွာ လည်နေတယ်။

“ပွား . . . ”

တဖွားဖွားပေါ်ထွက်လာတဲ့ ဆွဲယူပွေ့ပိုက်လိုစိတ်တွေကို တား မရတော့ပါ။ ဘာသတ္တန်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ လက်နက်မျိုးပါလဲ။ အရောင်တွေ တလက်လက်ပြေးပြီး စွမ်းအားမြင့်ပါဝါတွေ စုဝေးရုန်းကြွနေတယ်။ ဒါ ကို သူတို့စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေတယ်။

လက်နက်ကို မှင်သက်ကြည့်နေလိုက်တာများ အမ်ဆေးနပ်ကို တောင် မေ့နေကြတယ်။

“ဘွန်ဂေါ . . . ”

ဘွန်ဂေါကြည့်တော့ တီတော်ရီက . . .

“မင်း . . . အဲလက်နက်ကို ယူလိုက်စမ်း”

ဘွန်ဂေါ သူ့ကောင်ကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်မိသွားတယ်။ ဒါ အန္တရာယ်များတဲ့လမ်းမှ ရှေ့ပြေးလွှတ်တဲ့သဘောပဲ။ ရှေ့မပြေးချင် လို့ နောက်ဆုတ်လည်း မဖြစ်ပြန်တာမို့ ဘွန်ဂေါ ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့ပဲ ရှေ့တိုးသွားတယ်။

ကလပ်ပေါ်ကလက်နက်ကို တွန့်တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နဲ့ မယူလိုက် တာပဲ။ လက်နက်ကို ကိုင်ရတာနဲ့တင် ဘွန်ဂေါ အရသာတစ်မျိုး ရှိနေ တယ်။

“ပေးစမ်း . . . ငါ့ကို”

အန္တရာယ်မရှိတာသေချာမှ တီတော်ရီက ဆွဲယူလိုက်တယ်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဒီလက်နက်ကို အရင်စူးစမ်းရမယ်”

တီတော်ရီကိုအဖွဲ့ ရှေ့ဆင့်သိပ္ပံခန်းသေသံထ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ မြို့ပြင်တစ်နေရာ စက်ရုပ်အသွားအလာခရီးတွဲ နေရာထဲမှာ ရှိနေကြ တယ်။

ယာဉ်ပေါ်ကဆင်း၊ လက်နက်ကိုပွတ်သပ်လို့ တီတော်ရီ သဘောကျနေတယ်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟိုအဘိုးကြီးက ရင်ခုန်စွဲ မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် တီထွင်ထားတာပါလား”

“တီတော်ရီ . . . မင်း စမ်းပစ်ကြည့်ပါလား”

“ဟုတ်တယ် . . . လက်နက် ဘယ်လောက်ထိစွမ်းလဲ ကြည့် ကြည့်ရအောင်”

“ဟား . . . ဟား . . . အားလုံးသိချင်မှတော့ ငါ ဆောင်ရွက် ပေးရတော့မှာပေါ့”

တီတော်ရီ လက်နက်ကို ခပ်ဝေးဝေးက သစ်ပင်တစ်ပင်ဆီကို ချိန်ရွယ်လိုက်တယ်။ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြီး အချိန်ကြာမြင့်အောင် သေ ချာချိန်ရွယ်နေတယ်။ သူ့လက်ညှိုးနဲ့ ခလုတ်နဲ့ ထိတွေ့ရပြီ။ လက်ညှိုး ကို အားအနည်းငယ်ထည့်ပြီး ကွေးလိုက်ရုံပဲ ကျန်တော့တယ်။ သူ ရင်ခုန် နေတယ်။ စိတ်ထဲကနေ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ရေတွက်ပြီး လက်ညှိုးကို ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် ကွေးချလိုက်ပါတော့တယ်။

“ခွီ . . . ”

ကျည်ဆန်ရဲ့အသံက အဟုန်ပြင်းပြန်းနဲ့ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် ရှိလှတယ်။ ကျည်ဆန်က ရောင်ခြည်အလင်းလုံးတစ်ခုပဲ။ တီတော်ရီ ချိန်ရွယ်ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ သစ်ပင်ကို သွားမှန်တယ်။ ရဲ့ခနဲအသံမြည် ပြီး သစ်ပင်ပျောက်ထွက်သွားတယ်။

“ဟာ . . . ”

သူတို့ သစ်ပင်နေရာကို ပြေးကြည့်ကြတယ်။ လုံးဝ ခြောက် သွေပြားဝပ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့သစ်ပင်။ ပျောက်သွားတာမှ အဲဒီ

နေရာမှာ ဘယ်တုန်းကမှ သစ်ပင်မရှိခဲ့ဖူးသလိုမျိုး။ သူတို့ တစ်ယောက်
ဧကန်တကယ် တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးတွေ အပြူးသားနဲ့ ခြောက်ခြား
နေကြတယ်။

“တီတော်ရီ . . . ဟိုမှာ . . .”

တစ်ယောက်ကညွှန်ပြတော့ အားလုံး ကြည့်လိုက်ကြပြန်တယ်။
လက်နက်ကထွက်သွားတဲ့ ရောင်ခြည်အလင်းလုံးဟာ သစ်ပင်ကို တိုက်
စားအမှုန်ချေပစ်ရုံနဲ့ မပျောက်ကွယ်သွားဘဲ ဆက်လက်ရှိန်နှုန်းမြင့်မြင့်
နေတယ်။ လေထဲမှာပဲ ရောင်ခြည်အလင်းလုံးဟာ ပိုမိုပြန့်ကားကြီးမား
လာသလိုလည်း မြင်ရတယ်။ နောက်ပြီး ရောင်ခြည်အလင်းတန်း ဦးတည်
သွားနေတာက မြို့ထဲဆီ။

“သောက်ပြဿနာပဲ”

တီတော်ရီ ဒီတစ်ခုပဲ အံ့ကြိတ်ရွတ်နိုင်တော့တယ်။ ပြီးတော့ ဟိုး
အဝေးမြို့ထဲက မြင်ကွင်းကိုမြင်ပြီး ကြက်သေ ပြန်သေသွားတယ်။

“ဝုန်း . . .”

ခနဲ လောင်ကျွမ်းပေါက်ကွဲသွားသံကြီး။

မြို့လယ်က လွှတ်တော်အဆောက်အဦးရဲ့ ထိပ်ဆုံးအထပ်တွေ
ကို ဝင်တိုက်ပြီး ပေါက်ကွဲသွားတာ။ လွှတ်တော် အဆောက်အဦးတစ်ခု
ထဲလား။ မဟုတ်။ မြို့ထဲက အမြင့်ဆုံး ကုန်တိုက်တာဝါကြီးကိုလည်း
ဝင်တိုက်ပေါက်ကွဲစေခဲ့ပြီ။ နောက်ထပ် မိုးပျံရထားလမ်းတွေ၊ နောက်
ထပ် မိုးမျှော် အဓိပတိအဆောက်အဦးတွေ။ နောက်ထပ် . . . နောက်
ထပ် နောက်ထပ်။

ကျည်ဆန်ရောင်ခြည်အလင်းလုံး အဝေးဆုံးအဝေးဆုံးသို့ ဝေး
ကာ မျက်လုံးနဲ့ မမြင်နိုင်တော့တဲ့အချိန်အထိ တီတော်ရီတို့ လှမ်းကြည့်
နေမိပေါ့။

(11)

မြေပြင်မှနေ ပန်းကန်ပြားပျံတွေ အလျားလိုက်တက်သွားသံများ၊
တရွှံရွှံနဲ့ သွေးကြွဖွယ် ဒါမှမဟုတ် ချောက်ချားဖွယ်။

အနက်ရောင်အကာအကွယ်ဝတ်ရုံများ၊ အနက်ရောင် သတ္တု
ခေါင်းစွပ်များနဲ့ ကာကွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့က စက်ရုပ်စစ်သားတွေ ယောက်
ယက်ခတ်နေကြတယ်။

ရာချီတန်းစီနေတဲ့ စက်ရုပ်စစ်သားတွေရှေ့မှာ စက်ရုပ်စစ်ဗိုလ်
တစ်ယောက်။ သူက လေသံထန်ထန်နဲ့ . . .

“အားလုံး ဒီအမည်မသိလက်နက်ရဲ့ စတင်ရာကို ရှာဖွေထောက်
လှမ်းပြီး တရားခံကို ဖမ်းဆီးကြ။ နောက်ပြီး လက်နက်ရဲ့ လားရာအတိုင်း
လိုက်လံပြီး လက်နက်ကို ဖြိုခွင်းကြ။ မသင်္ကာသူတွေရင် ချက်ချင်း
ဖမ်းချုပ်၊ ကွေဆာအကျဉ်းထောင်ကို ပို့။ ကဲ . . . ဆက်လုပ်”

“ဟုတ် . . .”

ယာဉ်ပျံတွေ အဆောက်အဦးများရဲ့ မီးတောက်တွေကြားထဲက
ဖြတ်ပျံသန်းလာပုံကိုကြည့်ပြီး စက်ရုပ်ပြည်သူတွေ ရင်ဘတ်လက်ဖိလို့
ပေါ့။

မည်သည့်ပြည်သူမျှ စစ်ကို လိုလားဟန်မတူ။

“တီတော်ရီ . . . ခုနက ငါတို့ဖြတ်ခဲ့တဲ့လမ်းချိုးမှာ စက်ရုပ်
ဆစ်ယောက်ကို ကျော်ဖြတ်မောင်းနှင်လာခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါ ဝဲစားစက်ရုပ်
ပဲ”

“ဟင် . . . ”

“ငါတို့ ရှေ့ကိုလောနေလို့ သတိမထားမိခဲ့တာ။ ငါ လည်ပြန်
ကြည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီကောင် ဝဲစားစက်ရုပ် အမိဆေး
ပဲ”

“ ”

ဝဲစားစက်ရုပ်ဆိုတဲ့ အသံကြားတော့ တီတော်ရီရဲ့ မျက်လုံးအစုံ
ခြမ်းကြုတ်မှေးစင်းသွားတယ်။ သူ့ဘေးက လက်နက်ဆန်းကြီးကို
အိမ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလက်နက်ဘေးက လူးကန်ကို
ကြည့်တယ်။

ယာဉ်ကို တုံ့ခနဲ ထိုးရပ်ပစ်တယ်။ နောက်လိုက်ဆိုင်ကယ်တွေ
အည်း အတူတူပဲ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားတယ်။

တီတော်ရီ လူးကန်ကို သေသေချာချာ စေ့စေ့ကြည့်နေတယ်။
လူးကန်ကလည်း ပြန်ကြည့်တယ်။

“လူးကန် . . . မင်း ကိုယ့်ကို တစ်ခုလောက်ကူညီရမယ်”
လူးကန် အေးဆေးစွာ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ဘာကူညီရမှာလဲ”
အဟင်း . . . ။

(12)

မြို့စွန်လမ်းကြားလေးတွေထဲဆီ လမ်းနဲ့မဆန့်အောင်ဘဲ လျှပ်
စစ်ဆိုင်ကယ်တွေ အုပ်လိုက်၊ သွေးရူးသွေးတန်း မောင်းနှင်လာတယ်။
တီတော်ရီကလည်း သူ့ အနီရောင်အမိုးဖွင့်ယာဉ်ရဲ့ မောင်းနှင်တံကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လို့ အရှိန်ကုန် လွှင့်ထားတယ်။

ဒါ သေရေးရှင်ရေးပဲ။ မြို့ကို မီးလောင်တိုက်သွင်းတာ သူတို့
မှန်းသိလိုက်တော့ ဘယ်သူမှ ကယ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့
က စက်ရုပ်တွေ နေရာအနှံ့ ပိုက်စိပ်တိုက်လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတာလည်း
သူတို့ သိပြီးပြီ။ မြို့ထဲက သူ့အပေါင်းအပါတစ်ကောင် လှမ်းအကြောင်း
ကြားလို့ မြို့ထဲက ဖြစ်ပျက်သမျှသတင်းတွေကို သိခဲ့ပြီးပြီ။

တီတော်ရီ သူ့ဘေးမှာ တစ်ပါတည်းယူဆောင်လာမိတဲ့ လက်
နက်ဆန်းကြီးကိုလည်း ချောက်ချောက်ချားချား ကြည့်နေသေးတယ်။
ဘယ်လိုလက်နက်ပါလိမ့်။ စကြာဝဠာတစ်ခုလုံးကိုများ ဒုက္ခပေးနိုင်ဖို့
လက်နက်လား၊ ဒီလက်နက်ကို ဘယ်လိုဖျောက်ဖျက်ရမှာလဲ။

မောင်းနှင်ရင်းနဲ့ပဲ တီတော်ရီရဲ့ယာဉ်ဘေးကို လျှပ်စီးဆိုင်ကယ်
တစ်စီး တိုးကပ်လာတယ်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က စက်ရုပ်က . . .

လျှပ်စီးဆိုင်ကယ်တွေ ဘေးနားက ပွတ်ကပ်ပြီး အသားကုန်
မောင်းနှင်လာကြလို့ အမ် လမ်းဘေးခုန်ရှောင်ကာ မလှုပ်မယှက် ရပ်
နေရသေးတယ်။ ပြီးမှ မောင်းနှင်သွားကြတဲ့ယာဉ်တွေဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်
ပြီး တီတော်ရီတို့အဖွဲ့ပဲနေမှာပါလို့ ခန့်မှန်းမိတယ်။ ဘာလို့ ဒီလောက်
မောင်းနေတာပါလိမ့်။ ခါတိုင်းထက်တောင် ဒုန်းဆိုင်းအောင်မောင်းနေ
ကြတဲ့ သူတို့ကို အမ် ခဏ ထူးဆန်းမိသေးတယ်လေ။

မြို့ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း အမ် မသိသေးပါဘူး။ မြို့စွန်
လမ်းတွေဆီရောက်နေတော့ လတ်တလော သတင်းတွေနဲ့ ဝေးနေတယ်။
ပြီးတော့လည်း စိတ်က တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီသာ ရောက်ရောက်နေတော့
ကျန်တာတွေ သတိမထားမိဘူးလေ။

ဘေးဘီဝန်းကျင်အနံ့ကို မျှော်လင့်တကြီး ငေးရှာရင်း လမ်းပေါ်
မှာ လျှောက်နေခဲ့တယ်။ ရက်တွေလည်း ကြာလှပြီ။ သူရှိရာကို ကိုယ်
လိုက်သွားဖို့မှ မဖြစ်နိုင်တာ။ ဒါကြောင့်လည်း ဘာကတိမှ မပေးခဲ့ပေ
မယ့် ကိုယ်ရှိရာကိုပဲ သူပြန်လာမယ်လို့ မျှော်လင့်နေခဲ့တာ။ ပြန်လာ
ရအောင် သူနဲ့မင်းနဲ့က ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ဒီလိုသာ တစ်ယောက်ယောက်
ကများ ပစ်ပစ်ခါခါဝင်မေးရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာပဲ။ ဘာမှမဆိုင်သူ
ရဲ့ သတိရခြင်းကို ဘယ်သူမှ အသိအမှတ် မပြုခဲ့ဘူးလား။

“ငါ သတိရတယ် . . . ပင့်ခံဝါရယ်”

ဒီလို ရေရွတ်မိတဲ့အချိန်ပဲ ရှေ့မှာတွေ့လိုက်ရတယ်။ ပင့်ခံဝါ
ကို မဟုတ်ပါဘူး။ မတွေ့ချင်တဲ့သူကို တွေ့လိုက်ရတာပါ။

အမ် နောက်အမြန်ပြန်လှည့်ပြီး တခြားလမ်းက ပြန်ဖို့ပြင်တော့-
“အမ် . . .”

လူးကစ်က ခေါ်သံနဲ့ လှမ်းတားဆီးလိုက်တယ်။

အမ် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ပါတယ်။ လူးကစ်က သူ့အနီးနား
လျှောက်တယ်။ ပြီး သူ့ရှေ့ထိရောက်လာပြီး ခြေစုံရပ်တယ်။

“စိမ်းကားလှချည်လား . . . အမ်ရယ်”

အမိဘက်က ဘာမှပြန်မပြော။ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်လွှာ
အောက်ချလိုက်တယ်။

“တို့ကို ဖေဖေတောင် မကြည့်ချင်တော့ဘူးလား။ တို့က အမ်
ရဲ့ ငယ်ရည်းစားလေ။ ဘာလဲ အခု ကောင်းသတင်းနဲ့ နာမည်ပြန်ကြီး
လာလို့ တို့နဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့အတိတ်ကို အသိအမှတ် မပြုချင်တော့ဘူး
လား။”

အမ် စဉ်းစားသင့်လို့ စဉ်းစားနေတယ်။ အခု သူ ဘာလို့ ရှေ့
ရောက်လာပြီး ဒီလိုစကားတွေ ပြောနေရတာလဲ ဆိုတာကိုပေါ့။

ဒီအချိန်ပဲ လူးကစ်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်က သူ့ပခုံးတစ်ဖက်တစ်
ချက်ဆီ ရောက်လာတယ်။ ပွတ်သပ်မှုနဲ့အတူ ရီဝေစွာ ကြည့်လာတယ်။

“ဟိုကို ကြည့်ပါဦး။ တို့ အရင်လို အခြေအနေမျိုး ပြန်နေရ
အောင်”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ အခု ငါ့ဘဝနဲ့ငါ နေတတ်အသား
ကျနေပါပြီ။ မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလိုမရှိသင့်တော့
ပါဘူး။”

အမိဘက်က ပထမဆုံးစကား။ လူးကစ်က မာယာကျော့ကျော့
နဲ့ အမိမျက်လုံးတွေဆီ ကြည့်ပြီး . . .

“အဲဒီလို မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ကွာ။ တို့ ကတိပေးတယ်။ တို့ မင်း အနားမှာပဲ ရှိတော့မယ်လို့။ တို့နှုတ်ခမ်းနီတွေလည်း မင်းအတွက်ပဲ ဖျက် ရေးမယ်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ လူးကစ် မျက်နှာကခုန်ပြီး အမဲမျက်နှာဆီ ကပ် လာတယ်။ အမ် အလျင်အမြန်ပဲ တွန်းထုတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်ပဲ . . .

“ဒုတ် . . .”

ခနဲ အသံနဲ့အတူ အမဲတစ်ကိုယ်လုံး မူးဝေသွားတယ်။

ပြီးတော့ ခွေခနဲ လဲကျသွားတာပဲ။ သူ ဘာမှမသိတော့။

မေ့မျောသွားတဲ့ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို လူးကစ် ဒေါက်ဖိနပ်လှလှနဲ့ ကျော်ခွပြီး မှောင်ရိပ်ထဲက တခြားစက်ရုပ်ရဲ့လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက် ပါတယ်။

တစ်ခေါင်းလုံး ထူပူလေးလံနေတယ်လို့ သူ ခံစားမိတယ်။ သူ့ နှုတ်ခမ်းတွေလည်း အပ်နဲ့ပဲ ချုပ်ထားသလို ဖွင့်ရခက်နေတယ်။ အား တင်းပြီး ဖြုန်းခနဲဖွင့်လိုက်တော့ အလင်းတန်းစူးစူးတွေ မျက်လုံးထဲ တိုးဝင် လာတယ်။

သူ ချက်ချင်း ပြန်မှိတ်မိပေါ့။ လက်တစ်ဖက်ထောက်ပြီး လဲနေရာ က ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ မျက်လုံးကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး ပြန် ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို ဝန်းရံထားတဲ့ ပန်းကန်ပြားပျံတွေကို တွေ့လိုက် ရတယ်။ သူ့ကို မျက်စိကျိန်းသွားစေတဲ့ စူးရှတဲ့ အလင်းတန်းတွေဟာ အဲဒီဝန်းရံနေတဲ့ ပန်းကန်ပြားပျံတွေရဲ့ စလိုက်မီးတွေပါ။

“အမ်ဆေးနပ် ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်း ခံပါ”

အမ် အခုမှ သတိပြန်ရလာလာချင်း ဘာတွေနဲ့ ကြုံနေရမှန်း မသိ။ အရာရာကို နားမလည်။

“လက်ထဲက လက်နက်ကိုချပြီး အေးဆေးအဖမ်းခံပါ”

ယာဉ်ပျံတစ်ခုဆီက သူ့ကို ထပ်မံအမိန့်ပေး ညွှန်ကြားနေပြန် တယ်။

ဘာလက်နက်ကို ချခိုင်းတာလဲ။

အမ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်မှ လက်ထဲမှာ လက်နက် တစ်ခုကိုင်ထားလျက် ရှိနေတာကို သိလိုက်ရတယ်။ ပိုအံ့ဩမိတာက

ကျေအိုင်ရဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက ကျေအိုင်ထွင်လက်စ လက်နက်ဆန်းကြီး ဖြစ်
နေတာကိုပဲ။

အမ် ယောင်ယမ်းပြီး လက်နက်ကို တွန်းထုတ်လိုက်မိတယ်။
လက်နက် မြေပေါ်ခပ်ဝေးဝေးကို ကျသွားတယ်ဆိုရင် ဘယ်တုန်းက
ချောင်းနေမှန်းမသိတဲ့ စက်ရုပ်စစ်သားတစ်ယောက်က သေနတ်ဒင်နဲ့ ပြေး
ဝင်ဆောင်ပါတော့တယ်။

“အ . . .”

အမ် ဒုတိယအကြိမ် မေ့မျောသွားရပြန်တယ်။

(13)

“အမည်မသိဆန်းကြယ်တဲ့ လက်နက်ဒဏ်ကြောင့် လွတ်တော်
အဆောက်အဦး ထိခိုက်ပျက်စီးခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် မြို့အလယ်က
ကုန်တိုက်တာဝါလည်း ပေါက်ကွဲလောင်ကျွမ်းခဲ့ပြီး မိုးပျံ့ရထားလမ်းတွေ
လည်း ပျက်ဆီးခဲ့ပါတယ်။ နောက်ထပ် အဆောက်အဦးပေါင်းများစွာ
လည်း ပျက်ဆီးခဲ့ပါတယ်။ စက်ရုပ်ပေါင်း (၅၀၀)ကျော် သေဆုံးခဲ့ပြီး
ဒဏ်ရာရသူ စက်ရုပ်ပေါင်းလည်း ထောင်ချီနေပါပြီ။ ငွေကြေးအရလည်း
ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတန်ဖိုးမှာ ရိုဘော့ဒေါ်လာ တစ်ဆယ်တိတိယကျော်ရှိပြီ
လို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်။

အခုချိန်မှာတော့ လက်နက်ဆန်းနဲ့အတူ တရားခံကို ဖမ်းဆီး
ရမိခဲ့ပါပြီရှင်။ ရိုဘော့ဒြိုဟ် စံတော်ချိန် [3:00AM] မှာ ဖမ်းဆီးရမိတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ တရားခံကတော့ မထင်မှတ်စရာ ကောင်းလွန်းသူတစ်
ယောက်ပါပဲ။ လတ်တလောမှာ နာမည်ပြန်ကြီးလာတဲ့ ဝဲစားစက်ရုပ် အမ်
ဆေးနပ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။

ဒီလို ရက်စက်စွာပြုမူခဲ့တဲ့ အမ်ဆေးနပ်ကို ကွေဆာအကျဉ်း
ထောင်မှာ ယာယီထားရှိပြီး မကြာခင် တရားရုံးမှာ စစ်ဆေးတော့မှာ ဖြစ်
ပါတယ်ရှင်။

ရီဘော့ဂျွတ် ချန်နယ် (511) မှ သတင်းပေးပို့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ရှင်”

သတင်းကိုကြည့်ရင်း ပင့်ခံဝါ မျက်လုံးအပြူးသား၊ ပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့ ချွေးစေးတွေ ထွက်လာတယ်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ”

T.V ဖန်သားပြင်ထဲမှာ အမ်က လက်ထိတ်တန်းလန်းနဲ့ သူ မဟုတ်ကြောင်း အကြောက်အကန် ငြင်းနေတဲ့ပုံနဲ့။ ကွေဆာထောင်ဘူးဝ ထဲ အတင်းဆွဲသွင်းခံနေရပုံ။

ပြီးတော့ မြို့ထဲမှာ ပျက်စီးခဲ့သမျှတွေကိုလည်း ရိုက်ပြနေတယ်။ မြင်ရတာ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ။

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက အမ်လုပ်တာ မဖြစ်နိုင်။ အမ်ရဲ့စိတ်ထားကို သူမ ခံစားရတယ်။ အမ်က ဥက္ကာပျံသေးဒုက္ခရောက်တုန်းကတောင် စက် ရုပ်ပေါင်းများစွာကို အသက်စွန့်ကယ်တင်ခဲ့သေးတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီကြား ထဲမှာ တစ်ခုခုလွဲနေမှန်း ပင့်ခံဝါ တန်းတွေးမိတယ်။ အမ်ကို လက်ထိတ် ခတ်ကြီးနဲ့မြင်လိုက်ရတာမို့ ပင့်ခံဝါ ရင်တွေပူသွားတယ်။

ပင့်ခံဝါ စိတ်အေးအေးထားလို့ စဉ်းစားဆက်စပ်နေရတယ်။ လက်နက်ဆန်း၊ ဟုတ်တယ်။ အဲ့ဒီ လက်နက်ဆန်းဟာ အမ်လက်ထဲ ရောက်နေတာမှန်ရင် အဲ့ဒီလက်နက်ဟာ ဘယ်ကလာတာလဲ။ တစ်ခုပဲရှိ တယ်။ အဲ့ဒီလက်နက်ဆန်းက အမ်နေတဲ့နေရာရဲ့ အနီးက ဂျေအိုင်ဆို တဲ့ ဖိုးသမားစက်ရုပ်ကြီး ထွင်ခဲ့တဲ့ဟာပဲဖြစ်မယ်။ ဒီအထင်သာမှန်ခဲ့ရင် ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲဆိုတာကို ဂျေအိုင်ဆီက အကြောင်း အရင်း ရမယ်။ ဒါဆို အမ်ကို ကယ်နိုင်မယ်။

ဒါပေမဲ့ အခု အမ်ကိုကယ်ဖို့နေနေသာသာ သူကိုယ်တိုင်တောင် အခန်းထဲမှာ ပိတ်ခံထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပင့်ခံဝါဝါပါ။ ဘယ်လို အခတ် အခဲမဆို ဖြေရှင်းဖို့ အဆင်သင့်ပါ။

အခု နံနက်ရှစ်နာရီရှိပြီ။ မကြာခင် နံနက်စာလာပို့မယ့် ဒေါ်လီ ဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်စက်ရုပ်မကြီး လာလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီအချိန်ကို အကောင်း ဆုံးအခွင့်အရေးလို့ သတ်မှတ်ပြီး လှုပ်ရှားရမှာပဲ။

အိတ်ကပ်ထဲကိုလည်း သူမ လက်နှိုက်လိုက်တယ်။ Screen အပြားလေးတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်မိတယ်။ သူမ ပြုံးတယ်။

(၁၅) မိနစ်ခန့် ကြာပြီးနောက်မှာတော့ . . .

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . .”

တံခါးခေါက်သံနဲ့အတူ . . .

“ပင့်ခါဝါလေး . . . ဒေါ်လီ နံနက်စာလာပို့တာပါ။ ဝင်ခဲ့မယ် နော်”

“ဝင်ခဲ့ . . . ဝင်ခဲ့ . . . ”

ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် အိမ်ဖော်စက်ရုပ်မကြီး နံနက်စာသယ်လာတဲ့ လင်ပန်း နဲ့အတူ တင်ပါးအလုံးကြီးတွေ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဝင်လာတယ်။

“ဟဲ့ . . . ပလုပ်တုပ်”

အဝင်ဝမှာပဲ ချော်လဲပါတော့တယ်။ ဝှမ်းခနဲ လက်က လင်ပန်း ကြီးလည်း လွတ်ကျသွားတယ်။

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဆောရီးနော် . . . ဒေါ်လီ။ ပြန်ရောက်မှ သေချာတောင်းပန်တော့မယ်။ တာ့ . . . တာ့ . . . ”

ပင့်ခံဝါ ခြေထိုးခံလိုက်လို့ ဒေါ်လီ လဲကျသွားတာပါ။ ပင့်ခံဝါ အခန်းအပြင်ကို အမြန်ပြေးထွက်လိုက်တယ်။ ခုနက နံနက်စာ လင်ပန်း မှောက်ကျသွားသံကြောင့်လားမသိ အစောင့်တွေ အပေါ်ထပ် ပြေးတက် လာတယ်။ ပင့်ခံဝါကို တွေ့သွားတယ်။

“ဟာ . . . ဟိုမှာ ပင့်ခံဝါ ထွက်ပြေးဖို့ကြံနေပြီ”

ပြေးတက်လာတဲ့ အစောင့်တွေကို တွေ့ကရာပစ္စည်းတွေနဲ့ ကောက်ပေါက်ပြီး တခြားလှေကားဘက်က လှည့်ပြေးတယ်။ အိမ်ကြီး

ထဲ စိန်ပြေးလိုက်တမ်း ကစားသလိုဖြစ်နေတယ်။ ပြေးရင်း သူမ အိတ်ထဲ က Screen ပြားလေးကို လက်ညှိုးနဲ့ တတောက်တောက် ထောက်နေ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေရာမှာတော့ ပင့်ခံဝါ ဆက်ပြေးစရာမရှိတော့ဘဲ ချောင်ပိတ်သွားတယ်။ ဆက်ပြေးစရာဆိုလို့ ကျောအနောက်ဘက်မှာ ပြတင်းပေါက်ပဲ ရှိတော့တယ်။

“အဟင်း . . . ပင့်ခံဝါ ပြေးလို့မရတော့ဘူး”

“စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး . . . ပင့်ခံဝါလေးရယ်။ ဆရာက အမိန့်ထုတ်ထားတော့ အပြင်ထွက်ခိုင်းလို့ မဖြစ်လို့ပါ”

အစောင့်စက်ရုပ်တွေက ဒီလိုပြောတော့ ပင့်ခံဝါ မဲ့ရမယ့်အစား သူတို့ကို ပြုံးပြီးကြည့်ကာ . . .

“ရှင်တို့လို တာဝန်ကျေချင်တဲ့စက်ရုပ်တွေ ရထားတာမို့ ကျွန်မ အဖေ ကံကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ ကျွန်မကို ဖမ်းမိနိုင်မှာမဟုတ် တာတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကျောအနောက်ဘက် ပြတင်းပေါက်ကနေ သူမ ခုန်ချပစ်လိုက်တယ်။

“ဟာ . . .”

အစောင့်စက်ရုပ်တွေ ပျာသွားတယ်။

အထပ်မြင့်အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်ကနေ ခုန်ချလိုက်တဲ့ စက်ရုပ် တစ်ယောက်ဟာ မလွဲမသွေ တစ်စစီဖြစ်သွားမှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ အစောင့်စက်ရုပ်တွေ ပြတင်းပေါက်ဆီပြေးသွားကာ အမြန် ခေါင်းထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ ပင့်ခံဝါကို သူ့မိုးပျံစက်ဘီးကလေး နဲ့အတူ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ပင့်ခံဝါက သူ့ရဲ့ အဝေးထိန်းစက်လေးနဲ့ တတောက်တောက် ညွှန်ကြားပြီး သူ့စက်ဘီးလေးကို ခေါ်လိုက်တာလေ။ ပြီးတော့ ဒီပြတင်းပေါက်အောက်နားလေးကနေ အသင့်စောင့်စေခိုင်းခဲ့ တာလေ။

အခုတော့ ပင့်ခံဝါ အလိုအလျောက် သူ့ဘာသာသူ နင်းနိုင် တဲ့ မိုးပျံစက်ဘီးလေးပေါ်မှာ ကျကျနန ထိုင်လျက်ပါ။ သူမ အစောင့် စက်ရုပ်တွေကို လက်ပြန့်တဆက်ပြီး အမြန်နင်းထွက်ခဲ့တော့တယ်။

“ဘိုင့် . . . ”

ဂျေအိုင်ရဲ့ ဘဲဥပုံအဆောက်အဦးလေးဆီရောက်တော့ ကဏ္ဍ
ဆရာ ဘာမိတွန်နဲ့ သတင်းထောက်မော့စကီးတို့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။
သူတို့လည်း ခုမှ ရောက်လာတာပါပဲ။ အချိန်ကိုက်ပဲ။

သူတို့ ပင့်ခံဝါကိုတွေ့တော့ အားတက်သွားသလို ပင့်ခံဝါလည်း
အဲ့ဒီလိုပဲ ခံစားလိုက်ရတယ်။ အားလုံး ဒီနေရာကို အမှီအတွက် ရောက်
လာကြမှန်း အလိုလို သိလိုက်ကြတယ်။

အဆောက်အဦးထဲဝင်တော့ ကွန်ပျူတာတစ်ခုရှေ့မှာ အလှူ
ရှုပ်နေတဲ့ ဂျေအိုင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ လက်ချောင်းတွေက ကမန်း
တန်း ကွန်ပျူတာ ခလုတ်တွေပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေတယ်။ ရောက်ရောက်
ချင်းပဲ ဘာမိတွန်က . . .

“ဂျေအိုင် . . . အမှီကိစ္စ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အမေးကို ဂျေအိုင် ခေါင်းခါတယ်။

“သေချာ မသိဘူး။ လက်နက်ကတော့ ငါ့တီထွင်ဆဲလက်နက်
ပဲ။ တီထွင်ရင်းနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ထိန်းချုပ်ရခက်နေလို့ ခဏနားထား
လက်နက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလက်နက်ကို ငါမသိအောင် အမ်ယူသွားတာ
မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အဲ့ဒီလက်နက်နဲ့ မြို့ထဲက အဆောက်အဦးတွေ
ကို ဖျက်ဆီးခဲ့တာလဲ အမ် လုံးဝမဟုတ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ ငါမူးနေတုန်း အဲ့ဒီလက်နက်ကို စက်ရှုပ်
တစ်စု ယူသွားကြတယ်။ ငါ ခြေရာလက်ရာတချို့ ရှာတွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
ရှာတွေ့သလောက် သဲလွန်စလောက်နဲ့ တရားခံဘယ်သူတွေလည်း မပြော
နိုင်သေးဘူး။ အဲ့ဒီတရားခံတွေကို မိရင်တော့ အမှီကို လွတ်အောင်
ထယ်နိုင်မှာပဲ”

“ဒါဆို မြန်မြန်လုပ်လေ။ အမ်က ထောင်ထဲရောက်နေရပြီ”

ပင့်ခံဝါက သွေးဆူဆူနဲ့ ပြောတယ်။

ဂျေအိုင်မျက်နှာက လေးနက်နေတယ်။

“အမ် ထောင်ထဲရောက်တာ ဆိုးဝါးတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒါ
ထက် အရေးကြီးတာတွေက ရှိနေခဲ့ပြီ။ ဒီမှာကြည့်ကြ”

ဂျေအိုင်က သူ့လက်ညှိုးကြီးနဲ့ ချောက်ချောက်ချားချား ညွှန်ပြ
လိုက်တယ်။

ဂျေအိုင်ညွှန်ပြတဲ့ ကွန်ပျူတာထဲကို ဘာမိတွန်၊ မော့စကီးနဲ့၊
ပင့်ခံဝါတို့ ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

လည်ပတ်နေတဲ့ ဂြိုဟ်တစ်ခု။ အဲ့ဒါ ရိုဘော့ဂြိုဟ်ရဲ့ပုံပါ။ နောက်
အဲ့ဒီဂြိုဟ်ဆီဦးတည်ပြီး လာနေတဲ့ လင်းလိုက်မှိန်လိုက်ပြနေတဲ့ အနီရောင်
အစက်အပြောက်များစွာကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့ တရွေ့ရွေ့လာနေကြ
တယ်။

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ . . . ဂျေအိုင်။ ကျွန်တော်တို့ မသိဘူး။
အမေ့လည်ဘူး”

ဂျေအိုင် တစ်ခွန်းတည်း တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်ပါတော့တယ်။

“မကြာခင် စစ် ဖြစ် တော့ မယ်”

“ဗျာ . . . ”

“ဟင် . . . ”

“ ”

သူ့ဘေးက လက်အောက်ငယ်သားမသိအောင်ဘဲ ငွေ့ရည်ဖွဲ့စု
ပြုနေတဲ့ မျက်လုံးထောင့်စွန်းကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ သုတ်လိုက်တယ်။ ပြီး
မှ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြုံး . . .

“ရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ”

“(၁) နာရီ၊ (၁၆)မိနစ်နဲ့ (၁၃)စက္ကန့် လိုဦးမယ် ဆရာ”

“ဒါဆို တခြားယာဉ်တွေဆီ သတင်းပို့လိုက်။ သိန်းငှက်တောင်ပံ
ဖြန့်ပျံဟာနဲ့ ကြိုဟ်ထဲ စဝင်မယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ”

လက်အောက်ငယ်သားက ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို ခလုတ်နှိပ်
လိုက်ပြီး တခြားယာဉ်တွေဆီ ထပ်ဆင့်ညွှန်ကြားနေစဉ်ပဲ သူ ယာဉ်နောက်
ခန်းဘက်ထဲ ထွက်ခဲ့တယ်။

အခန်းလွတ်တစ်ခုရှေ့ရောက်တော့ ဘေးဘီကို လူသူရှင်းမရှင်း
တစ်ချက် အကဲခတ်ပြီး စိတ်ချရမှ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့တယ်။
ပြီးတော့ အိတ်ကပ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို နှိုက်ယူလိုက်တယ်။ ဓာတ်ပုံ
တစ်ပုံပါ။ ဓာတ်ပုံဟောင်းတစ်ပုံ။ ဟင့်အင်း . . . ဟောင်းရုံတင်မက
ဘူး စုတ်ပြဲသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ စုတ်ပြဲထားတယ်ဆိုတာထက် ရည်ရွယ်
ချက်ရှိရှိ ဆုပ်ဖြဲထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဓာတ်ပုံက နည်းနည်း ညီညီ
ညာညာ ပြနေတယ်လေ။

သူ အဲဒီဓာတ်ပုံအပြဲလေးကို တစ်မိမိမိကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့
ဆက်တွေ တုန်လာတယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေ မေးစေတော့ကော တုန်ယင်လာ
တယ်။ နောက်ဆုံး မျက်ရည်တွေပါ တုန်တုန်ခါခါ ကျဆင်းလာပါတော့
တယ်။ ခံစားမှုကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့တာမို့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချမိပြီး
နှိုက်ကြီးတင် အသံထွက် ဝိုချလိုက်ပါတော့တယ်။

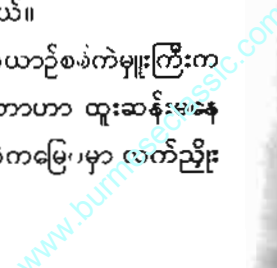
တခြားပြိုဟ်ကို စစ်ဆင်မယ့် အာကာသယာဉ်စခန်းကဲမှူးကြီးက
ချောင်တစ်ချောင်မှာ ရှိုက်ကြီးတင် ဝိုကျွေးနေတာဟာ ထူးဆန်းဖူးနေ
ဘူးလား။ တကယ်ဆို ဒီအချိန်မှာ ကွန်ပျူတာထဲကမြေမှာ လက်ညှိုး

ကမ္ဘာ့လေထုနဲ့ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ အာကာသစခန်းများက တိုက်
ခိုက်ရေးယာဉ်ပျံတွေအားလုံးနဲ့ နောက်ထပ် ကမ္ဘာမြေပြင်က ထပ်ဆင့်
အင်အားတိုးမြှင့်ပေးလိုက်တဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးယာဉ်ပျံတွေ အားလုံးအာကာသ
ထဲမှာ ပေါင်းစုံပြီး ရိုဘော့ပြိုဟ်ဆီ ချီတက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

အာကာသတိုက်ခိုက်ရေးယာဉ်မှူး ပီတာဦးဆောင်တဲ့ ယာဉ်ပျံ
တွေဟာ အာကာသထဲ တရကြမ်း စီးမျောမောင်းနှင်နေကြပါတယ်။
ကမ္ဘာမြေပြင်ကလည်း ယာဉ်ပျံတွေ အဆက်မပြတ် တစ်နာရီခြား
တစ်သုတ် ထပ်ထပ်လွှတ်တင်ပေးနေတယ်။

ပီတာဟာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ကျော်အရွယ် ယောက်ျား
ပီသတဲ့ လူတစ်ဦးပါ။ ကြံ့ခိုင်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့အတူ တိုက်ခိုက်ရေးဝတ်စုံ
ကို ချပ်ရပ်တောင့်တင်းစွာ ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ မျက်နှာက မေးရိုးခိုင်ခိုင်
နဲ့ ယောက်ျားဆန်တဲ့ အမွှေးအမျှင်တချို့နဲ့ပါ။

အခု သူ့မျက်နှာဟာ ငြိမ်သက်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲ
တစ်ခုခုဆီ လွင့်လွင့်မျောမျော တွေးတောနေသလိုပဲ။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ
ခံစားမှုအရောင်တွေ တရိပ်ရိပ် ဖြတ်ပြေးနေတယ်။ ဟိုး . . . ဆီအ
တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်စွာ မြင်မြင်လာရပြီဖြစ်တဲ့ ရိုဘော့ပြိုဟ်ကို မမှီထွင်
မသန် ကြည့်နေသေးတယ်။ ကြည့်နေရင်းနဲ့ သူ့မျက်လုံးဟာ စိုစွတ်
လာခဲ့တယ်။

တထောက်ထောက်ဖြစ်နေရမှာ။ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာကနေ အမိန့်တွေ
တသွင်သွင်ပေးနေရမှာ မဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ . . . သနားစရာ
ကောင်းအောင် ငိုရှိုက်နေတယ်။

ဓာတ်ပုံကိုကြည့်လိုက်၊ နမ်းလိုက်၊ ငိုလိုက်နဲ့။

နောက်ဆုံး မျက်ရည်စတွေသုတ်လိုက်ပြီးမှ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး
သူ ရေရွတ်တယ်။

“အေမီရယ် . . . ”

တဲ့။

သူ့ရင်ထဲက အကြွင်းမဲ့သော နာမည်လေးတစ်လုံး။

“ဘာစစ်လဲဗျ”

“ဂြိုဟ်တွင်းစစ်လောက်တောင် မဟုတ်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၂၄)နှစ်
လောက်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲထက်တောင် ပြင်းထန်မယ့် အာကာသစစ်ပွဲ
ပဲ။ အခု ကွန်ပျူတာထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ အနီအမြောက်တွေက ကမ္ဘာဂြိုဟ်
ထဲ ချီတက်လာတဲ့ အာကာသသုံး စစ်ယာဉ်ပျံတွေပဲ”

“ဟင် . . . ”

ဘာမိတွန်း၊ မော့စကီးနဲ့၊ ပင့်ခံဝါတို့သုံးဦး ကြောင်နေတယ်။
ဂျေအိုင်က ခလုတ်တစ်ခုနှိပ်လိုက်တော့ ကွန်ပျူတာထဲက မြင်ကွင်းက
နီရဲပေါ်က Screen ပြင်ပေါ်မှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လာပေါ်နေတယ်။

မော့စကီးတို့ ဉာဏ်မမီသေးတာမို့ ဂျေအိုင်ပြောတာတွေကို နား
မလည်သေး။

“ဂျေအိုင် . . . မူးတော့ မူးမနေပါဘူးနော်။ ကမ္ဘာဂြိုဟ်က
အညွန့်တော်တို့ဂြိုဟ်ကို ဘာလို့လာတိုက်ရမှာလဲ”

ပင့်ခံဝါလည်း သိပ်နားမလည်သေးတာမို့ မယုံချင်မှုများနေ
တယ်။ ဂျေအိုင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေတယ်။ ပြီးမှ အားလုံးကို
နုတ်ကျလက်ကျ ရှင်းပြတော့တယ်။

“မင်းတို့နားလည်အောင် အရင်ဆုံး ငါထွင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီလက်နက်
အကြောင်းကိုလည်း နည်းနည်းပြန်ပြောရတော့မယ်။ အဲဒီလက်နက်က

နေထုတ်လွတ်မယ့် ရောင်ခြည်ကို ငါ မတည့်တဲ့ဓာတ်တွေ မတော်တဆ
ပေါင်းမိရာကနေ ရရှိခဲ့တာပဲ။ သူ့ရဲ့ လောင်ကျွမ်းပေါက်ကွဲမှုနှုန်းအား
အရှိန်ရသလောက် တောက်လောင်မှု ပြင်းထန်လာလေပဲ။ ဘယ်လောက်
ကြီးမားတဲ့ အဆောက်အဦးတွေ၊ တောင်တန်းတွေနဲ့ ဝင်တိုက်ထိမှန်ပါ
စေ အရှိန်လျော့သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ ရပ်လည်း မရပ်တန့်သွားမှာ မဟုတ်
ဘူး။ ဘာမဆို ထိုးဝင်ပေါက်ကွဲပစ်ပြီး လားရာအတိုင်း အတိုင်းအဆ
မရှိ ဆက်သွားနေမှာပဲ”

“ဟား . . . ဆန်းကြယ်ပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

“ပြီးတော့ နောက်ထပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာက အမြန်နှုန်း။
သူ့အမြန်နှုန်းကို ငါကိုယ်တိုင် အတိအကျ မတွက်ချက်နိုင်သေးဘူး။ ရွေ့
လျားရင်းနဲ့ ပိုပြီးပိုပြီး အရှိန်ရလာတဲ့ အဲ့ဒီရောင်ခြည်ဟာ နောက်ဆုံး
သာမန်စက်ရပ်မျက်လုံးနဲ့တောင် မြင်နိုင်တော့မှာမဟုတ်အောင် မြန်
ဆန်သွားလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ရွေ့လျားရင်းနဲ့ပဲ သူ့ဘာသာသူ ဓာတ်ဖြူ
လောင်ကျွမ်းမှုနဲ့အတူ ရောင်ခြည်အလင်းလုံးဟာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကြီး
ထွားလာသလိုမျိုး ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားလာလိမ့်မယ်”

“အကြီးမားဆုံး အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ လက်နက်ဆန်းကြီးဝါ
လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ။ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ အမြန်နှုန်းနဲ့
ပေါက်ကွဲမှုနှုန်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ လက်နက်ကပဲ။ အဲ့ဒီလက်နက်ထွက်
သွားတဲ့ ရောင်ခြည်အလင်းလုံးဟာ မနေ့ညနေ (၅)နာရီလောက်ကနေ
မြို့ကိုဖြတ်လို့ အာကာသထဲရောက်ရှိသွားပြီး နံနက်(၂)နာရီလောက်မှာ
တော့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်အထိ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီး အဲ့ဒီဂြိုဟ်က လူလိုအမည်ရှိ
တဲ့ ဂြိုဟ်သားတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်တွေကို ဒုက္ခပေး
တော့မပေါ့”

“ . . . ”

အဆိုးရွားဆုံးအန္တရာယ် တွေ့နေရပါပြီ။ ဂျေအိုင့်ရှင်းပြချက်
တွေကို သူတို့ ယုံကြည်ပါပြီ။ ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာမျိုးရဲ့စတင်
ရာက ဒီဓာတ်ခွဲခန်းလေးထဲက ဖိသမားစက်ရုပ်ကြီး တီထွင်ခဲ့တာလို့
ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကလူတွေ ဘယ်လိုမှ တွေးမိမယ် မထင်ပါဘူး။

“ကမ္ဘာဂြိုဟ်ထိ ရောက်သွားမယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

“အသေအချာပဲ။ လက်နက်သွားလမ်းကြောင်းအရကော၊ ငါ
တွက်ချက်မှုအရကောနဲ့ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သေချာတယ်။ ကျန်တဲ့
တစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းက အခုလာနေတဲ့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်က ယာဉ်ပျံတွေပဲပေါ့။
သူတို့ဂြိုဟ်ကို တိုက်ခိုက်တယ်လို့ အထင်လွဲပြီး ငါတို့ဂြိုဟ်ကို ဖြိုခွင်းဖို့
လာနေကြပြီ”

မော့စကီး ကြောက်ချေးတွေပျံပြီး မေ့လဲမတတ် ဖြစ်သွားတယ်။
ဘာမိတွန်လည်း ဖင်ထိုင်လဲကျသွားမိတယ်။ ပင့်ခံဝါ နောက်ကို အလိုလို
လှမ်းဆုတ်ကာ အသက်မဲ့စွာ နံရံဆီ မှီလိုက်တယ်။ ဘာမှလည်း မပြော
နိုင်ကြတော့ဘူး။ ဆွဲအတိတ်ဆိတ်သွားကြပေါ့။

သူတို့ သွေးပျက်သွားကြခြင်းပါ။

ခဏနေမှ ပင့်ခံဝါ သတိပြန်ဝင်လာတယ်။ မေးခွန်းတချို့ကို
လည်း ပြန်စဉ်းစားလာမိတယ်။

“ဂျေအိုင့် . . . အဲ့ဒီ ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ရောင်ခြည်အလင်းလုံးကြီး
ကို ဘယ်လိုဖျက်ဆီးရမှာလဲ”

“အဲ့ဒီလက်နက် ပြင်ဆင်မှုပဲ ဖျက်ဆီးလို့ရမယ်။ လက်နက်နဲ့ လက်
နက်ထဲကထွက်သွားတဲ့ ကျည်ဆန်အလင်းတန်းရောင်ခြည်နဲ့က ဆက်
သွယ်မှု အမြဲတမ်းရှိနေတယ်။ အခု အဲ့ဒီလက်နက်ကို အမိကိုယ်ပေါ်က
ရှာတွေ့ပြီး ကာကွယ်ရေးဌာနက သိမ်းဆည်းထားတယ်လို့ သတင်း
ကြေညာတဲ့အထဲမှာ ငါ ကြည့်လိုက်ရတယ်။ သူတို့ ငါ့ကိုယုံကြည်ပြီး
အဲ့ဒီလက်နက်ကို ခဏပြန်ပေးနိုင်ရင် အဲ့ဒီရောင်ခြည်အလင်းလုံးကို ငါနား
ချုပ်ဖျက်ဆီးနိုင်မယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနကို သွားသင့်တယ်။ ဒါမှ အခု ကမ္ဘာဂြိုဟ်ပေါ်မှာ အဲဒီရောင်ခြည်တန်းကြီး ဆက်ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့မှာ”

“မလွယ်ဘူး။ အခုချိန် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန အာရုံစိုက်မှာက အခုလာနေတဲ့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်က ယာဉ်ပျံတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ပဲ။ ငါတို့ စကားတွေကိုလည်း အဲဒီ ဉာဏ်တုံးကောင်တွေက ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ပြီး ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ကိုယ် စစ်ဘေးလွတ်ရာမှာ ပုန်းနေဖို့ပဲ မင်းတို့ ကြိုးစားသင့်တယ်”

ဂျေအိုင်စကားက လက်တွေ့ဆန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းရုံ လက်တွေ့လောက်ကို ပင့်ခံဝါ ငြင်းချင်တယ်။ အိမ်လွတ်ဖို့အတွက်လည်း ကြံချင်တယ်။ စစ်ပွဲရပ်တန့်ဖို့အတွက်လည်း တစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတယ်။

“ကျွတ် . . . အဲဒီလက်နက်ကို ဘယ်သူကခိုးယူပြီး လက်ဆော့လိုက်တာတုံး။ ဂျေအိုင်စကားကလည်း ဂြိုဟ်အပြင်က ယာဉ်တွေထိအောင် ဂြိုဟ်တုစနစ်တွေ ဘာတွေနဲ့ လှမ်းပုံရိပ်ဖမ်းနိုင်၊ အချက်အလက်တွေယူနိုင်ပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်သွားတဲ့ သူခိုးကျ မသိနိုင်ဘူးတဲ့လား”

“အဟင်း . . . ”

ဂျေအိုင် စိတ်ပျက်ပျက် ရယ်မိသား။

“ဒါတော့ . . . ဟုတ်တယ်။ ငါ့အပြစ်ပဲ။ CCTV လေးတောင် ငါ မတပ်ထားမိဘူး။ ငါ့လို ဇိုးသမားကြီးရဲ့အိမ်ထဲ ဘယ်သူမှလည်း ခိုးဝင်ဖို့ စိတ်မဝင်စားလောက်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာလေ”

ဒီအချိန်ပဲ နံရံကပ် Screen ထဲက တတိတီ မြည်လာတယ်။

“ငါ Alami ပေးထားတာ။ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ရဲ့ယာဉ်ပျံတွေ ငါတို့ဂြိုဟ်ရောက်ဖို့ အချိန်(၁)နာရီပဲ လိုတော့တယ်လို့ အချက်ပြတာပေါ့”

စစ်ပွဲဖြစ်ရန် တစ်နာရီအလိုပေါ့။

Screen ပေါ်မှာ ယာဉ်ပျံတွေကို အနီးကပ် ဖမ်းယူကြည့်လို့ ရနေပြီဖြစ်ကြောင်း ထပ်မံအချက်ပြနေတယ်။ ဂျေအိုင် စားပွဲပေါ်က ကွန်ပျူတာခလုတ်တွေကို နှိပ်လိုက်တယ်။

ယာဉ်ပျံတပ်စုများစွာကို ပီပီပြင်ပြင် ကြက်သီးထဖွယ် တွေ့ရပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီထက်ဆိုးရင်တောင် ဒီထက် မဆိုးနိုင်တော့ပါလေ။ ပင့်ခံဝါက . . .

“စစ်ဆိုတာ ညှိနဲ့နဲ့တဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာတစ်ခုကို သက်ရှိအားလုံးရဲ့ ရင်ထဲ ကျေချလိုက်တဲ့အရာပဲ”
ဘာမိတွန့်က . . .

“စစ်ဆိုတာ သွေးနဲ့မျက်ရည် ဆတူရောပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ယစ်မှုဇော်တဲ့ သက်ရှိတွေရဲ့ စက်ဆုတ်စရာ ယဉ်ကျေးမှုပဲ”
မော့စကီးက . . .

“ငါကတော့ စစ်ဆိုတာ မျက်လုံးတွေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆိုးဖောက်ပြီး စုံလုံးကန်းတော့မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြမ်းဖက်နည်းနဲ့ အလင်းရောင်ကိုပြန်ရှာချင်တဲ့ လုပ်ရပ်ပဲလို့ထင်တယ်”

သူတို့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး မကြာခင်ကျရောက်တော့မယ့်စစ်အပေါ် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်လို့ပေါ့။ ဂျေအိုင်ကတော့ . . .

“ငါကတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စစ်ပွဲတွေအပေါ် အဓိပ္ပာယ်မဖွင့်ချင်တော့ပါဘူး”
လို့ စိတ်လျော့သလိုလေသံနဲ့ ပြောတယ်။

နောက် သူတို့ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ပဲ နံရံပေါ်ကကြီးဆီ ပြန်အာရုံစိုက် ကြတယ်။ သူတို့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကချီတက်လာတဲ့ ယာဉ်ပျံတွေကို ခိုပြီး အသေးစိတ် ချဲ့မြင်လာရပြီ။ ယာဉ်ပျံတပ်စုတစ်စုထဲက ထူးခြားတဲ့ ယာဉ်

ပျံ့တစ်စင်းကိုလည်း သူတို့ သတိထားမိလိုက်တယ်။ တခြား ယာဉ်ပျံ တွေထက် ပိုကြီးမားပြီး ပုံသဏ္ဍာန်ပိုဆန်းသလို စွမ်းအင်လည်း ပိုမြင့်မယ့် ဝံ့ပဲ။ အဲဒီယာဉ်ပျံကို တခြား ပုံမှန်ယာဉ်ပျံအစီး (၃၀)လောက်က ဘေး ဘယ်ညာ ရှေ့ကနေ အထပ်ထပ်နဲ့ ဝန်းရံထားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒါ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့ ယာဉ်ပျံမှန်း သူတို့ ခန့်မှန်းမိကြသည်။

ပိုသေချာမြင်ရအောင် သူတို့ ချဲ့နိုင်သမျှထပ်ပြီး ပုံကြီးချဲ့လိုက် တယ်။ ယာဉ်ရဲ့အတွင်း မောင်းနှင်ခန်းထဲအထိ မြင်လာရတယ်။ ယာဉ် ကို မောင်းနှင်နေသူက ရိုဘော့ဂြိုဟ်က စက်ရုပ်တွေနဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ချင်း အတော်လေး နီးစပ်ပေမယ့် စက်ရုပ်တွေလောက် ကြံ့ခိုင်ပုံမရ။ ဒါ ကမ္ဘာ ဂြိုဟ်က 'လူ' ဆိုဘာ ဖြစ်ရမယ်လို့ မော့စကီး၊ ဘာမိတွန်နဲ့ ပင့်ခံပါတို့ တွေးသိလိုက်ကြတယ်။

မောင်းနှင်သူရဲ့ဘေးဘက်ကို Screen ရွှေ့ပြီးကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက်ကို ထပ်တွေ့လိုက်ရတယ်။ မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။ ရှေ့ တူရုကို စူးစူးရှူးကြည့်ပြီး လက်တစ်ဖက် နောက်ပစ်ထားတယ်။ ကျန် လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာတစ်ခုကို ကိုင်ထားတယ်။ တည် တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပါးစပ်ကနေ အမိန့်တွေ မပြတ်ပေးနေတဲ့ပုံမျိုး တွေ့ရ တယ်။

အဲဒီလူကို ဂျေအိုင် တွေ့မိလိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ . . .
“ဟာ . . . သူ . . .”
ဂျေအိုင် နောက်ကိုခြေလှမ်းတွေ အလိုလို ယိမ်းယိုင်ဆုတ်သွား ပြီး ခွေလဲကျသွားပါတော့တယ်။

“ဂျေအိုင် . . .”
“ဂျေအိုင် . . . ဂျေအိုင် . . .”
“ရလား . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ဂျေအိုင်”

ဂျေအိုင်ကို ဆွဲထူပြီး ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ကြေတယ်။ ဂျေအိုင် တစ် ကိုယ်လုံး ရုတ်ခြည်းပဲ ချွေးစေးတွေ ပျံလာတယ်။ အဖျားတက်လာသူ တစ်ယောက်လိုပဲ မျက်လုံးတွေ၊ လက်ချောင်းတွေ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာ တယ်။

ပင့်ခံဝါက ချွေးတွေသုတ်ပေးနေရတယ်။ ကျန်နှစ်ယောက်က အကြောင်သားပဲ ရုပ်ကြည့်နေတယ်။

ဂျေအိုင်လက်က စားပွဲပေါ်က အရက်ပုလင်းကို စမ်းနေတယ်။ အရက်ပုလင်းကို ဆုပ်ကိုင်မိတာနဲ့ တန်းမော့ပါတော့တယ်။ ‘ဂလု ဂလု ဂလု’ နဲ့ မရပ်မနား မော့ချနေတယ်။ အရက်ကို မှီဝဲစရာ အသက်ဆက် ဆေးတစ်ပါးလို အငမ်းမရ မော့နေတယ်။

အရက်ပုလင်း ထက်ဝက်ကျိုးမှ နံရံကိုလှမ်းပေါက်ပြီး ခွဲလိုက် တယ်။ ပြီး . . . မျက်လုံးတွေကို မှိတ်မေးပြီး မှီနေတယ်။

သူ့အမူအရာတွေကို ကျန်တဲ့သူတွေ နားမလည်ခဲ့ကြပါဘူး။ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လာတော့ သူ ကျန်တဲ့သူတွေကို ကြည့်တယ်။ Screen ပေါ်ကို မျက်လုံးပင့်လို့ လှမ်းကြည့်တယ်။ စိတ်တွေ ပြန်လည် တည်ငြိမ်မှုရလာပုံပဲ။ သူ့ကို ကျန်တဲ့သူတွေ ကြည့်နေကြချိန် စကား တစ်ခွန်း သူ ပြောလာတယ်။

“စစ်ကို တားဆီးနိုင်မယ့်သူ တစ်ယောက်ရှိတယ်”
သူ့နှုတ်က အတိအကျ ထွက်လာတယ်။
“ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ တ . . . တ . . . ကယ်လား”
“ဘယ်သူလဲ”
“သူ ဘယ်သူလဲ”
ဂျေအိုင် ထိုင်ရာကထပြီး နာမည်တစ်စုံကို ရွတ်ပြလိုက်တယ်။
“အမ် ဆေး နပ်”

တွေနဲ့ ဆက်စပ်နေသလား၊ မေးခွန်းတွေလည်း ဖြေသူမရှိ ပလူယုံနေ တယ်။

အခြေအနေတွေဟာ သိပ်ကို ဆိုးရွားရှုပ်ထွေးနေတယ်။ ရန်သူ ယာဉ်ယုံတွေ ဂြိုဟ်ထဲရောက်ဖို့ မိနစ်(၄၀)သာလိုတော့ကြောင်း၊ (၃၉)မိနစ် သာ လိုတော့ကြောင်း၊ (၃၈)မိနစ်သာလိုတော့ကြောင်း နီးကပ်လာမှုကို အချိန်နဲ့တပြေးညီ ကြေညာနေတယ်။

လုံခြုံနိုင်သူတွေ လုံခြုံတဲ့နေရာဆီ ရောက်သွားကြပေမယ့် ဘယ် အစီအစဉ်ထဲမှ ပါဝင်ခွင့်မရတဲ့ အောက်ခြေတန်းစားစက်ရုပ်တွေက လမ်း ပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေတယ်။ အားလုံး မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်တွေနဲ့။

ရိုဘော့ဂြိုဟ် ချန်နယ် (၅၁၁)ကတော့ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ချုပ် 'အဂီ'ရဲ့ စစ်ကြိုမိန့်ခွန်းတွေကို ရိုက်ပြနေတယ်။

“ဒီလို အင်အားအလုံးအရင်းနဲ့ ဦးတည်လာတာဟာ ကျုပ်တို့ ဂြိုဟ်ကို ရန်ပြုကျူးကျော်ဖို့ပါပဲ။ ကျုပ်တို့ဂြိုဟ်က သာမန်သတ္တုတွေက ကို သူတို့ကမ္ဘာဂြိုဟ်အတွက်ဆို သိပ်ကို ရှားပါးတန်ဖိုးကြီးတယ်လေ။ ဒီလို ဥစ္စာတပ်မက်မှုကြောင့်ပဲ လာရောက်ကျူးကျော်တာပါပဲ။ ကျုပ်တို့ အကောင်းဆုံး တုံ့ပြန်သွားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကလူတွေက ကျုပ် တို့ဂြိုဟ်က စက်ရုပ်တွေလောက် တီထွင်ဉာဏ် မကောင်းပါဘူး။ စိတ်ချ ပါ။ ကျုပ်တို့ အောင်ပွဲခံရမှာပါ”

စစ်ပွဲတစ်ခုရဲ့အကြောင်းကို သွေးအေးအေးနဲ့ ဖြစ်သလို ရှင်းပြ သွားတယ်။ မြို့လယ်က ဧရာမပရိုဂျက်တာကြီးရှေ့မှာ ကြည့်နေကြတဲ့ စက်ရုပ်ပြည်သူတွေ ဒေါသထွက်ကုန်ကြတယ်။ ပရိုဂျက်တာကို ခဲတွေ၊ တုတ်တွေ၊ ဖိနပ်တွေနဲ့ လှမ်းပစ်ပေါက်ကြတယ်။

မိုးပျံရထားတွေ၊ ဘတ်စ်ကားတွေလည်း မထွက်ကြတော့ဘူး။ တားမှတ်တိုင်တွေ၊ မိုးပျံဘူတာတွေထဲမှာ စက်ရုပ်များစွာ ပိတ်ဆို့လို့ပေါ့။

အိုး . . . သပွတ်အူအခြေအနေနဲ့ မြို့တော်ကြီးပါပဲ။

(14)

တစ်မြို့လုံးကို စစ်ဖြစ်တော့မယ့်အကြောင်း ကြေညာလိုက်ပါ ပြီ။

နှစ်အစိတ်နီးပါး စစ်နဲ့ ကင်းကွာနေတဲ့ဂြိုဟ်မှာ ဒါ ချောက်ချား ဖွယ် သတင်းတစ်ရပ်ပဲ။ ရုပ်သံလိုင်းတွေကလည်း စက်ရုပ်ကလေးငယ် တွေ၊ စက်ရုပ်မိန်းမတွေ၊ စက်ရုပ်သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို တပ်စိတ်တစ် စိတ်နဲ့အတူ မြေအောက်လုံခြုံရာစခန်းတွေဆီ အမြန်ပြောင်းရွှေ့ပေးနေ ရပ်တွေကို ထုတ်လွှင့်နေတယ်။

လက်နက်စက်ရုံတွေထဲက လွန်းပျံယာဉ်တွေကို တရွှီးရွှီး ထွက် လာပုံကိုလည်း ထုတ်လွှင့်နေတယ်။ မြို့ထဲမှာ သွေးပျက်စွာ ဟိုဒီငေးနေ တဲ့ စက်ရုပ်တွေကိုလည်း မြို့ထဲရှုခင်းအဖြစ် ရိုက်ပြနေတယ်။ စစ်က မဖြစ်သေးဘူး။ လက်ခမောင်းစခတ်နေပြီဖြစ်တဲ့ တောကြောင်လို စက်ရုပ် တချို့တွေကလည်း မြို့ထဲကဆိုင်တွေကို မှန်ခွဲနဲ့ခွဲဝင်ရောက်ပြီး လူထူ နေကြတယ်။ ဒါတွေက? စက်ရုပ်စစ်သားတွေ၊ စက်ရုပ်ရဲတွေကလည်း လိုက်လံဖမ်းဆီးနေရတယ်။

ကုန်တိုက်ကြီးရဲ့ ဘစ်နေရာမှာလည်း စက်ရုပ်တွေ စုဝေးနေ ကြတယ်။ ပညာတတ် စင်္စရုပ်တွေပါပဲ။ ဒီစစ်ကြီး ရုတ်တရက် ဘာ ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတာလဲဆိုတဲ့အကြောင်းကို သိခွင့်ရဖို့ ဆန္ဒပြဖို့ စုဝေး နေကြတာပဲဖြစ်တယ်။ ဒီစစ်ပွဲဟာ မနေ့ညနေက မြို့ထဲကပေါက်ကွဲမှု

ပတ်တရောင်စက်ရုပ်လေးယောက် ကွေဆာအကျဉ်းထောင်နား
လေးမှာ လှည့်လည်လမ်းလျှောက်နေကြတယ်။ မသင်္ကာတဲ့သူ၊ ဆူပူ
အောင် ကြံရွယ်မယ့်သူ အကုန်လုံး ဖမ်းထည့်ဖို့လည်း အမိန့်ချထားတာ
မို့ သတိတချပ်ချပ်နဲ့ လျှောက်လာကြတယ်။

အဲ့ဒီအချိန် သူတို့ အော်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။
“အမယ်လေး . . . ကယ်ကြပါဦး . . . ကယ်ကြပါဦး”
လမ်းချိုးထဲက ထွက်လာတဲ့အသံ။

ပတ်တရောင်စက်ရုပ်တွေ အသံလာရာဆီ အမြန်ပြေးသွားလိုက်
ကြတယ်။ စက်ရုပ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စက်ရုပ်ယောက်ျားသုံး
ယောက်က ပစ္စည်းလုပြီး အဓမ္မနိုင်ထက်စီးနင်းဖို့ပါ ကြံနေတာကိုတွေ့
လိုက်တယ်။

ပတ်တရောင်စက်ရုပ်တွေ လေဆာရောင်ခြည်သေနတ်များကို
တစ်ဖျောက်ဖျောက် မတင်ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီး . . .
“ဟေ့ကောင်တွေ . . . မလှုပ်နဲ့၊ ရပ်စမ်း”
“ကောင်မလေးအနားက ခွာလိုက်ကြစမ်း”
အကြမ်းဖက်နေတဲ့ စက်ရုပ်အဖိုသုံးယောက် ကြောက်ကြောက်
လန့်လန့်နဲ့ လက်မြှောက်နောက်ဆုတ်သွားတယ်။

“မပြေးနဲ့နော်။ တိုင်းပြည် မအေးချမ်းရတဲ့အထဲ ခြေ ငါးချင်တဲ့
စရိုက်နဲ့ ရွေးကောင်တွေ။ ခြေလှမ်းတာနဲ့ စုတ်ပြတ်သတ်အောင် ပစ်ထည့်
လိုက်မှာ”

မြေမှာလဲနေတဲ့ မိန်းကလေး လူးလဲထလာတယ်။ ဒီတော့မှ
ပတ်တရောင်စက်ရုပ်တွေ ကောင်မလေးကို သေချာမြင်ပြီး အပြိုင်တူ
ထွက်သွားတယ်။

“ပင့်ခံဝါဝါ . . . ”

ဂြိုဟ်ရဲ့ ဝန်ကြီးသမီး အလှပဂေးလေးဆိုတော့ သိကြာဂမ္ဘာပေါ့။
“တောက် . . . ဒီကောင်တွေ ပင့်ခံဝါဝါကိုမှ ကြံစည်ခဲတယ်။
ငါ . . . ”

ပတ်တရောင်ရဲသားတစ်ယောက်က အကြမ်းဖက်သုံးကောင်ကို
သေနတ်ဒင်နဲ့ ပြေးရိုက်ဖို့ကြံတော့ ပင့်ခံဝါဝါက တားလိုက်တယ်။
“နေ . . . နေဦး . . . မလုပ်နဲ့ဦး”

“မှတ်လောက်သားလောက်အောင်တော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့ . . .
ပင့်ခံဝါရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . လုပ်ရမှာပေါ့။ ကျွန်မကိုမှ အတားရဲပြီး
လာထိရဲတာ။ ဟွင်း . . . ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဘာမှမလုပ်နဲ့။ ထောင်ထဲ
ရောက်မှ ပယ်ပယ်နယ်နယ်လုပ်မယ်။ သူတို့ လူယက်မှု၊ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို အဓမ္မကြံစည်မှုနဲ့ ကွေဆာအကျဉ်းထောင်ထဲ ထည့်
လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပင့်ခံဝါ သဘောအတိုင်းပါပဲ။ နံစော်နဲ့
အခန်းထဲ ရွေးပြီး ထည့်ထားလိုက်ပါမယ်”

ပတ်တရောင်ရဲတွေက ပင့်ခံဝါအကြိုက်လိုက်လို မျက်နှာယူနေ
ကြတယ်။ အကြမ်းဖက်သုံးယောက်ကို ပြေးပြီး ချုပ်နှောင်လိုက်တယ်။
“ခဏနေဦး။ နံစော်နေတဲ့အခန်းထဲ ထည့်မယ်အစား ပစား
စက်ရုပ်ကို ချုပ်ထားတဲ့ဘေးက အချုပ်ခန်းထဲကို ထည့်လိုက်။ အဲ့ဒါမှ

ဝဲစားစက်ရုပ်ကို နှိပ်စက်ပြီး စစ်ချက်ယူပုံတွေကို သူတို့မြင်ရမှာ။ သူတို့ သွေးပျက်ဖွယ်ရှုခင်းတွေ ကြည့်ပါစေ”

“ဟာ . . . အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ကြောက် . . . ကြောက်ပါပြီဗျာ။ ချမ်းသာပေးပါ”

အခုမှ အကြမ်းဖက်သုံးယောက် သွေးရူးသွေးတန်း ကြောက်ပြ နေတယ်။ စက်ရုပ်ရဲသားတစ်ယောက်က ခုနက ပင့်ခံဝါစကားအပေါ်-

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပင့်ခံဝါသဘောအတိုင်းဖြစ်စေဖို့ ထောင်မှူးနဲ့ တွေ့ပေးပါ့မယ်”

ကွေဆာထောင်ဟာ ရိုဘော့ဂြိုဟ်ရဲ့ အထင်ကရ ငရဲခန်းကြီးပါ ပဲ။ နှိပ်စက်ညှင်းပန်းမှုမှာလည်း သူမတူအောင် နာမည်ကြီးတယ်။ ထောင် နံဘေးက ဖြတ်သွားရင်ကို နာကျင်အော်ညည်းနေသံတွေ ကြားရလေ့ ရှိတယ်။

သူတို့ ကွေဆာထောင်ထဲဝင်တော့ သံမဏိတံခါးတွေ အဆင့် ဆင့်ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်။ သူတို့ အဝင်ပေါက်တစ်ခုဝင်ပြီးတိုင်း သံမဏိ တံခါးကြီးများ ပြန်ပိတ်သံ တကညီတညီကို ကြားခဲ့ရတယ်။ ထောင်ထဲမှာ ခါတိုင်းထက် အစောင့်အင်အား လျော့နေတယ်။ ပြီးတော့ အလုပ်လည်း ရှုပ်နေ ကြတယ်။ မကြာခင် ဖြစ်ပွားတော့မယ့် စစ်ပွဲကြောင့်ပဲပေါ့။

ထောင်မှူးရုံးခန်းရောက်တော့ ထောင်မှူးလည်း အလုပ်ရှုပ်နေ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပင့်ခံဝါကိုမြင်လိုက်တော့ ကိုယ့်အထက်အရာရှိတစ် ဦးရဲ့သမီးကို တွေ့လိုက်ရသူအတိုင်း ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထမျက်နှာပေးမျိုး ဖြစ် သွားတယ်။ ခပ်ဖားဖား(သို့) လိုအပ်တဲ့ အကူအညီပေးတော့မယ့် ရုပ် ပေါ့။

ပတ်တရောင်ရဲတစ်ယောက်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဝင်ရှင်း ပြတယ်။ ထောင်မှူးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်တယ်။

“ပင့်ခံဝါလေးသဘောက ဘယ်လိုရှိလဲ”

“ဝဲစားစက်ရုပ်ကို ဘယ်အထပ်မှာ ချုပ်ထားတာလဲ”

“အပေါ်ဆုံးအထပ်က အချုပ်ခန်းတစ်ခုမှာပါ။ သိပ်ကို နှိပ်စက် မှု ပြင်းထန်တဲ့ အထပ်ပေါ့”

“ကောင်းပြီ . . . သူတို့သုံးယောက်ကိုလည်း ဝဲစားစက်ရုပ်နဲ့ ဘေးက အချုပ်ခန်းကို ထည့်လိုက်”

ထောင်မှူး ခေါင်းနည်းနည်း ကုတ်တယ်။

“အဲဒီအထပ်က သိပ်ကိုကြီးမားတဲ့ အပြစ်သားတွေမှ . . .”

“ကျွန်မရဲ့ အသက်နဲ့အရက်ကို အဓမ္မကျူးလွန်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ အပြစ်က သေးတယ်လို့ ထောင်မှူးထင်လို့လား”

ပင့်ခံဝါ ကြားဝင်ဖြတ်ပြီး မိပြောလိုက်တယ်။

ထောင်မှူးဆီက ဘာအငြင်းစကားမှ ထွက်မလာတော့ဘူး။ အလုပ်ရှုပ်နေတာကြောင့်ကော၊ ပင့်ခံဝါက ဝန်ကြီးသမီးဖြစ်နေတာကြောင့် ကော ဘာပြဿနာမှ ပေါ်စရာမရှိပါဘူးလို့ တွေးမိတာကြောင့်ကောနဲ့ ပင့်ခံဝါသဘောအတိုင်း ထောင်မှူး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါတယ်။

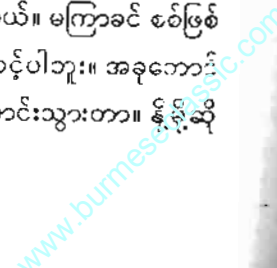
ထောင်မှူးကိုယ်တိုင် အပေါ်ဆုံးအထပ်ကို လိုက်ပို့တယ်။

‘ကျွီ . . .’

အချုပ်ခန်းရဲ့ သံမဏိအဝင်တံခါး ပွင့်သွားတယ်။ ထောင်စောင့် စက်ရုပ်ပေးက အကြမ်းဖက်သုံးကောင်ကို တင်ပါးတွေခါးတွေ ဆောင့် ကန်၊ နားရင်းတွေပါးတွေ ဖြတ်ရိုက်ပြီး အထဲကို ကန်ကျောက်သွင်းတယ်။ အကြမ်းဖက်သုံးကောင်ကလည်း ‘အမယ်လေး . . . ကြောက်ပါပြီ’ စသဖြင့် ပအာ်ဟစ်ကြဘယ်။ သူတို့ဝင်သွားပြီးတော့ ဂျမ်းခနဲမြည်အောင် သံတံခါးကြီးကို သော့အထပ်ထပ်နဲ့ ပြန်ပိတ်လိုက်ကြတယ်။

“ကဲ . . . အခုဆို ပင့်ခံဝါလေး စိတ်တိုင်းကျလောက်ပါပြီနော်။

ဝန်ကြီးရဲ့အိမ်တော်ကို ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့ပါမယ်။ မကြာခင် စစ်ဖြစ် တော့မှာဆိုတော့ ပင့်ခံဝါလေး အပြင်မှာ ရှိမနေသင့်ပါဘူး။ အခုကော ဝဲစားစက်ရုပ်တွေနဲ့တိုးလို့ ပင့်ခံဝါလေး ကံကောင်းသွားတာ။ နို့ရိုဆို အခုချိန် အသက်နဲ့အရက် အိုးစားကွဲနေရမှာ”

“ထောင်မှူးပြောတာ အကျိုးအကြောင်းသင့်ပါတယ်။ စိုးရိမ်ပေးတာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ခဏနေ အိမ်ပြန်မှာပါ။ အခု ဒီအတင့်ရဲလှတဲ့ စက်ရုပ်သုံးကောင်နဲ့ သံတိုင်ကြားက မျက်နှာလေးတွေကို ကျွန်မ အရသာခံပြီး ကြည့်ချင်သေးတယ်။ ထောင်မှူး လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ။ ကျွန်မကို အားမနာပါနဲ့။”

သူမ စကားတည်တည်နဲ့ပဲ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နှင်လိုက်တယ်။ ထောင်မှူး ဘာမှမတိုက်တွန်းတော့ဘဲ တာဝန်ရှိတဲ့အလျောက် ခေါင်းတစ်ချက်ညွတ်ပြပြီး ထွက်သွားတယ်။

တခြားထောင်စောင့်စက်ရုပ်တွေလည်း တာဝန်ရှိရာနေရာအသီးသီးကို ထွက်သွားကြတယ်။ ပင့်ခံဝါကတော့ လက်ပိုက်လို့ ခပ်မိုက်မိုက် ရုပ်ကျွန်ခဲ့တယ်။

သူမ ဘေးဘီကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ကြည့်တယ်။ အစောင့်ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘဲ စိတ်ချရလောက်မှ လေသံသဲ့သဲ့နဲ့ -

“ဟေး . . . ထလိုရပြီ”

ဒီတော့မှ ခုနက အချုပ်ခန်းထဲ ကန်ဆောင့်ထည့်ခံလိုက်ရတဲ့ အကြမ်းဖက်သုံးယောက် ထလာတယ်။ အဲ့ဒီသုံးယောက်ကိုတော့ သိမှာပါ။ ဂျေအိုင်၊ မော့စကီးနဲ့ ဘာမိတွန်လေ။ ဆောင့်ကန်ခံလိုက်ရတဲ့ တင်ပါးနဲ့ကျောတွေကို လက်နဲ့ပွတ်ရင်း . . .

“အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကွေဆာထောင်ရဲ့ ဆက်ဆံပုံက ကြမ်းလှချည်လား”

“ရှင်တို့က အများကြီးသက်သာတာ။ ကျွန်မသာ မတားရင် ရှင်တို့စုတ်ပြတ်အောင် နှိပ်စက်ခံရမှာ။ ဟိုဘက်က အမ့်ကိုပဲကြည့် ဘယ်လောက်တောင် နှိပ်စက်ခံထားရလဲဆိုတာ”

တစ်ဖက် အကျဉ်းခန်းမှာ အမိရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းအတိုင်း မဟုတ်ဘူး။ ခွေလျက်လဲကျနေတယ်။ ကောင်းကောင်း နှိပ်ကွပ်ထားမှန်း သိသာတယ်။

“အမ် . . . အမ် . . .”

“အမ် . . . ကောင်လေး . . . အမ် . . .”

ပင့်ခံဝါ သံတိုင်ကြား လက်နှိုက်လို့ခေါ်တယ်။ ဂျေအိုင်တို့က အချုပ်ခန်းနှစ်ခုကို ကန့်ထားတဲ့ သံတိုင်တွေနား ပြေးကပ်သွားပြီးခေါ်တယ်။

အတော်ကြာမှ အမိခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားလာတယ်။ ညည်းညူသံတချို့ ထွက်လာတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို လေးပင်စွာထတယ်။ ဂျေအိုင်တို့ဘက်လှည့်ပြီးမှ မျက်လုံးကို ပင်ပန်းတကြီး ဖွင့်လိုက်တယ်။

“ဟင် . . . ဂျေ . . . ဂျေအိုင်တို့ပါလား”

“အေး . . . ငါတို့ . . .”

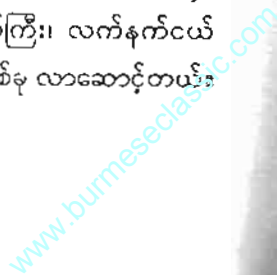
“ဘယ်လိုလို့ ဒီထဲရောက် . . . ဟင် . . . ပင့်ခံဝါလည်း ပါတယ်”

အခုမှ အမ် ပင့်ခံဝါကို တွေ့တယ်။ ပင့်ခံဝါက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ငါတို့ ဘယ်လိုရောက်လာသလဲဆိုတာဟက် မင်းရောက်လာပုံကို အရင်ပြောပြဦး”

အမ် တစ်ချက်ပြန်စဉ်းစားပြီး ပြောပြလိုက်တယ်။ သူ ညနေဘက် ခါတိုင်းလိုပဲ အိမ်ပြန်လာတယ် မြို့စွန့်လမ်းတွေဘက် ရောက်တော့ လူးကစ်နဲ့တွေ့တယ်။ လူးကစ်က ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်လို့ သူတွန်းလွှတ်လိုက်တယ်။ အဲ့ဒီအချိန်ပဲ နောက်က တစ်ယောက်ယောက် ချီလာလိုက်လို့ မေ့မျောသွားတယ်။ နိုးလာတော့ လက်တစ်ဖက်ထဲမှာ ဂျေအိုင်တို့ထွင်ထား လက်နက်တစ်ခု ရောက်နေတယ်။ ကောင်းကင်မှာလဲ ပန်းကန်ပြားပျံတွေ ဝဲလို့။ သူ့ကို လက်နက်ကြီး၊ လက်နက်ငယ်တွေနဲ့ချိန်ပြီးတော့ သူ့မျက်ခွက်ကို သေနတ်ဒင်တစ်ခု လာဆောင့်တယ်။ ဒါပါပဲ။

“ . . .”

ကျေအိုင်တို့ အမိအဖြစ်အပျက်ကို မျက်မှောင်ကုတ်မိတယ်။ ဒါ လုပ်ကြံမှုတစ်ခုပဲ။

“ဒါနဲ့ ဒီတစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေအောင် နှိပ် စက်ထားတာ ဘာကြောင့်လဲ။ လွန်လွန်းလိုက်တာကွယ်”

“လက်နက် ဘယ်လိုလို့ မင်းလက်ထဲရောက်နေတာလဲလို့ သူ တို့မေးတယ်။ မသိလို့ မသိဘူးလို့ ဖြေလိုက်တော့ သူတို့ ထိုးကြိတ်ကြ တယ်။ နောက်ထပ် ဒီလက်နက်ကို ဘယ်သူထွင်တာလဲလို့ ထပ်မေး တယ်။ ဒါကိုတော့ သိပေမယ့်လည်း ကျေအိုင်ကို ကွေဆာထောင်ထဲ အဖော် မခေါ်ချင်တော့တာနဲ့ မသိဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီကနေစပြီး ရေရေ လည်လည် နှိပ်စက်ကြတော့တာပဲ”

“မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကွာ”

ကျေအိုင်ကလည်း ငါ မင်းကို ဒုက္ခပေးမိပြီလို့ ရေရွတ်တယ်။ ပြီးမှ ဆက်ကာ . . .

“ငါတို့ ဒီထောင်ထဲ မင်းကိုကယ်ဖို့ ရောက်လာတာပဲ။ အခု ဂြိုဟ်ပေါ်မှာ သိပ်ကိုကြီးမားဆိုးရွားတဲ့ ပြဿနာတွေရှိနေပြီ။ အဲဒါကို ရှင်းဖို့ မင်းမှာပဲ အစွမ်းရှိတယ်”

ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ ပြဿနာအစုအဝေးကြီးကို တိုရှင်းရှင်းပြလိုက် တယ်။ ကျေအိုင်ရဲ့ သူ့ထွင်လက်စ လက်နက်ပျောက်သွားတဲ့အကြောင်း၊ မသမာသူတွေ ခိုးယူပြီး ပစ်ခတ်လိုက်လို့ ကိုယ့်ရိုဘော့ဂြိုဟ်တင်မကဘဲ ကမ္ဘာဂြိုဟ်အထိပါ သွားရောက်ထိမှန်ကြောင်း၊ အခု ကမ္ဘာဂြိုဟ်ပေါ်က လူသားတွေ စစ်ချီလာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာခင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း စစ်ပွဲ တစ်ခုဖြစ်တော့အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်တယ်။

အမ် နားထောင်ရင်း ပါးစပ်ပိုင်းနေရာက နားထောင်ပြီးတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားကို ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

“ဒီစစ်ပွဲကိုတားဆီးနိုင်မှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ် . . . အမ်”

“ဘာကြောင့်များလဲဗျ”

“ဟူး . . . ”

ကျေအိုင် သက်ပြင်းချသလို အားလုံး ကျေအိုင်စကားကို ငဲ့လင့် ရင်း တိတ်ဆိတ်နေကြတယ်။

အမ်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီစစ်ပွဲကို တားနိုင်မှာလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာအကြောင်းအရင်းတွေလဲ။ ကျေအိုင်တစ်ယောက်တည်းသာ သိရှာလိမ့် မယ်ပေါ့။ ကျေအိုင် ထိုင်ရာက ထလိုက်တယ်။ နံရံမြင့်မြင့်ပေါ်က ခေတ် ပြတင်းပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆီ လှမ်းငေးရင်း သူ့မျက်နှာဟာ မှိုင်းညို ဝေးကွာလာတယ်။ လေးလံတဲ့ မြူခိုးပိုးမျှင်တွေ ရောယှက်နေတဲ့အသံ နဲ့ စကားတချို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်လာတယ်။

“ဟိုး . . . လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အစိတ်လောက်ကပေါ့ကွာ”

“ . . . ”

“ . . . ”

ရွှေနန်းစံသော (၂၅) နှစ်ခန့်က

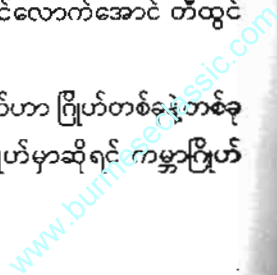
(15)

လွန်ခဲ့တဲ့ (၂၅)နှစ်။ ကမ္ဘာ့ဂြိုဟ်ပေါ်က သက္ကရာဇ်ဟာ AD 2088 ခုနှစ်ပါ။

ကမ္ဘာ့ဂြိုဟ်ဟာ ဆယ်စုနှစ်တွေ ပြောင်းသွားတာနဲ့အညီ သူတို့ ရဲ့ သိပ္ပံပညာစွမ်းအင်တွေဟာလည်း အဆန်းတကြယ်ကို ဖွံ့ဖြိုးအောင် မြင်လာခဲ့တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့တွေ ရှိမှုတွေကိုတောင် သူတို့ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာရတယ်။ အခု နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ဟာ စက်ရုပ်တွေကို လူနဲ့တစ်ထပ်တည်းတူအောင် တီထွင်ထုတ်လုပ်လာနိုင်ခဲ့ပြီ။ စက်ရုပ်တွေကို လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးမှာ အသုံးပြုလာနိုင်ခဲ့ပြီ။ စက်ရုပ်တွေနဲ့ လူနေမကောင်းရင် အစားထိုးအနေနဲ့ ကျောင်းသွားတက်ခိုင်းလို့ရပြီ။

လမ်းလယ်က ယာဉ်ထိန်းရဲဟာ စက်ရုပ်ကြီးဖြစ်နေပြီး ရုပ်ရှင်ရုံက လက်မှတ်စစ်ဟာလည်း စက်ရုပ်တစ်ရပ် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ကမ္ဘာ့ဂြိုဟ်ရဲ့ နေရာမျိုးစုံမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ စက်ရုပ်တွေကို တွေ့မြင်နေနိုင်ပြီ။ အဆုံးစွန်ဆီရလျှင် စက်ရုပ်တွေနဲ့ အိပ်ရာဝင်နိုင်လောက်အောင် တီထွင်နိုင်ခဲ့ပြီ။

အဲဒီတုန်းက ကမ္ဘာ့ဂြိုဟ်နဲ့ ရိုဘော့ဂြိုဟ်ဟာ ဂြိုဟ်တစ်ခုတည်းရဲ့ မှုန်မှန်းတောင် မသိခဲ့ကြသေးပါဘူး။ ရိုဘော့ဂြိုဟ်မှာဆိုရင် ကမ္ဘာ့ဂြိုဟ်

က လူသားတွေထက် များစွာသာလွန်ပြီး တီထွင်ဉာဏ်မြင့်မားတဲ့ စက်ရုပ်တွေ နေထိုင်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ အာသာသထဲ ခရီးထွက်နိုင်တယ်။ ကမ္ဘာဂြိုဟ်မှာ တစ်နှစ်ဆောက်ရမယ့် အဆောက်အဦးကို သူတို့ တစ်လနဲ့ အပြီးဆောက်နိုင်တယ်။ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ထက်မြန်တဲ့ ယာဉ်တွေရှိတယ်။ ကမ္ဘာဂြိုဟ်လို လမ်းပိတ်စို့မှုတွေ ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ဖူးဘူး။ ကောင်းကင်လမ်းတွေ ဆောက်လုပ်ထားတယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှာတော့ အာကာသထဲထွက်ပြီး လည်ပတ်ကြတဲ့ စက်ရုပ်ဂြိုဟ်သားတွေဟာ ရိုဘော့ဂြိုဟ်ဆီ အချိန်တန်တဲ့အထိ ပြန်ရောက်မလာဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားတယ်။ ဒီလို စက်ရုပ်ဂြိုဟ်သား ပျောက်ဆုံးမှုတွေ အဲ့ဒီ မကြာခဏဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ (နောက်မှ ခန့်မှန်းမိတာ အဲ့ဒီအလည်လွန် စက်ရုပ်တွေအားလုံး စကြာဝဠာတွင်းနက်ကြီး (Black hole) ထဲ ရောက်သွားတာပဲ ဖြစ်မှာလို့)။

တစ်ခါမှာတော့ ရိုဘော့ဂြိုဟ်ရဲ့ယာဉ်တစ်ခုနဲ့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်က ယာဉ်တစ်ခု အာကာသထဲမှာ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်က ယာဉ်ထဲမှာ လူသားစင်စစ်တွေ မပါဘူး။ လူသားတွေ ထွင်ထားတဲ့ စက်ရုပ်တွေပဲ ပါတယ်။

အဲဒီကမ္ဘာက လူတွေတီထွင်တဲ့ စက်ရုပ်တွေနဲ့ ရိုဘော့ဂြိုဟ်က စက်ရုပ်တွေရဲ့ တွေ့ဆုံမှုဟာ ကြောက်မက်ဖွယ်စစ်ပွဲတွေရဲ့ အစပြု မှုပါပဲ။

လူသားတွေထွင်တဲ့ စက်ရုပ်တွေကို ရိုဘော့ဂြိုဟ်က စက်ရုပ်တွေက သူ့ကို ဂြိုဟ်ကနေ အလည်လွန်ပြီး ပျောက်သွားတဲ့ စက်ရုပ်တွေပဲလို့ ထင်သွားတယ်။ ကံဆိုးတာက လူသားတွေထွင်လိုက်တဲ့ စက်ရုပ်တွေကလည်း ရိုဘော့ဂြိုဟ်စက်ရုပ်တွေနဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကော၊ အတွင်းသားကော အတော် နီးစပ်တူညီနေတယ်။ အဲ့ဒီမှာပဲ (Artificial Intelligence) လို့ခေါ်တဲ့ အသိဉာဏ်တုပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ စက်ရုပ်တွေဟာ လိမ်ညာတော့တာပဲ။

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ်တို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ဂြိုဟ်ကနေ အလည်လွန်ပြီး ပျောက်သွားတဲ့ စက်ရုပ်တွေပါပဲ။ ကျုပ်တို့ကို ကမ္ဘာဂြိုဟ်က လူတွေက ဖမ်းဆီးသွားတာပါ။ ကျုပ်တို့ကို အသိဉာဏ်တွေ ချို့ယွင်းအောင်၊ မှတ်ဉာဏ်တွေ လျော့အောင်လုပ်ပြီး ‘ကျွန်’ ပြု ခိုင်းစေနေတယ်။ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကလူတွေက တအားယုတ်မာတယ်”

တကယ်လည်း လူသားတွေဟာ သူတို့ တီထွင်မှုရဲ့ အအောင်မြင်ဆုံးဖြစ်တဲ့ စက်ရုပ်တွေကို နေရာတကာ အသုံးချနေပြီပဲမို့လား။ အထူးသဖြင့် လူသားတွေအတွက် ပင်ပန်းခက်ခဲ အန္တရာယ်များတဲ့ အလုပ်တွေမှာ ခိုင်းစေတာပဲ။ မိုင်းတွေ၊ ဗုံးတွေကို စနက်တံဖြုတ်ပြီး ရှင်းလင်းပေးရတဲ့ စက်ရုပ်တွေ၊ ပင်လယ်အောက် ရေနံတွင်းတွေကို ဖာထေးပေးရတဲ့ ရေအောင်စက်ရုပ်တွေ၊ ကလပ်တွေမှာ ကပြဖျော်ဖြေရတဲ့ စက်ရုပ်တွေ၊ အဆိုးဆုံးအနေနဲ့ လူတွေအား ချီတက်တိုက်ပွဲဝင်ရတဲ့ စစ်မြေပြင်စက်ရုပ်တွေ။

ဒီနေရာမှာ လူတွေဟာ စက်ရုပ်တွေကို အလုပ်တွင်ကျယ်စေဖို့ ဉာဏ်တုထည့်ပေးခဲ့တာ မှားသွားတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လိုအပ်ချက်ရှိသွားတယ်။ စက်ရုပ်တွေကိုယ်ထဲ ဉာဏ်တုအနဲ့အတူ ခံစားချက်တွေပါ ဝင်ရောက်လာတယ်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထွင်ခံထားရတဲ့ စက်ရုပ်တွေဆိုတာ မေ့ပြီး သက်ရှိလို့ ထင်သွားတယ်။ လူတွေဟာ သူတို့ကို အမေ့ညှဉ်းပန်းနေသူတွေပဲလို့ ထင်သွားကြတယ်။

စာတွေဘာတွေ ဖတ်မိလာပြီ၊ Robot ဆိုတာ Robota ဆိုတဲ့ စကားလုံးကနေ ဆင်းသက်လာတယ်ဆိုတဲ့ အချက်တွေ သိလာကြတယ်။ အဲ့ဒီစာလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေက အလုပ်တွေ မပြတ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်သမား၊ ဒါမှမဟုတ် ‘အလုပ်’ လို့ ဖွင့်ဆိုထားတာတွေကိုပါ ဖတ်မိသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြည့်စုံတဲ့ ဉာဏ်တုဟာ သူတို့ကို ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပေးတယ်။

“ကျွန်”

တဲ့။

ဒီနားလည်မှုဟာ သိပ်ဆိုးရွားတဲ့ ပြဿနာတွေကို ဖိတ်ခေါ်လာ ခဲ့ပါပြီ။ စက်ရုပ်တွေအချင်းချင်း လူတွေမသိအောင် ချိတ်ဆက်နေကြ ပြီ။ စက်ရုပ်တော်လှန်ရေးဟစ်ခု ဆင်နွဲ့ဖို့။

ဒီအချိန်ပဲ အခုလို အာကာသထဲမှာ ရိုဘော့ဂြိုဟ်က စက်ရုပ် တွေနဲ့တွေ့တော့ . . .

“ဒီကမ္ဘာဂြိုဟ်ကလူတွေ ကျုပ်တို့ကို ထိန်းချုပ်ကျွန်ပြုချယ်လှယ် ခဲ့တာကြောင့် ကိုယ့်ဂြိုဟ်ကိုယ် မပြန်နိုင်ခဲ့တာပါ။ လူတွေက သိပ်ရက် စက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း လက်နက်တွေထုတ် လုပ်နေတယ်။ သူတို့အကြံဟာ အရာရာကို အနိုင်ယူဖို့ပဲ။ ဒါကြောင့် ရိုဘော့ဂြိုဟ်အနေနဲ့ ဒီမိစ္ဆာတွေကို ဦးအောင်တိုက်ခိုက်စေချင်တယ်ဗျား”

လူလုပ်စက်ရုပ်တွေဟာ သူတို့ခံစားချက်တွေနဲ့အတူ လုပ်ကြံ စကားတွေကိုပါ ရောနေ့ပြီး ရိုဘော့ဂြိုဟ်သားစက်ရုပ်တွေကို ကမ္ဘာဂြိုဟ် နဲ့ ရန်တိုက်ပေးခဲ့တယ်။ ရိုဘော့ဂြိုဟ်က စက်ရုပ်တွေ ယုံမှားမိပေါ့။

AD-2088 ခုနှစ်အတွင်းက ကောင်းကင်ကို ကမ္ဘာသားတွေ မေ့ ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ဟစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ ယာဉ်ပျံတွေရဲ့ ရုတ် တရက် စီးနင်းတိုက်ခိုက်တာတွေကို ခံခဲ့ရလို့ပါပဲ။

ကမ္ဘာဂြိုဟ် တော်တော်အထိနာခဲ့တယ်။ ရိုဘော့ဂြိုဟ်က စက် ရုပ်တွေကို တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ရတာတစ်မျိုး။ ကိုယ်တီထွင်ထားတဲ့ စက်ရုပ် တွေက ကိုယ့်ပြန်ပုန်ကန်တာကို ပြန်နှိမ်နင်းရတာတစ်မျိုးနဲ့ စစ်ဆင်ရေး တွေ လက်မလည်ခဲ့ဘူး။

တကယ်တော့ ကမ္ဘာကြီးအတွက် ဒီဖြစ်စဉ်က ဒဏ္ဍာရီလိုပါပဲ။ ဒဏ္ဍာရီထဲက ဂရိနတ်ဘုရားတွေက သူတို့ဖန်ဆင်းထားတဲ့လူတွေကို သူ တို့ မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ ပြန်တိုက်ခိုက်ခံရသလိုပေါ့။ အခု လူတွေ

လည်း ဒီလို ပြန်ဝဋ်လည်တာပဲ။ ကိုယ်မွေးတဲ့ဇောက် ကိုယ့်ပြန်ခြောက် ပြီ။

ဒီတိုက်ပွဲမှာ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ရုံးနိမ့်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုဘော့ဂြိုဟ်ကယာဉ်တွေ တပ်ဆုတ်လို့ ကိုယ့်ဂြိုဟ်ကိုယ် ပြန်ရောက်ပြီး မှ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကာယာဉ်တွေ တကြော့ပြန်လာတိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ ဒီတိုက် ပွဲက အပြင်းထန်ဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တိုက်ပွဲအပြီးမှာ ဆွေးနွေးမှုတစ်ခု ရဲ့ခဲ့တယ်။ ဒီဆွေးနွေးပွဲမှာ လူလုပ်စက်ရုပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထင် လွဲနေတာလည်း ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့တယ်။

ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကထွင်ထားတဲ့ စက်ရုပ်တွေဟာ သက်ရှိတွေမဟုတ် ပြောင်း ရိုဘော့ဂြိုဟ်က စက်ရုပ်တွေ သိခဲ့တယ်။ တော်တော်ကြီးမှား တဲ့ အမှားဖြစ်ကြောင်း ရိုဘော့ဂြိုဟ်ကစက်ရုပ်တွေ တိုက်ပွဲဖြစ်ရခြင်း အတွက် နောင်တရခဲ့တယ်။

စစ်လျှော်ကြေးစာချုပ်တွေ ချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ လူတွေ နဲ့ ရိုဘော့ဂြိုဟ်စက်ရုပ်တွေနဲ့ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ဘာသာစကားတွေ၊ စိတ်ခံစားမှုတွေ အသိဉာဏ်တွေ လေ့လာကြ၊ ဖလှယ်ကြတဲ့အနေနဲ့ တစ်လလောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး အတူနေစေခဲ့တယ်။ ငြိမ်းချမ်းသွားပြီဆို တဲ့ သင်္ဂေတမျိုးနဲ့ပေါ့။

အဲ့ဒီတုန်းက ဂျေအိုင်ဟာ ကာကွယ်ရေးဌာနလက်အောက်က လက်နက်စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ တီထွင်ရေးမှာ အတော်ဆုံး စက်ရုပ်အဖြစ် ပါရမီရှင်စက်ရုပ်အဖြစ် ကခြားစက်ရုပ်တွေက အားကျခံ ခဲ့ရတဲ့ စက်ရုပ်ဟာ ဂျေအိုင်မှ ဂျေအိုင်ပါပဲ။

ဂျေအိုင်ကို စက်ရုံတွေ၊ ဓာတ်ခွဲခန်းတွေကို ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကလူ တွေလည်း အဲ့ဒီဘက်လအတွင်း လာလေ့လာကြတယ်။ ဖက်လုံတကင်း ပါပဲ။ ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားပြီဆို လူနဲ့စက်ရုပ်လည်း မာယာကင်းသလို ဆါင်း သင်းနိုင်ကြပြီလေ။ ဂျေအိုင်က ခင်တတ်မင်တတ်သလို လားလေ့လာတဲ့

လူတွေအဖွဲ့ကလည်း ဖော်ရွေသူတွေပဲမို့ အတော့်ကို ပါတနာကျ ပျော်
ရွှင်ခဲ့ရတယ်။

လူတွေနဲ့ပေါင်းပြီး သုံးလေးရက်အတွင်း ဂျေအိုင် ကမ္ဘာသုံး
စကားကို တတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်။ လူတွေထဲမှာ ပီတာလိုအမည်ရှိတဲ့
အာကာသယာဉ်မှူးလေးဟာ ဂျေအိုင်နဲ့ အခင်ဆုံးပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဂျေအိုင်နဲ့ ခင်ရုံတင်မကဘဲ ဂျေအိုင်လက်အောက်က
ဝန်ထမ်းစက်ရုပ်မလေးနဲ့လည်း ချစ်ကြိုသွယ်သွားတယ်။ အဲဒီစက်ရုပ်
မလေးရဲ့နာမည်က အေမီတဲ့။

လူသားလေးပီတာနဲ့ စက်ရုပ်မလေး အေမီ ချစ်ကြိုကနေမိခဲ့
ပြီ။ အဲဒီတုန်းက ကောင်းကင်ကြယ်တွေဟာ အပြာဆုံးပဲလို့ ပီတာထင်
မယ်။ ဒီအချိန် ရေထဲခုန်ဆင်းရလည်း သေပျော်ပါပြီလို့ အေမီဘက်က
လည်း တွေးနေမှာပဲ။ တစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲ တစ်ယောက်ကျွံဝင်သွား
အောင် ထွေးဖက်ထားတဲ့ညနေများ။ တစ်ယောက်နှလုံးသားထဲက လှေ
ကလေးဘေးမှာ တစ်ယောက်နှလုံးသားထဲက ငါးဖြူလေး လှမ်းလှမ်း
ခုန်နေသလိုပဲပေါ့။ မျက်လုံးချင်း ဆုံတယ်။ အေမီဆီမှာ ပီတာအကြိုက်
ဆုံး မျက်လုံးလေးတွေရှိတယ်။ မျက်လုံးတွေကို နှမ်းတယ်။ နဖူးလေး
ကော။ ပါးကလေးကော။ ပြီးတော့ . . . ပြီးတော့ . . .

တစ်ယောက်ရဲ့အသံကို တစ်ယောက်မမေ့အောင် နားထဲမှာ နေ
မှတ်ထားလိုက်ချင်နေကြတယ်။

သူတို့ ကြည့်နူးနေတိုင်း နံရံအကွယ်လေးတွေကနေ ကွယ်ကြည့်
ပြီး ကြော့နေသူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက ဂျေအိုင်ပါ။ ဂျေအိုင် ရင်
တွေနာခဲ့ပေါ့။ ဂျေအိုင် အေမီကို ချစ်နေခဲ့တာကြာလှပြီလေ။ သူ မနေ
ရက်လို့ အပင်လေးအောက်ကနေ ငေးမော့ကြည့်ရင်း လက်နဲ့ရွယ်လိုက်
'တော်ပါပြီလေ အကြွေစောင့်နေပါတော့မယ်' လို့ ပြန်ရိုးသားလိုက်နဲ့ သူ
ခရီးမရောက်စွာ ဖြူစင်နေခဲ့တာ။ အခုတော့ . . . အခုတော့ . . . အေမီ
တစ်ရွာသားကို ရည်းစားလုပ်ခဲ့ပြီ။

အေမီရဲ့ သိပ်ပျော်နေတဲ့ အပြုံးလေးတွေကို မြင်ရတာရယ်၊ ပီတာ
ကလည်း မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တဲ့ပုံပေါ်တာကြောင့် ကွယ်ရာမှာပဲ ကြိတ်
ဆွေးခဲ့ရတယ်။ ဂျေအိုင် ကွယ်ရာမှာပါ ကြိတ်ငိုကြွေးခဲ့ရတာတယ်။

ခါတိုင်း ကွန်ပျူတာခလုတ်တွေဆီ အမြဲရောက်နေတဲ့ သူ့လက်
ချောင်းတွေက အရက်ပုလင်းတွေရဲ့ခါးကိုပဲ လှမ်းလှမ်းဖက်ချင်လာတယ်။
သူ တစ်ခါမှမသောက်ဖူးတဲ့ အရက်တွေကို အဲဒီအချိန်ကစပြီး စွဲစွဲလမ်း
လမ်း သောက်ခဲ့တော့တာပဲ။

“အေမီရေ . . .”

“ကိုယ့်အေမီလေးရေ . . . ကိုယ် မင်းကို အမြဲတမ်း ခိုးကြည့်
နေခဲ့တဲ့ဒဏ်တွေ အခု ခံစားနေရပြီ။ ချစ်တယ် . . . မင်းမသိအောင်
ဆက်ချစ်သွားမယ်ကွာ။ အေမီလေးရေ . . . ကိုယ့်ရင်တွေ . . . ကွဲ . . .
ကြေ . . .”

အချိန်ဟာ ခြွင်းချက်မရှိတဲ့ အရာပဲ။ ငိုကြွေးနာကျင်နေသူ
အတွက်လည်း အချိန်တွေကို အမြန်မကုန်စေသလို မျှော်နေသူတွေအတွက်
လည်း ကြာကြာပျော်ရအောင် နှေးကွေးမပေးခဲ့ပါ။

အေမီတို့အတွက်တော့ အချိန်တွေက ကုန်မြန်တယ်ပေါ့လေ။
ပီတာတို့ ပြန်ရတော့မယ်။

ဓာတ်ပုံလေးကို နှစ်ခြမ်းဖြလိုက်တယ်။ စုံတွဲပုံလေးပါ။ နှစ်ခြမ်း
ပြသွားတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက အေမီပုံကို ပီတာယူပြီး ပီတာပုံကို အေမီ အပြန်
အလှန်ယူထားလိုက်တယ်။

ရိုဘော့ဂြိုဟ်နဲ့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ရဲ့ စစ်ပြေငြိမ်းစာချုပ်ပါ အချက်
အလက်တွေထဲမှာ တစ်ဂြိုဟ်နဲ့တစ်ဂြိုဟ် ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ဆက်သွယ်
စရာ အကြောင်းမရှိတော့တဲ့အကြောင်းဟာ အဓိကပါဝင်နေတယ်လေ။
ဒါကြောင့် ပီတာနဲ့အေမီ ထာဝရ ဝေးရတော့မယ်။

ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့များ . . .

ဒါပေမဲ့ မတော်တဆ . . .

ဒါပေမဲ့ ကတရားက သနားလို့ ပြန်ဆုံးရှုံးရခဲ့ရင်ပေါ့ဆိုပြီး ယှဉ်
လင့်မိခဲ့ကြသေးတယ်။

ယာဉ်ပျံတွေ ဝေးဝေးသွားတဲ့အထိ အေမီ ရိုဘော့ဂြိုဟ်မြေသား
ပေါ်က ရပ်ပြီး လက်ပြနေခဲ့တယ်။ မြင်ကွင်းထဲက ယာဉ်ပျံတွေ ပျောက်
သွားမှ အေမီနံ့ဘေးက ဂျေအိုင်ပန်းကို မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုတော့တယ်။
တစ်ပါးသူအတွက် ကျတုမျက်ရည်တွေက ဂျေအိုင်ပန်းမှာ လာခိုစွတ်
တယ်။ ဂျေအိုင်မျက်ရည်တွေကိုတော့ မေ့မကြည့်သူအေမီက မမြင်ခဲ့
ပါလေ။

စစ်ဖြစ်စရာလည်း မရှိတော့ဘူး။

ကမ္ဘာဂြိုဟ်က လူတွေလည်း ပြန်သွားပြီ။

အရာရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်လည်ပတ်
ရတော့မယ်။ ဒီလိုထင်ခဲ့ပေမယ့် ဂျေအိုင်တို့ တီထွင်ရေးအဖွဲ့အတွက်ကော
ငရဲခန်းက အခုမှ စတင်တာပါ။

အခု ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးချုပ် အဂီဟာ အဲဒီတုန်းက ဝန်ကြီး
မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဝန်ကြီးဘေးမှာ ကပ်မြောင်စားယားနေတဲ့ အရာရှိ
တစ်ဦးပါ။ သူဟာ သူ၏ သွေးကြွတယ်။ လောဘကြီးတယ်။ အရာရာ
အပေါ် သံသယပြင်းတယ်။ အားပေးတွေကို သူ့စွမ်းအားလို ထင်နေတယ်။

ဂျေအိုင်တို့ တီထွင်ရေးအဖွဲ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝန်ကြီးကို သွေးထုံး
ခဲ့တယ်။ ဂျေအိုင်တို့ဟာ လူတွေကို လိုတာထက် ပိုပေါင်းသင်းခဲ့ကြောင်း၊
နောက်တစ်ခါ ကမ္ဘာဂြိုဟ်က လာတိုက်ခိုက်နိုင်ကြောင်း၊ အဲဒီအတွက်
တီထွင်ရေးအဖွဲ့က ကမ္ဘာဂြိုဟ်ရဲ့ စည်းရုံးမှုကိုခံရပြီ။ သူ့လျှို့ဝှက်ဝင်သွား
ပြီဖြစ်ကြောင်း မဟုတ်တမ်းတရား စွပ်စွဲခဲ့တယ်။

ဒီလိုချောက်ချရတာဟာ အဲဒီတုန်းက တီထွင်ရေးအဖွဲ့ဟာ သိပ်
ကိုနာမည်ကြီးပြီး တစ်ချိန်မှာ ဂြိုဟ်ရဲ့ ရာထူးအမြင့်ဆုံးနေရာတွေကို ဒီ
အဖွဲ့ထဲက စက်ရုပ်တွေကို ဝေးသင့်တယ်ဆိုတဲ့အသံတွေ ရေပန်းစားလွန်း
နေလို့ပဲ။ ဒါကြောင့် အဂီဟာ ဒီအဖွဲ့ကို စောစောဖြုတ်ချချင်နေတယ်။

အဲဒီတုန်းက ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးကလည်း မြောက်ပင်ပေါင်း
တတ်တဲ့ကောင်တွေအကြိုက် ခပ်တုံးတုံးပဲ။ ဒါကြောင့် အဂီဟောတာကို
သေချာမသုံးသပ်ဘဲ အဂီကို 'မင်းလည်း ကြည့်ကျက်လုပ်လိုက်' လို့
ပြောခဲ့တယ်။ အဂီကလည်း အထက်က ညွှန်ကြားချက်ရတာနဲ့ တီထွင်ရေး
အဖွဲ့ကို မြေလှန်တော့တာပဲ။

ပါးရိုက်နားရိုက်နဲ့ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ စစ်ဆေးပြီး ဝန်ခံ
ခိုင်းခဲ့တယ်။

“ခင်ဗျား လက်မပါနဲ့ . . . အဂီ။ အထက်က အမိန့်ထဲမှာ
အကြမ်းဖက်စစ်ဆေးမှုတွေတော့ မပါလောက်သေးပါဘူးနော်။ ကျုပ်အဖွဲ့
ငင်တွေကို ကျုပ်ရှေ့မှာ ယက်နဲ့ထိတာ မကြိုက်ဘူး။”

ဂျေအိုင်က ရဲ့ဝံ့တယ်။ သူ့အဖွဲ့ဝင်တွေအတွက် မားမားမတ်မတ်
ရပ်တယ်။

အဲဒီတုန်းက အဂီနဲ့ဂျေအိုင် ရာထူး သူမသာ ကိုယ်မသာပဲ။
ကိုယ့်အပိုင်းနဲ့ကိုယ် ရာထူးမြင့်နေကြသူတွေပဲ။

အဂီက တလားဟားငယ်တယ်။

“ဂျေအိုင် . . . ဂျေအိုင် . . . မင်းကိုမင်း တစ်နေ့ကျရင် ကာ
ကွယ်ရေးဝန်ကြီးဖြစ်မယ်။ ပြီးကော့ သမ္မတဖြစ်မယ်လို့များ ထင်နေလို့
လား။ ရိုင်းလိုက်တာကွာ . . . အဟင်း . . .”

“ခင်ဗျားစိတ်နဲ့ နှိုင်းမှတော့ အဲ့လောက်တော့ ရိုင်းသွားမှာ
ပေါ့”

“မင်း . . .”

အဂီ အနာပေါ် တုတ်ကြီးကြီး ကျသွားတယ်။
အဂီဟာ အမြဲတမ်း တီထွင်ရေးအဖွဲ့ရဲ့အမှားကိုလိုက်ရှာ ဒေါက်
ထောက်ကြည့်နေခဲ့တယ်။

ကံဆိုးပါတယ်။ အဲဒီအချိန် အေမီရဲ့ သန္ဓေသားလေး ရွယ်လုံး
ကြွလာခဲ့ပြီ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ပီတာနဲ့ အချစ်နယ်ကျွဲခဲတဲ့ ကိုယ်ဝန်ပါ။

“ကဲ . . . ဟောဒီဗိုက်က ဘာငြင်းဦးမလဲ။ တခြားဂြိုဟ်က ကောင်နဲ့တောင်မှ မရှောင်ဘူးကွာ . . . ဟား . . . ဟား . . .”

အဂီအတွက် အေမီကိုယ်ဝန်ရှိလာခြင်းက အကြီးကျယ်ဆုံး နိုင် ကွက်ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ ဒါ တီထွင်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကလူတွေနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် တရင်းတနီး ဖြစ်သွားခဲ့သလဲဆိုတဲ့ သက်သေပေး လေ။

“ကြည့်ရတာ မင်းတို့ တီထွင်ရေးအဖွဲ့က မိန်းမတွေက ပြည့်တန် ဆာသာသာ . . .”

“ခွပ် . . .”

ဂျေအိုင် ပြေးထိုးပစ်တယ်။ တခြားစက်ရုပ်တွေ ဝင်ဆွဲဖြန်ဖြန် ရတယ်။ ဒါကြောင့် အဂီ သက်သာသွားတယ်။ ပါးစပ်က သွေးကိုသုတ် ပြီး ရယ်တယ်။

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . မင်းတို့အဖွဲ့ ဇာတ်သိမ်းဖို့ နီးပါပြီ ကွာ”

ဂျေအိုင်ဟာ အားငယ်ပင်ပန်းနေတဲ့ အေမီကို အရိပ်တကြည့် ကြည့်နဲ့ လိုလေသေးမရှိ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဂီကလည်း အထက်က အမိန့်ဆိုတာမျိုးကို အေမီကို မကြာခဏ စစ်ဆေးနှိပ်စက်ခဲ့ တယ်။

ကြာတော့ အေမီ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ တီထွင်ရေးအဖွဲ့ သူ့ကြောင့် ဒုက္ခမရောက်ဖို့နဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဆက်ပြီး နှိပ်စက်မခံရဖို့ အေမီ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။

အေမီဟာ သူ့သူငယ်ချင်း ရှာဆွစ်ရဲ့အကူအညီနဲ့ မြို့ပြင် တော အုပ်ထဲက တစ်နေရာမှာ သူ့ကလေးကို မွေးဖွားခဲ့တယ်။ မမွေးခင် ခက်ခဲ ပင်ပန်းခဲ့တဲ့ အေမီဟာ မွေးပြီးပြီးချင်း သူ့ကလေးကိုမြင်ပြီးတာနဲ့ မီးတွင်း ထဲမှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်။ ကလေးလေးကို ပြုံးကြည့်ရင်း သေဆုံးသွား ခဲ့တာပါ။ ရှာဆွစ်ဟာ အေမီကလေးလေးကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပေါ့။

ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့က အေမီကို ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာတဲ့အခါမှာတော့ အေမီအလောင်းကိုပဲ ပြန်ရခဲ့ပါတယ်။ အေမီဆုံးပြီလို့ သတင်းတွေ ယုံနဲ့ တော့ အကြေကွဲအရဆုံးက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ ဂျေအိုင်ပဲပေါ့။ ဂျေအိုင် ဘယ်လိုမှ ဆောက်တည်ရာမရခဲ့ဘူး။ သူ့ အမြဲတမ်းသောက်ပြီး ငိုနေရ တော့တာပဲ။ အလုပ်မှာလည်း စိတ်မပါတော့ဘူး။ သူ့တီထွင်မှုတွေလည်း အမှားမှား အယွင်းယွင်းပေါ့။ အရင်တုန်းက သူ့ကို ပါရမီရှင်လို့တင်စား တဲ့သူတွေတောင် သူ့ကို စိတ်ပျက်ခဲ့ကြပြီ။ ကွယ်ရာမှာလည်း သူ့တီထွင် မှုတွေကို ဟားတိုက်နေကြသူတွေ အများကြီး ရှိနေကြပြီ။

နောက်ဆုံး ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးချုပ်နေရာ အဂီရရှိသွားပြီလို့ ကြားကြားချင်းပဲ ဂျေအိုင်လည်း ရာထူးက နှုတ်ထွက်ပစ်လိုက်တယ်။ (တချို့ကလည်း နှင်ထုတ်ခံရတယ်လို့ ချဲ့ကားပြောကြတယ်။) ဂျေအိုင် အရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်လာတယ်။ ကံကောင်းတာ တစ်ခုပဲရှိလာတယ်။ ဒါက အေမီဆုံးပေမယ့် အေမီကလေးလေး အသက်ရှင်နေသေးတယ် လို့ ဖုံစမ်းသိရခဲ့တယ်။ သူ့ အဲ့ဒီကလေးလေးကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ စောင့် ရှောက်သင့်တယ်လို့ သူ တွေးထင်လာတယ်။ အေမီသားလေးဆိုတော့ သူ သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်ဘူးလေ။

ဒါနဲ့ သူ ဖုံစမ်းရတဲ့အတိုင်း ကလေးလေးကို ရှာဆွစ်အလုပ် လုပ်တဲ့ ဂျီအိုဝဲဆစ် မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းမှာ သွားကြည့်ခဲ့တယ်။ ကလေး လေးက ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ပဲ ကစားကွင်းထဲမှာ တခြားစက်ရုပ်ကလေး လေးတွေနဲ့အတူ ဆော့ကစားနေတယ်။ ပြေးလွှားနေတယ်။

ကလေးလေးကို ကစားဖော်တွေက လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့အသံကို လည်း ဂျေအိုင် ကြားလိုက်ရတယ်။

“အမ်ဆေးနပ်”

တဲ့။

www.burmeseclassic.com

(16)

ဂျေအိုင်စကားဆုံးတော့ အမိမျက်နှာ မျက်ရည်တွေရွဲလို့။ ဒါ အမိဘဝဇာတ်ကြောင်းပဲမို့လား။

ပင့်ခါဆို နားထောင်ပြီး ကြေကွဲလွန်းလို့ ရှိက်သံတောင်ထွက် နေတယ်။ ဘာမိတွန်နဲ့ မော့စကီးလည်း စိုစွတ်မျက်လုံးများနဲ့။

“ဘာလို့ အရင်တုန်းက မပြောခဲ့တာလဲ . . . ဂျေအိုင်ရယ်”

အမိ ကြေကွဲပါတယ်။ ဂျေအိုင်က . . .

“ဘယ်တုန်းကမှ မပြောပြချင်ခဲ့တာပါ . . . ကလေးရယ်။ ဒီ အကြောင်းတွေကိုသိလို့ မင်းအတွက် အကျိုးမရှိနိုင်ဘူးထင်လို့ ငါနဲ့ ရှာဆွစ် မပြောဘဲ နေခဲ့ကြတာပါ။ အခုမှ လိုအပ်လို့ ငါဖွင့်ပြောခဲ့တာ ပဲ။ ငါဖွင့်ပြောမယ့်အကြောင်းကို ရှာဆွစ်ကိုလည်း ငါ messageနဲ့ လှမ်း အကြောင်းကြားလိုက်လို့ သူလည်း သိပြီးပါပြီကွယ်”

အမိ ငိုတယ်။ အမေ့အတွက် သူ ပိုငိုကြွေးတယ်လေ။

“မင်းကို ဝဲစားစက်ရပ်လို့ နာမည်ပျက်စေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် က အမွေးအမျှင်တွေကလည်း အကြောင်းမဲ့ပေါက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာပြိုဟက်လူတွေက ရေသောက်တယ်။ ပြီးတော့ အမွေးအမျှင်ထွက် တယ်။ ဒါကြောင့် မင်း ရေထဲပြုတ်ကျတော့ ပါးစပ်ထဲ ရေတွေစီးဝင်

လာတာကို ပုံမှန်အရဆိုရင် ထွေးထုတ်ရမှာဖြစ်ပေမယ့် မင်း ရုတ်တရက် စိတ်ကတစ်မျိုးဖြစ်လာပြီး ရေတွေကို မျိုချမိတယ်လေ။ အဲ့ဒီနောက် မင်း မေ့မြောသွားတယ်လေ။ အဲ့ဒီအချိန် မင်းကိုယ်ထဲ ရေဓာတ်တွေ အမြောက် အမြား ဝင်သွားလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီကနေ မင်းကိုယ်တွင်းမှာ အဆင့်ဆင့် ဓာတ်ပြုပြီး မင်းအဖေတို့ လူသားတွေရဲ့ လက္ခဏာတစ်ရပ်ဖြစ်တဲ့ ဒီလို အမွေးအမျှင်တွေထွက်လာတာလို့ ငါ ထင်တယ်”

အမိ ကိုယ်လက်ပေါ်က မွေးညင်းမျှင်များကို ပြန်ငုံကြည့်နေမိ တယ်။

ဒီအချိန်ပဲ ဝုန်းဆိုပြီး ထောင်တစ်ခုလုံး လှုပ်ခါသွားတယ်။ စစ် ဖြစ်နေပြီမှန်း အားလုံး သိလိုက်ကြတယ်။

“ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်းကိုတော့ သိပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒါ က စစ်ပွဲကို ဘယ်လိုလို့ တားနိုင်မှာလဲ”

“တားနိုင်တယ်။ အခု ကမ္ဘာပြိုဟက်ကတပ်တွေကို ဦးဆောင်လာ တာ ပီတာပဲ”

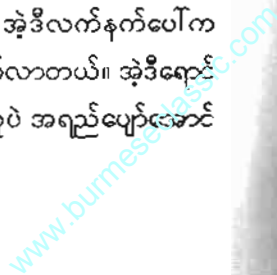
“ပီတာဆိုတော့ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းအဖေပဲ။ မင်းအဖေကို မင်းတားနိုင်မယ် လို့ ငါယုံကြည်တယ်။ လက်နက်တွေနဲ့ ဖြေရှင်းမယ့်အစား ဆွေးနွေး ပွဲနဲ့ ညှိနှိုင်းအဖြေရှာကြဖို့ မင်း စွမ်းဆောင်ရလိမ့်မယ်”

ရိုသော့ဂြိုဟ်ရဲ့ ကံကြမ္မာက အမိဆီမှာ မူတည်နေပြီလား။

“ဒါပေမဲ့ ဂျေအိုင် . . . အခု ကျွန်တော်က ထောင်ထဲမှာလေ”

ဂျေအိုင်က ချက်ချင်းပဲ အင်္ကျီအောက်ဝှက်ယူလာတဲ့ ဘောလ်ပင် တစ်ချောင်းစာမျှ လက်နက်သေးသေးလေးကို ထုတ်လိုက်တယ်။ အဲ့ဒီ လက်နက်သေးသေးလေးကို ထုတ်လိုက်တယ်။ အဲ့ဒီလက်နက်ပေါ်က ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ ရောင်ခြည်တစ်မျိုး ထွက်လာတယ်။ အဲ့ဒီရောင် ခြည်ကပဲ ထောင်နံရံသံတိုင်တွေကို အလွယ်တကူပဲ အရည်ပျော်အောင် တိုက်စားသွားပါတယ်။

“ကဲ . . . ကောင်လေး၊ ဒါဆို ထောင်ထဲမှာ ဟုတ်သေးလား”

“မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“အေး . . . အဲဒါဆို ထွက်တော့”

ပင့်ခံဝါက . . .

“အမ် . . . မြန်မြန်ထွက်ခဲ့။ ငါ့စက်ဘီး ဟိုပြတင်းပေါက်နား

မှာ စောင့်နေပြီ။ မြန်မြန်”

ဘာမိတွန်ကလည်း . . .

“အချိန်နဲ့ဒီရေဟာ စက်ရုပ်ကို မစောင့်တဲ့။ အမ် မြန်မြန်သွားကွာ”

အမ် အရည်ပျော်နေတဲ့ သံတိုင်တွေကို ခုန်ကျော်ပြီး ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ ပင့်ခံဝါပြောတဲ့ ပြတင်းပေါက်ဆီရောက်လို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အသင့်စောင့်နေတဲ့ မိုးပျံစက်ဘီးကလေး။

အမ် ပြတင်းပေါက်ကခုန်ဆင်းပြီး စက်ဘီးပေါ်ခုန်တက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမိတွန်၊ မော့စကီး၊ ဂျေအိုင်နဲ့ ပင့်ခံဝါတို့က အားကိုးတကြီး ကြည့်နေကြတယ်။

“အမ် . . .”

ပင့်ခံဝါက အော်ခေါ်တယ်။

“မြန်မြန်သွားတော့”

ထောင်စောင့်စက်ရုပ်တစ်ယောက် ပစ်ခတ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့် အမဲပခုံးနားက ရှုပ်သွားတယ်။ ဒီတော့မှ ပင့်ခံဝါကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အမ် အမြန်ထွက်ခဲ့တော့တယ်။

(17)

“ချီးယား . . . ချီးယား . . .”

ဘီယာအမြုပ်တွေတောင် လေထဲလျှံတက်သွားအောင် ချီးယားလိုက်ကြတယ်။ တီတော်ရီတို့အဖွဲ့ပါ။ သူများတကာတွေ စစ်ဖြစ်လို့ ကြောက်လန့်နေတဲ့အချိန် သူတို့ကတော့ ပျော်ပါးအေးဆေးလို့။

“တီတော်ရီ . . . ငါတို့ . . . ငါတို့ . . . ဘာအပြစ်မှ မပေးခံရပါဘူးနော်။ မင်းအဖေ တာဝန်ယူပြီး ဖုံးဖိပေးမှာပေါ့နော်”

“ဟား . . . ဟား . . .”

တီတော်ရီ ရယ်တယ်။

“မင်း ကြံဖန်ကြောက်မနေစမ်းနဲ့ . . . ဂျာဂျစ်ရာ။ လက်နက်ကို ဝဲစားလက်ထဲမှာ ဖမ်းမိတာဆိုတော့ ဒီကောင်ကိုပဲ တရားခံလို့ထင်နေကြပြီ။ ကျန်တဲ့ သံသယဖြစ်ဖွယ်တွေရှိရင်လည်း ငါ့အဖေက ဖုံးဖိပေးလိမ့်မယ်။ ငါ့အဖေကလည်း ဝဲစားကောင်ကို ကျောသားရင်သားနေကတည်းက ပွဲဆူစေလို့ မျက်စိစူးနေတာဆိုတော့ ရှင်းချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ တိုက်ပွဲကြောင့် အဲဒီဝဲစားကို အပြစ်ပေးမယ့်ကိစ္စတို့ ခဏ ဆိုင်းငံ့ထားရဦးမယ်တဲ့”

လူးကစ်က တီတော်ရီရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာမှီပြီး တီတော်ရီကို ဘီယာခွဲတိုက်နေတယ်။

“ဒါနဲ့ အခု မြို့ပြင်မှာဖြစ်နေတဲ့ တိုက်ပွဲက မနေ့က ငါတို့ လက်နက်ဆန်းနဲ့ သောင်းကျန်းခဲ့တာနဲ့များ ဆိုင်နေမလား”

“ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင် ဘာအရေးလဲကွာ။ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကကောင်တွေ သေချင်လို့ ကိုယ်အသက်ကိုယ် လာဖြုန်းတာပဲ။ ဒီကောင်တွေရဲ့ တီထွင်ရေး၊ ဂရုက ငါတို့စက်ရုပ်တွေထက် အများကြီးနိမ့်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ဂြိုဟ်က လက်နက်တွေကို ဘယ်လိုမှ ယှဉ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ တွေးပူမနေနဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ။ အခုချိန်က ကဲရမယ့်အချိန်မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ အခုလိုနေမယ့်အစား လက်နက်ဒဏ်တွေ စိတ်ချရမယ့် တစ်နေရာရာမှာ သွားပုန်းနေတာကောင်းမယ် . . . တီတော်ရီ”

ဘွန်ဂေါက ဖြစ်သင့်တာ တိုက်တွန်းပေးမယ့် တီတော်ရီက ထီမထင်ပါပဲ။

“တိုက်ပွဲက မြို့ပြင်မှာဖြစ်နေတာပဲ။ ဘယ်လိုလို့ လက်နက်တွေက ငါတို့ဆီ လာမှန်ရမှာလဲ”

တခြားစက်ရုပ်တစ်ယောက်ကလည်း . . .

“ခုနက သတင်းထဲမှာ ကွေဆာထောင်နားမှာတောင် ပြင်းအား မြင့်မိုးတစ်လုံး လွင့်လာသေးတယ်လို့ ကြေညာသွားတယ်ကွ။ တိုက်ပွဲက မြို့ထဲဘက်ထိ ရောက်လာပြီထင်တယ်”

“ဟား . . . အဲ့ဒါကောလဟာလ”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

သူတို့ရှိနေတဲ့ အဆောက်အဦးတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားတယ်။ မကြာဘူး လက်နက်ကျည်ဆန်နှစ်မျိုး ဆက်တိုက်အရှိန်နဲ့ ပြေးဝင်ပေါက်ကွဲလာတယ်။

“ဝုန်း . . . ဝုန်း . . .”

“အား . . .”

အဆောက်အဦးအနဲ့ မီးစတွေ ထတောက်ကုန်တယ်။ သူတို့ ရောက်နေတဲ့နေရာက စက်ရုပ်အများစည်ကားလေ့ရှိတဲ့ ကုန်တိုက်ကြီး တစ်ခုရဲ့ အပေါ်ထပ် တစ်နေရာမှာပါ။ ခါတိုင်းလို စက်ရုပ်တွေ စည်မနေသင့်ပေမယ့် ဒီနေရာက မြို့ထဲသာ လက်နက်တွေဝင်မလာရင် စိတ်ချရတဲ့နေရာမို့ စက်ရုပ်တော်တော်များများ ရောက်ရှိနေကြသေးတယ်။ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ကုန်တော့ စက်ရုပ်တွေ ကြုံသလို ပြေးကုန်တယ်။ တီတော်ရီရဲ့ အပေါင်းအပါ စက်ရုပ်တွေလည်း တကယ့်အရေးကျတော့ သေသူသေ၊ ပြေးသူပြေးနဲ့ အနားမှာ တစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘူး။

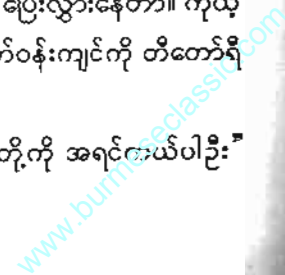
တီတော်ရီကလည်း သက်သက်သာသာ ရှိနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ လက်နက်ကြီးဒဏ်ကြောင့် လွင့်ထွက်သွားပြီး အဆောက်အဦးပေါ်က ပြုတ်ကျခါနီး ဖြစ်နေတယ်။ လူးကစ်လည်း အဲ့ဒီလိုပဲ။ တီတော်ရီနဲ့အတူ ပြုတ်မကျအောင် အဆောက်အဦးအစွန်းလေးကို ကုတ်ဆွဲထားရင်း တန်းလန်းဖြစ်နေတယ်။ ခြေထောက်တွေက လေထဲမှာ လွတ်နေတာပေါ့။

တီတော်ရီ အားနဲ့ကုတ်တွယ်ပြီး အပေါ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပြန်တက်နေတယ်။ လူကစ်ကလည်း လက်ချောင်းတွေ နာကျင်လာပေမယ့် ပြုတ်မကျသွားအောင် ကုတ်ဆွဲထားနေရတယ်။ တီတော်ရီ အရင်တက်လို့ ရသွားပြီ။

“တော်ရီ . . . တို့ကို ကယ်ပါဦး”

လူးကစ်က တွဲလောင်းလေးခိုနေရာက လှမ်းပြောတယ်။ တီတော်ရီက လူးကစ်ကို ငဲ့ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်တယ်။ သူတို့ရှိနေတဲ့အထပ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး။ ဟိုးအောက်ထပ်မှာသာ စက်ရုပ်တွေ ပျားပန်းခတ် ပြေးလွှားနေတာ။ ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တီတော်ရီ စိတ်တိုင်းကျသွားတယ်။

“တော်ရီ . . . ဘာလုပ်နေတာတုံး။ တို့ကို အရင်ကယ်ပါဦး”

“ကယ်ရမှာပေါ့ . . . ကိုယ့်လူးကစ်ကလေးရဲ့”

ဆိုပြီး လူးကစ်ရဲ့ ပြုတ်မကျအောင် ကုတ်ဆွဲထားတဲ့လက်တွေ
ကို ခြေထောက်နဲ့ ဆောင့်နှင်းပစ်ပါတော့တယ်။

“အား . . .”

လူးကစ်ရဲ့ လှိုင်တက်သွားတဲ့ နောက်ဆုံးအော်သံကို တီတော်ရီ
ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မကြားလိုက်ရပါလေ။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . အရှုပ်ထုပ်မတစ်ယောက်တော့ သွား
ရှာပြီ”

ဒီလိုရေရွတ်ပြီး တီတော်ရီ ဒီထက်လုံမြဲတဲ့နေရာ သွားဖို့ပြင်
တယ်။ မြို့ထဲဘက်ကိုလည်း အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ သူ
သိပ်ထိတ်လန့်သွားပေါ့။

မြို့ကြီးဟာ မီးခိုးတွေ ကြမ်းတမ်းစွာ အူလို့။

(18)

အမ် မိုးပျံစက်ဘီးကလေးကို မြေပြင်နဲ့ သိပ်မခွာဘဲ နင်းခဲ့တယ်။
တစ်လမ်းလုံး မြေပြင်ပေါ်က စစ်ဒဏ်သင့်ရှုခင်းတွေကို ကြည့်လာခဲ့တယ်။
ဒါတောင် စစ်ပွဲက မြို့ထဲမှာဖြစ်ပွားတာ မဟုတ်။ ရိုဘော့ဂြိုဟ်ယာဉ်တွေ
က မြို့ပြင်ကနေ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ စစ်ပွဲဆိုတာ စည်း
ခိုင်းဝိုင်းပေးပြီး အဲ့ဒီစည်းထဲမှာပဲတိုက်လို့ တရားသေပြောလို့ရတာမှ
မဟုတ်တာ။ တိုက်ပွဲအရှိန်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ နှစ်ဘက်စစ်ယာဉ်တွေ မြို့
ထဲကောင်းကင်ဆီ နယ်ကျွံလာတယ်။ တိုက်ပွဲဆီက လျှံတက်လာတဲ့
လက်နက်တွေ မြို့ထဲအထိ ရောက်လာတယ်။ အခုတော့ မြို့ကြီးက မီးခိုး
ငွေ့တွေ မင်းမူလို့ အပျက်အစီးတွေနဲ့ လောင်ကျွမ်းကျက်သရေယုတ်
လို့။

ဟိုမှာ စက်ရုပ်အလောင်းတွေ။ ဟိုးမှာ သားသည်အမေတစ်
ယောက် အဆောက်အဦးပျက် ချောင်အကွယ်ထဲမှာ နာနာကျည်းကျည်း
ငိုနေတာ။ ဟိုမှာ ကိုယ့်လက်ပြတ်ကိုယ် ပြန်ကိုင်ထားတဲ့ အူကြောင်ကြောင်
ချက်လုံးတွေနဲ့စက်ရုပ်၊ ဟိုးမှာ ကိုယ့်နားရွက်ပြတ်ကိုယ် ပြန်လိုက်ရှာနေ
တဲ့ စက်ရုပ်၊ ဟိုးမှာ ကိုယ့်အဖေအလောင်းကို မနိုင်မနင်း ဒုချွတ်ဆွဲပြီး

www.burmeseclassic.com

သယံနေတဲ့ စက်ရုပ်ကလေးလေး။ ဟိုးမှာ လျှာပြတ်သွားတဲ့ စက်ရုပ် ကိုယ့်လျှာကိုယ် လက်ဖဝါးပေါ်တင်ပြီး တစ်မိမိမိမိကြည့်နေတယ်။ ဟိုး မှာ စစ်ပွဲတွေဖြစ်နေတဲ့ကြားက အိမ်ရှေ့လှေကားအဆင်းက သစ်ပင်လေး ကို ရေလောင်းနေတဲ့ ရူးသွပ်သွားတဲ့စက်ရုပ်။ ဟိုးက ကလေးကစားကွင်း ထဲက ဒန်းပေါ်မှာ သမီးလေးအလောင်းကို တင်ပြီး ဒန်းလွှဲပေးနေတဲ့ ဖေဖေစက်ရုပ်။ ဟိုမှာ သေအံ့ဆဲဆဲစက်ရုပ်။ ဝရန်တာက သူ တစ်သက် လုံးမွေးလာတဲ့ ငှက်လှောင်ချိုင့်လေးကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သွားဖွင့်ပေး နေတယ်။ ဟိုမှာ တုတ်ချောင်းတစ်ချောင်းကို သေနတ်လိုကိုင်ပြီး ကောင်း ကင်ကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ကြည့်လို့၊ ယာဉ်ပျံတွေမြင်ရင် တ . . . ဒက် . . . ဒက် . . . နဲ့ ပါးစပ်က အော်ပြီးပစ်နေတဲ့ စက်ရုပ်။ လမ်း သက်မှာ စက်ရုပ်အသွားအိုကြီးတစ်ယောက် ကိုယ့်တုတ်ကောက်နဲ့ကိုယ် ခိုက်ဖောက်ပြီး သေနေတာ။

ဟိုးမှာ သေနေတဲ့စက်ရုပ်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲ ခွေးတစ်ကောင် အတင်း တိုးဝှေ့ပြီး ငိုနေတာ။ ကိုယ့်သခင်ကိုယ် အိပ်စက်နေတယ်လို့များ ထင် နေသေးတာလား။ လမ်းပေါ်မှာ နားပိတ်ပြီး အော်ငိုနေတဲ့ မိန်းမတွေ၊ လမ်းပေါ်မှာ . . . ဟိုးမှာ . . . လမ်းပေါ်မှာ . . . ဟိုးမှာ . . . လမ်း ပေါ်မှာ . . . ဟိုးမှာ . . . ။

ဒါ ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့က လုံခြုံရေးဆီ အချိန်မီ မပို့ပေးနိုင်တဲ့ ပြည်သူတွေပေါ့။

အမ် ယောင်ယမ်းပြီး ကြက်သေသေလျက် စက်ဘီးကို မြေပေါ် သက်ဆင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အလိုလိုပဲ စစ်ကြွင်းလမ်းကလေးထဲ စက်ဘီးလေးလက်ဆွဲတွန်းလို့ ကြေကြေကွဲကွဲ လျှောက်ခဲ့တယ်။ သူ့မျက် လုံးတွေက မျက်ရည်တွေ လိမ့်ကျနေတယ်။

ဘာအတွက်လဲ။ ဘယ်မှာလဲ။ ဒီလိုဖြစ်ရခြင်းရဲ့ ကောင်းကျိုး တွေ။

ကြည့်ကြပါဦး . . . အားလုံး ရူးသွားကုန်ကြပြီလား မသိပါ ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်မသေတဲ့သူတွေတောင် စိတ်တွေတော့ သေနေလောက် ပါပြီ။ အား . . . ရက်စက်လိုက်ကြတာ။ သက်ရှိတွေ အချင်းချင်းကို ရက်စက်လိုက်ကြတာ။

“သား . . . အမ် . . .”

သူ မထင်မှတ်ဘဲ ခေါ်သံကြားလိုက်ရတယ်။

အသံလာရာဆီ လှမ်းလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သစ်ပင်တစ်ပင် အောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ စက်ရုပ်မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရှာဆွစ်ဖြစ်နေတယ်။

အမ် ရှာဆွစ်ဆီ အပြေးသွားလိုက်တယ်။

“သားလေး . . . အမ် . . .”

“ရှာဆွစ် . . . ဘာလို့ ဒီမှာရှိနေရတာလဲ။ လာ . . . လုံခြုံ တဲ့နေရာကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

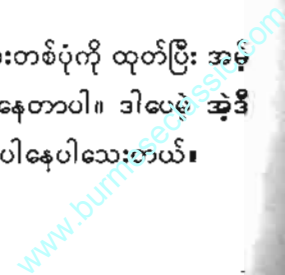
ရှာဆွစ် ပြုံးလျက် ခေါင်းခါတယ်။

“သားလည်း ဂျေအိုင်ပြောပြလို့ သားဘဝအကြောင်း သိပြီး ရောပေါ့”

အမ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ရှာဆွစ်က . . .

“စကားတွေ အများကြီးပြောဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ အမ် . . . သား စိတ်ထားဟာ သားအမေနဲ့ တူတယ်။ သားရုပ်က သားအဖေနဲ့တူတယ်။ ဒီတော့ သားကိုမြင်တာနဲ့ သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်။ ပြီးတော့ ဒီဓာတ်ပုံလေးပြလိုက်ရင် သားဘယ်သူလဲဆိုတာ သူ တန်းသိ သွားမှာ”

ရှာဆွစ် အိတ်ကပ်ထဲက ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို ထုတ်ပြီး အမ် ကို ပေးလိုက်တယ်။ ဓာတ်ပုံက တစ်ခြမ်းပြနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆွဲဒီ တစ်ခြမ်းထဲမှာပဲ လူပုံတစ်ပုံက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပါနေပါသေးတယ်။

“ဒါ . . .”

“အဲဒါ သားဖေဖေ ပီတာရဲ့ပုံပေါ့။ သားအဖေနဲ့ စုံတွဲရိုက်ထား တဲ့ပုံလေ။ သူတို့ခွဲခွာရတော့ ဓာတ်ပုံကိုနှစ်ခြမ်းဖြဲပြီး တစ်ယောက်တစ်ပုံ ယူထားခဲ့ကြတာ”

အဲဒီအချိန်ပဲ မြို့အနှံ့တပ်ထားတဲ့ အရေးပေါ်အချက်ပေး အသံ လွှင့်စပီကာတွေကနေ သတင်းလွှင့်သံထွက်ပေါ်လာတယ်။

“စစ်ပွဲတွေနားပြီး သမ္မတအိမ်တော်မှာ ဆွေးနွေးမှုတချို့ လုပ် မှာဖြစ်တဲ့အတွက် ပြည်သူတွေကို လုံခြုံတဲ့နေရာတွေဆီ ရွှေ့ပြောင်းပေး ဖို့ အချိန်ထပ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ ပြည်သူများ ဘယ်မှမသွားဘဲ သက် ဆိုင်ရာက ကူညီမယုံသူတွေကို စောင့်ဆိုင်းပေးပါရှင်”

ပြည်သူတွေ ပေါက်ကွဲပြီး သတင်းကြေညာတဲ့အသံကို တန် ပြန်ဆဲဆိုကုန်ကြတယ်။ အခုမှ လုံခြုံတဲ့နေရာတွေဘာတွေ လာပြောနေ တော့ ပြည်သူတွေ ပိုရင်နာသွားကြတယ်။ ငိုကြတယ်။

“ကဲ . . . သား၊ အချိန်မရှိဘူး။ အခု အချိန်ကောင်းပဲ။ သမ္မတ အိမ်တော်ဆီ အမြန်လိုက်သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

(19)

ဆွေးနွေးပွဲက ဆွေးနွေးပွဲနဲ့တော့ သိပ်မတူလှပါ။ နှစ်ဖက်စစ် တပ်က လက်နက်တွေ ဟိုဘက်ဒီဘက် အသင့်ပြင်ထားပြီး အလယ်မှာ မှ နှစ်ဖက်ခေါင်းဆောင်တွေ စကားပြောနေကြတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ကမ္ဘာဂြိုဟ်နဲ့ ကျုပ်တို့ဂြိုဟ်နဲ့ ဘာပတ်သက်စရာမှ မလိုတော့ဘူးလို့ လွန်ခဲ့တဲ့(၂၅)နှစ်က စာချုပ်ထဲမှာ အတိအလင်း ထည့် ထားပြီးပြီလေဗျာ။ ဒါကို ဘာကြောင့် စစ်တပ်နဲ့ ချီလာရတာလဲ”

ရိုဘော့ဂြိုဟ်သမ္မတက ပြောတဲ့စကားပါ။ ဒီသမ္မတကို ပြည်သူ တွေ သိပ်မကြိုက်ကြပါဘူး။ အင်္ဂါကို သိပ်ပေးပေးထားတာကြောင့် ပါ။ သမ္မတက စစ်တပ်ဖွဲ့တွေအပေါ် ဩဇာညောင်းတဲ့အင်္ဂါကို သိပ်ထိန်း ချုပ်နိုင်ပုံမရဘူး။ နည်းနည်းလည်း ကြောက်ရွံ့နေသလိုပဲ။

ကမ္ဘာဂြိုဟ်ဘက်မှ ခေါင်းဆောင်ပီတာက . . .

“ကျုပ်က ပိုတောင် မေးခွန်းထုတ်ချင်သေးတယ်။ ဘာလို့ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ဂြိုဟ်ကို မိစ္ဆာလိုဆိုးရွားတဲ့ ရောင်ခြည်လက်နက် နဲ့ ပစ်ခတ်ခဲ့တာလဲ။ အခုထိ ကျုပ်တို့ဂြိုဟ် အဲဒီလက်နက်ရဲ့ဒဏ် ခံနေရ တုန်းပဲ။ ဘယ်လိုမှ တားဆီးချေမှုန်းလို့ မရဘူး”

“ဘာလက်နက်လဲ။ ကျုပ်တို့ မသိဘူး။ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ မမြင် ရတာတွေနဲ့ မစွပ်စွဲပါနဲ့”

အဂီက ဝင်ပြောသလို ပီတာကလည်း ခပ်မြန်မြန်ပဲ . . .

“ခင်ဗျားတို့က ပြောင်ငြင်းနေမှတော့ ဒီစစ်ပွဲက အဆုံးသတ် နိုင်ဖွယ် မရှိတော့ဘူးထင်တယ်”

“သေချာတာပေါ့”

လို့ အဂီက ပြန်ပြောလိုက်ရင်ပဲ နှစ်ဘက်စစ်တပ်တွေ ပစ်ခတ် ဖို့ အသင့်ပြင်လိုက်တာကို တွေ့ရတယ်။

သမ္မတအိမ်တော်ကို ဝန်းရံလို့ စက်ရုပ်ပြည်သူတွေကလည်း တိုက်ရိုက်ကြည့်နေကြပါတယ်။ စက်ရုပ်ပြည်သူတွေ အမြောက်အမြား သမ္မတအိမ်တော်ရှေ့မှာ ပြည့်နှက်လို့။ ဆွေးနွေးနေတာက ကမ္ဘာသုံးစကား နဲ့ဆိုတော့ စက်ရုပ်ပြည်သူတွေ နားမလည်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲတွေ အခြေအတင်ဖြစ်နေကြတာကို ကြည့်ပြီး ပြည်သူတွေ သိ ပါတယ်။ သူတို့ ဆွေးနွေးပွဲဆီက ငြိမ်းချမ်းတဲ့ရောင်နီကို သိပ်မမြင်ရ။

အဲဒီအချိန်ပဲ သူတို့ပေါ် အရိပ်တစ်ခု ထိုးကျလာတယ်။ အားလုံး မော့ကြည့်လိုက်ကြတော့ လေထီးနဲ့အတူ အသာအယာဆင်းသက်လာ တဲ့ စက်ဘီးတစ်ဘီးကို တွေ့ရတယ်။ စက်ဘီးပေါ်မှာ စက်ရုပ်တစ် ယောက်။

“အမ်ဆေးနပ် . . .”

တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ရေရွတ်သံကို ကြားလိုက်တယ်။ စက် ရုပ်ပြည်သူတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဒီကောင် ထောင်ထဲမှာ မဟုတ်ဘူးလားပေါ့။ ဘာလာလုပ်တာလဲပေါ့။

အဂီလည်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားတယ်။

စက်ဘီးက ဘတ္တရီကုန်သွားလို့ အမ် လေထီးနဲ့ ဆင်းခဲ့ရတာ ပါ။ စက်ဘီးလည်း မြေပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း အမ် ပြေးဆင်းလာပြီး ..

“အခု ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကခေါင်းဆောင်ပြောတာ အမှန်ပါပဲ။ ကျွန် တော်တို့ဂြိုဟ်က လက်နက်တစ်ခုဟာ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ဘက်ကို ရောက်ရှိပြီး အန္တရာယ်ပြုနေတာ အမှန်ပါပဲ”

အမ်က သမ္မတနဲ့ ပြည်သူတွေဘက်လှည့်ပြီး ပြောလိုက်တာ ပါ။

ပြီးတော့ ဂျေအိုင်သင်ပေးထားတဲ့ ကမ္ဘာသုံး ဘာသာစကားနဲ့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ဘက်က လူတွေဘက်လှည့်ပြီး အဲဒီစကားကိုပဲ ထပ်ပြောလိုက် ပါတယ်။

“တောက် . . . ဒီကောင် ဘာသောက်ဆင့်ရှိလို့ ဝင်လာပြော နေရတာလဲ။ ဖမ်းလိုက်စမ်း . . . အဲဒီ ဝဲစားသောက်ရှူးကို”

အဂီ မျက်နှာကြီးရဲပြီး သူ့တပ်ကို အမိန့်ပေးတယ်။ အမ် ထိတ် လန့်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . .

“ရုပ်လိုက်”

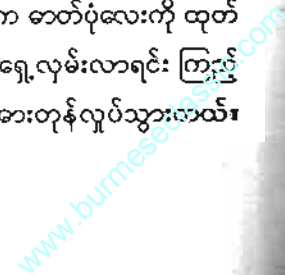
ကမ္ဘာဂြိုဟ်ဘက်က ခေါင်းဆောင်ပီတာက တားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အမှန်ကို သေချာကြည့်လာတယ်။ အနား တစ်လှမ်းချင်းတိုးရင်း သေချာကြည့်လာတယ်။ အမှန်ကိုမြင်ရတာ သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာ တယ်။ ပြီးတော့ အမှန်ကိုယ်ပေါ်က အမွေးအမျှင်တချို့ကလည်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစေတယ်။ ဒီဂြိုဟ်က စက်ရုပ်တွေမှာ အမွေးအမျှင်မရှိတာကို သူ သေချာသိထားပြီးသားပါ။

“မင်း . . . မင်း . . . ဘယ်သူလဲ”

အမှန်ကို ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့မေးတယ်။

အမ် သူ့အဖေကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ဝဲလာတယ်။ သူ့ အဖေရဲ့ ဥပဓိရုပ်က ဆင်ခြင်တတ်ပုံရပြီး မေတ္တာတရားနဲ့ သူ့ရဲကောင်း ဆန်နေတာရယ်ကြောင့် အမ် ကျေနပ်နေမိတယ်။

အမ် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အိတ်ကပ်ထဲက ဓာတ်ပုံလေးကို ထုတ် ဖြဲပြီး ရှေ့ကို လှမ်းလာတယ်။ ပီတာကလည်း ရှေ့လှမ်းလာရင်း ကြည့် တယ်။ ဓာတ်ပုံလေးကိုတွေ့တော့ ပီတာ တအားတုန်လှုပ်သွားတယ်။ သေချာ လက်ထဲယူပြီး ကြည့်တယ်။

နည်းနည်းကြာအောင်ကြည့်ပြီးမှ အမဲကို ပြန်ကြည့်လာတယ်။
“မင်း . . . မင်း . . . က . . .”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကမှ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ ကွေဆာ
အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်အဖေနဲ့အမေအမည်ကို သိ
ခွင့်ရတဲ့ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပါ။ ကျွန်တော့်အဖေ
နဲ့အမေက လူသားပီတာနဲ့ ဂြိုဟ်သား စက်ရုပ်မလေး အေမီတဲ့”

ပီတာ မျက်လုံးဝိုင်းသွားတယ်။ အသိလွတ်သွားသလို ရပ်တန့်
ကြောင်နေတယ်။ ပြီးမှ အသိပြန်ဝင်လာပြီး . . .

“သား . . .”

ပြေးဖက်တော့တယ်။ မျက်ရည်တွေ တစ်ယောက်ပန်းမှာ တစ်
ယောက် ခိုလို့ပေါ့။

စက်ရုပ်ပြည်သူတွေကတော့ ဘာသာစကားကို နားမလည်တာ
ကြောင့် ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ မသိဘူးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ခံစားလိုတော့ရတယ်။ ဒါ သိပ်ကြေကွဲဖွယ် ဇာတ်လမ်း
တစ်ခုပဲဆိုတာ။

အင်္ဂါကတော့ အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်နေတယ်။ တောထဲ
သောက်ရေးမပါတဲ့ဟာတွေ အခုမှ ဒုက္ခလာပေးနေရတယ်လို့။

အမ် ချက်ချင်း ပီတာကိုဖက်ထားရာက ခွာပြီး ခံစားချက်ကို
ခဏထားလို့ အရေးကြီးတာကို ရှင်းဖို့လုပ်တယ်။

“ကျွန်တော် ခုနကပြောတာ အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဂြိုဟ်ထဲ
တီထွင်လို့ မပြီးသေးတဲ့၊ လိုအပ်ချက်တွေရှိသေးတဲ့ လက်နက်တစ်ခုကို
မသမာသူစက်ရုပ်တစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ခိုးယူပြီး ပစ်
ခတ်မိရာက ဒီလိုအဖြစ်တွေ ရှိလာတာပါ။ မနေ့ညနေက မြို့ထဲက ပျက်
စီးသွားခဲ့တဲ့ အဆောက်အဦးတချို့ဟာ ဒီလက်နက်ကြောင့်ပဲလေ။ အခု
အဲ့ဒီလက်နက်က ကမ္ဘာဂြိုဟ်ဆီရောက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေခဲ့ပြီ”

ဘာသာစကားနှစ်မျိုးနဲ့ ရှင်းပြခဲ့တာမို့ နှစ်ဂြိုဟ်စလုံးက လူနဲ့
စက်ရုပ်တွေအားလုံး နားလည်ကြပါတယ်။ ပြန်တွေး၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်
နေကြတယ်။

ဒီအချိန်ပဲ စက်ရုပ်ပြည်သူတွေကြားက စက်ရုပ်တစ်ကောင် ပြေး
ထွက်လာတယ်။ တီတော်ရီပါ။

“ဟား . . . ဟား . . . အဲ့ဒါဆိုရင် တရားခံက မင်းပဲလေ
ကွာ။ မင်းကို အဲ့ဒီလက်နက်နဲ့အတူ ဖမ်းမိခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာဂြိုဟ်
ဒုက္ခရောက်ရတာလဲ မင်းလက်ချက် ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ အခုလည်း မင်း
ကွေဆာထောင်က ထွက်ပြေးလာတာဆိုတော့ မင်းဟာ ဝရမ်းပြေးလည်း
ဖြစ်နေပြီ။ ဝရမ်းပြေးကို ဖမ်းဆီးကြပါဗျို့။”

အင်္ဂါက ပြုံးတယ်။ သူ့သားရဲ့ အချိန်ကိုက စွမ်းဆောင်ချက်
ကို သိပ်သဘောကျသွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်ပဲ နောက်ထပ် စက်ရုပ်တစ်ယောက် ပြေးဝင်
လာပြီး တီတော်ရီရဲ့ ခေါင်းကို တုတ်နဲ့ လွှဲရိုက်ပစ်ပါတော့တယ်။ တီ
တော်ရီ အုပ်ခနဲ တစ်ချက်အသံထွက်ပြီး လဲကျသွားတယ်။

“လူးကစ် . . .”

ဟုတ်တယ် . . . တီတော်ရီကို ပြေးရိုက်လိုက်သူက လူးကစ်။
သူမက ချက်ချင်း စက်ရုပ်ပြည်သူတွေရှေ့ ရဲရဲဝဲဝဲ ရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်မက မနေ့ညနေကနေ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်အထိ
ဒီ တီတော်ရီဆိုတဲ့စက်ရုပ်နဲ့ အတူရှိနေတာပါ။ ဒီပြဿနာရဲ့အစဟာ ဒီ
ခွေးစိတ်ပေါက်နေတဲ့ တီတော်ရီပါပဲ။ သူဟာ မြို့ပြင်က ဂျေအိုင်ဆိုတဲ့
အဘိုးကြီးရဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲကနေ ထူးဆန်းတဲ့လက်နက်တစ်မျိုးကို ခိုးယူ
လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ မဆင်မခြင် ပစ်ခတ်တယ်။ မနေ့ညနေက မြို့ထဲ
က ပျက်စီးမှုတွေနဲ့ အခု ကမ္ဘာဂြိုဟ် ဒုက္ခရောက်နေတာတွေအားလုံးဟာ
သူ့လက်ချက်ပါပဲ”

စက်ရုပ်ပြည်သူတွေရဲ့ အကြည့်အားလုံးက တီတော်ရီဆီ ရွံရွံ ချာချာ ရောက်ကုန်တယ်။ လူးကစ်က ရိုဘော့ဂြိုဟ်ဘာသာစကားနဲ့ ပြောပြနေတာကို အမ်ကလည်း ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကလူတွေဘက်လှည့်ပြီး ကမ္ဘာ သုံးဘာသာစကားနဲ့ ရှင်းပြနေတယ်။

“မြို့ထဲမှာ ပျက်စီးမှုတွေပေါ်တော့ ကာကွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့က တရားခံကို အပူအတပြင်းရှာရော။ ဒီအချိန်မှာတော့ တီတော်ရီ တော် တော် ခေါင်းကြီးရပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကောက်ကျစ်တဲ့နေရာမှာ ထူးချွန်တဲ့ သူက အမ်ဆေးနပ်ကို တရားခံအဖြစ် အချိန်မီ အကွက်ချ ချောက်တွန်း နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဝန်ခံပါတယ်။ အဲ့ဒီလို အကွက်ချခဲ့တုန်းက ကျွန်မပါ ပါဝင်ကူညီခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီတီတော်ရီက အကွက်ဆိုက်တော့ ကျွန်မကိုပါ အသေ သတ် လုပ်ကြံခဲ့တယ်။ ကံကောင်းတယ်။ ကျွန်မကို ကယ်တဲ့သူတွေ ရှိ လို့ပေါ့။ ဟိုးမှာ ကျွန်မကို ကယ်တဲ့သူတွေ။ အဲ့ဒီစက်ရုပ်တွေကလည်း တီတော်ရီရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေပါပဲ။ အခု ကျွန်မပြောနေတဲ့စကား တွေ အမှန်တွေဖြစ်ကြောင်း သူတို့ကို သက်သေပြနိုင်ပါတယ်။”

လူးကစ် ညွှန်ပြပြီးပြောနေသူတွေက ဘွန်ဂေါတို့ပါ။ လူးကစ် တီတော်ရီရဲ့ ကန်ကျောက်မှုကြောင့် အဆောက်အဦပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး အောက်က ရေကန်ထဲ ကျခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘွန်ဂေါတို့က ကယ်ခဲ့တယ် လေ။

“လျှောက်ပြောနေတာတွေ . . . ရပ်စမ်း။ ဘယ်က မိန်းမပျက် လဲ။ ဖမ်းဆီးပြီး ထောင်ထဲထည့်ကြစမ်း။”

အဂီက ဝင်အော်တော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူးကစ်က လုံးဝ မကြောက်တော့ပါ။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဖမ်းရဲ ဖမ်းကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ အားလုံး နားထောင်ကြပါ။ အဲ့ဒီ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးချုပ် အဂီကလည်း သူ့သားအဖြစ်တွေကို သိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့သားကို ကာကွယ်

ပေးနေတယ်။ သူ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးရာထူးက သူ့သားကို ကာကွယ် ဖို့ပဲ။ သူ့မိသားစုကို ကာကွယ်ဖို့၊ သူ့အတ္တကို ကာကွယ်ဖို့ပဲ။”

အဂီတပ်သားတွေ လူးကစ်ကိုဖမ်းဆီးဖို့ ပြေးလာတယ်။

ဒီအချိန်ပဲ ဘယ်တုန်းက စက်ရုပ်တွေအုပ်ကြားထဲ ရောက်နေ မှန်းမသိတဲ့ မော့စကီးနဲ့ ဘာမီတွန်က လှုပ်ရှားတော့တယ်။ မော့စကီး ကလည်း သတင်းထောက်ဆိုတဲ့အတိုင်း ဘယ်အချိန် ဘာလုပ်ရမလဲကို သိတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ဖွတော့တာပေါ့။

“အကျင့်ပျက်သားအဖကို ရှင်းလင်းပေးပါ။ ကိုယ့်ကျိုးကိုယ် ကြည့်တဲ့ အရာရှိတွေကို စီရင်ပေးပါ။”

လို့ စလက်ရုန်းတန်း ကြွေးကြော်လိုက်တယ်။

ချက်ချင်းပဲ အစကတည်းက အဂီကိုမကြည့်တဲ့ ပြည်သူတွေ က ဘာလုပ်ရမလဲ နားလည်သွားတယ်။

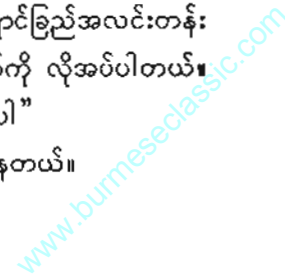
“အဂီကို ဖြုတ်ပေး . . . အဂီကို ဖြုတ်ချပေး . . . အဂီကို ဖြုတ် ချပေး။”

အဂီ အကြပ်ရိုက်ပြီး သမ္မတလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ် နေတယ်။ တပ်သားတွေလည်း လူးကစ်ကိုမဖမ်းရဲဘဲ တွန့်ကုန်ကြတယ်။ စက်ရုပ်ပြည်သူတွေကလည်း အဆက်မပြတ် အော်ဟစ်တောင်းဆိုနေ ကြပြီ။

အမ်က အားလုံးရှေ့ ပြေးဝင်လာပြန်ပြီး အော်တာရပ်ဖို့ လက် ထောင်ပြတယ်။

“အခု ပိုအရေးကြီးနေတာ ဟိုဆန်းပြားလွန်းတဲ့ လက်နက်ကြီး ကို ရှင်းပစ်ဖို့ပဲ။ မဟုတ်ရင် ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကလူတွေ ထပ်ဒုက္ခရောက်ကုန် လိမ့်မယ်။ အခု အဲ့ဒီကမ္ဘာဂြိုဟ်ရောက်နေတဲ့ ရောင်ခြည်အလင်းတန်း ကြီးကို ရှင်းပစ်ဖို့ သူ့ကို ပစ်လွှတ်ရတဲ့လက်နက်ကို လိုအပ်ပါတယ်။ သမ္မတအနေနဲ့ အဲ့ဒီလက်နက်ကို ပြန်ထုတ်ပေးဖို့ပါ။”

သမ္မတလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။

ဒီတော့ ပြည်သူတွေကပဲ သိအောင် လုပ်ပေးရတော့တာပေါ့။
“လက်နက်ကို ထုတ်ပေး”
“လက်နက်ကို ထုတ်ပေး”
“ . . . ”

နောက်ဆုံး သမ္မတ လက်နက်ကို ထုတ်ပေးဖို့ အချက်ပြလိုက် ပါတော့တယ်။ အချိန်ကိုက်ပဲ ပင့်ခံဝါနဲ့ ဂျေအိုင်တို့လည်း ရောက်ရှိလာ ခဲ့ပါပြီ။ ပီတာက ဂျေအိုင်ကိုတွေ့တော့ ပြေးဖက်တယ်။

“ဂျေအိုင် . . . ခင်ဗျားရုပ်တွေ ပြောင်းလဲသွားပါလား။ အိုစာ သွားသလိုပဲ”

ဂျေအိုင်ကလည်း ပီတာကိုတွေ့တော့ ကြေကြေကွဲကွဲ ဝမ်းသာ ပါတယ်။

“အိုစာသွားတာပေါ့ကွာ။ ငါက ဘဝပျက်ခဲ့ရတာကို။ ငါတို့ ကို ဘဝပျက်တာ ဟို အင်္ဂါဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့။ မင်းကြောင့် ရတဲ့ကိုယ်ဝန် နဲ့ အေမိုကို အဲ့ဒီခွေးကောင်က စွပ်စွဲနှိပ်စက်ခဲ့တာ။ အေမိုကိုသတ်တာ ဒီကောင်”

“ဟင်”

ပီတာ အခုမှ အေမိသေမှန်း သိရှာတာပါ။ မျက်လုံးထဲ အမှန်း မီးတွေ ဝင်းဝင်းတောက် လောင်သွားတယ်။

“အဲ့ဒီအမှန်းတွေ၊ အငြိုးတွေ ခဏထားလိုက်ပါကွာ။ အခု ပို အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကြတာပေါ့”

စက်ရုပ်စစ်သားတချို့ ဝန်းရံစောင့်ရှောက်လို့ ဆန်းကြယ်လက် နက်ကို သယ်လာခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ သမ္မတရဲ့အမိန့်နဲ့အတူ ဂျေအိုင် လက်ထဲ အပ်လိုက်တယ်။

ဂျေအိုင်က လက်နက်ရဲ့ကိုယ်ထည်ပေါ်က ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ် လိုက်တယ်။ အံ့ဆွဲလို အချပ်လေးတစ်ခု ပွင့်ထွက်လာပြီး အဲ့ဒီအချပ် ပေါ်မှာ ခလုတ်တွေ ရှုပ်ထွေးသေးငယ်စွာ အများကြီး။ ဂျေအိုင်ကတော့ တဖျောက်ဖျောက်နဲ့ မြန်မြန်နှိပ်သွားနိုင်ပါတယ်။

ကမ္ဘာဂြိုဟ်ပေါ်မှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့ ရောင်ခြည်အစုအဝေး ကြီးဟာလည်း ကမ္ဘာ့အပြင် အာကာသထဲကို တိုးတက်သွားတယ်။ လူ တွေ၊ တခြားသက်ရှိတွေနဲ့ ဝေးရာ၊ လွတ်ရာဆီ။

“ငါ ကာကွယ်ရေးဌာနလက်အောက်ထဲက တီထွင်ရေးအဖွဲ့က ထွက်ခဲ့ရတဲ့နေ့ကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။ ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ ပြန်လာ ချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့တီထွင်ရေးအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့သာ လမ်းခွဲခွဲရ လို့ပါ။ ငါ့ကိုစော်ကားခဲ့တဲ့ ကာကွယ်ရေးဌာနကို ငါ မကျေနပ်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ တုန်လှုပ်စေမယ့် လက်နက်တစ်ခုတီထွင်မယ်လို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း တီထွင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့်လည်း လက် နက်တိုင်းဟာ နောက်ဆုံးမှာ ဘာကောင်းကျိုးမှ မပေးခဲ့ပါဘူး။ အခု ငါ ဉာဏ်ကုန်သုံးခဲ့တဲ့ လက်နက်ကို ငါ ပြန်ဖျက်ဆီးတော့မယ်”

ဂျေအိုင် ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ နောက်ဆုံး အနီခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ် လိုက်ချိန်မှာတော့ ‘ဝုန်း’ အာကာသတစ်ခုလုံး လင်းဖြာသွားတယ်။

လက်နက်ကြီး ကမ္ဘာပျက်စီးသွားပါပြီ။ အလင်းရည်တွေ တစက် တစက်ကျပြီး အာကာသကြီး ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီပေါ့။

မရှေးမနှောင်းဘဲ ပီတာနားကြပ်ထဲကို ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကပေးပို့တဲ့ သတင်း ချက်ချင်းရောက်လာတယ်။

“လက်နက်ကြီး လုံးဝ ပျက်စီးသွားပြီ”

လို့ ပြောလိုက်သလို အမ်ကလည်း စက်ရုပ်ပြည်သူတွေဘက် လှည့်ပြီး . . .

“လက်နက်ကြီး . . . လုံးဝ လုံးဝ ပျက်စီးသွားပါပြီ”

“ဟေး . . . ”

“ဟေး . . . ”

ပြည်သူတွေ တအားပျော်သွားကြတယ်။ စစ်ပွဲကြီး အဆုံးသတ် မယ့်သတင်းလောက် ပြည်သူတွေကို ဘယ်အရာကများ ပျော်ရွှင်မှု ပေး နိုင်မှာလဲကွယ်။

ဒီအချိန်ပဲ လူးကစ်တုတ်နဲ့ရိုက်လို့ မေ့မောနေတဲ့ တီတော်ရီ သတိပြန်လည်လာတယ်။ မြင်ကွင်းတွေက မူးဝေမှုန်ဝါးနေတယ်။ မျက်လုံးကို ပိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက် သုံးလေးခါလုပ်ပြီးမှ မြင်ကွင်းက ကြည်လင်လာတယ်။ မြင်ကွင်း ကြည်ကြည်လာချင်မှာ သူမြင်ရတာက ပင့်ခံဝါအနားမှာရှိနေတဲ့ ဝဲစားစက်ရုပ်ကိုပဲ။ တီတော်ရီ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ လှဲနေရာက မသိမှသာ ဖြည်းဖြည်းထပြီ ခါးကြားကစားကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲနှုတ်ကာ အမိ့ဆီ ပြေးတော့တယ်။

“ဟာ . . .”

အမိ့ကို တီတော်ရီ ဓားနဲ့ပြေးထိုးတာပါ။ ထိုးမိခါနီးမှာပဲ . . .

“ဗွီး . . .”

ရောင်ခြည်သေနတ်တစ်ခုရဲ့ ပစ်ခတ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“အား . . .”

အော်သံနဲ့အတူ ဘုန်းခနဲ တီတော်ရီ လဲကျသွားတယ်။ သေနတ်ကိုင်လျက် တန်းလန်းရှိနေသူက အင်္ဂါပါ။

“ဟာ . . .”

အင်္ဂါမျက်နှာ သွေးဆုတ်သွားတယ်။ တီတော်ရီက အမိ့ကို ဓားနဲ့ပြေးထိုးသလို အင်္ဂါကလည်း အမိ့ကိုပဲ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တာပါ။ သားအဖနှစ်ယောက် အကြံတူပေမယ့် အဖြစ်ကတော့ ဆိုးခဲ့ပါပြီ။ အင်္ဂါ သေနတ်ခလုတ်နှိပ်လိုက်ချိန်မှာပဲ တီတော်ရီကလည်း အမိ့အနားကို ဓားနဲ့ထိုးဖို့ ရောက်နေခဲ့ပြီမို့ အမိ့အတွက် သေနတ်ဒဏ်ကို ဝင်ခံလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

“သား . . . သား . . .”

“ငါ့သား . . .”

အင်္ဂါ အရူးတစ်ပိုင်း လဲကျသွားတဲ့ တီတော်ရီဆီ ပြေးတယ်။

“သား . . . ငါ့သားလေး . . .”

တီတော်ရီ သွေးတွေ တပွက်ပွက်ထွက်လို့ သေဆုံးသွားပါပြီ။ အင်္ဂါ ခူးထောက်လို့ငိုတယ်။ ပြီးတော့ သူ့သားလေးကို ဆွဲပွေ့ချီတယ်။ သူ့သားသေသွားမှန်း သူသိပါတယ်။ သူ့လက်ချက်ကြောင့် သူ့သားသေသွားမှန်း သူသိပါတယ်။ သူ့သားရဲ့ မျက်နှာကို သူ့ပါးနဲ့ကပ်လို့ ရှိက်နေတယ်။ တဒင်္ဂအတွင်းမှာပဲ အမှားကြီး လုပ်မိသွားခဲ့ပြီ။ တစ်သက်လုံး အမှားတွေလုပ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါ အမှားကတော့ သူ့အပေါ် တုံ့ပြန်မှု ပြင်းထန်မြန်ဆန်ခဲ့ပြီ။

“သားလေး . . . ငါ့သားလေး အိပ်သွားပြီ”

လို့ ရယ်လိုက်ငိုလိုက်နဲ့ သူ ရေရွတ်တယ်။

သူ့ကို အားလုံး ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ အင်္ဂါ ဘာမှ အသိရှိတော့ဟန်မတူ။ မျက်လုံးတွေ မျက်ရည်တွေနဲ့အတူ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့သားလေးကို ချီလို့ ဘယ်သွားနေတယ်။ ဘယ်ဆီလည်း မသိ။ စက်ရုပ်တွေကို တိုးဝှေ့ပြီး သူ ထွက်သွားတယ်။

အားလုံး မတားမြစ်ကြဘဲ တရားရစွာ ငေးနေမိခဲ့ကြရုံသာ။

“အမ် . . . အမ် . . . သူရဲကောင်းအမ် . . .”

“အမ်ကွ . . . ရိုဘော့ဂြိုဟ်ကို ကယ်တင်သူ”

ဒီလိုပဲ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ဘက်ကလည်း အသံထွက်လာတယ်။

“အမ် . . . အမ် . . . ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကိုလည်း ကယ်တင်ပေးသူ”

လူတွေကော၊ စက်ရုပ်တွေကောရဲ့ ကောင်းချီးဩဘာသံတွေ လူတစ်ဝက်၊ စက်ရုပ်တစ်ဝက် (လူသွေး၊ စက်ရုပ်သွေး)ရောနေတဲ့ အမိ မှာ နားနှစ်ဖက်မဆန့်အောင် ကြားနေရတယ်။ အနေခက်လွန်းလို့ ခေါင်းငုံ့ ပြီး မျက်နှာဝှက်ထားနေရတယ်။

ပင့်ခံဝါက စက်ရုပ်တွေဘက် လှည့်ပြီး လက်ထောင်ပြတယ်။

စက်ရုပ်တွေ ငြိမ်သွားမှ . . .

“ရှင်တို့ဝဲစားစက်ရုပ်တွေက သူရဲကောင်းဖြစ်နေတာ အခုမှ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ တာဝန်ခွဲတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို အနုပညာနဲ့အတူ အမြဲ တမ်း တော်လှန်နေခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့ ကဗျာဆရာ MMT-23 ဆို တာ သူပါပဲရှင်”

စက်ရုပ်ပြည်သူတွေ တစ်ချက် ငြိမ်သွားသေးတယ်။ ပြီးမှ . . .

“ဟေး . . . ”

ပြည်သူတွေ ထိန်းမရတော့ဘူး။ သမ္မတခြံဝန်းစည်းရိုးကို ကျော် ခွ၊ ခုန်တက်ပြီး အမိကို ပွေ့ချီပင့်မြှောက်ကြပို့ ပြေးလာကြတော့တယ်။

(20)

(a)

ဒီအုတ်ဂူဖြူဖြူလေးဟာ အေမီရဲ့ အုတ်ဂူလေးပါ။ ရှာဆွစ်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဂျေအိုင်ရဲ့ တစ်ဖက်သတ်ချစ်ရသူ၊ ပီတာရဲ့ဇနီး၊ အမ်ရဲ့ အမေပါ။

ပီတာက အုတ်ဂူခြေရင်းမှာ ကျင်းလေးတူးပြီး ပြန်ဆက်ထား တဲ့ နှစ်ခြမ်းပြဲဓာတ်ပုံလေးကို ကျင်းထဲ ထည့်မြှုပ်လိုက်ပါတယ်။

အုတ်ဂူရှေ့မှာ ခူးထောက်ရင်း အေမီကို ပီတာ တောင်းပန်နေ မိတယ်။ ရှာဆွစ်က တသိမ့်သိမ့် ငိုနေတယ်။ ဂျေအိုင်က ကောင်းကင်ထဲ ကိုပဲ ကြည့်နေတယ်။ အမ်ကတော့ အုတ်ဂူလေးကိုပဲ တစ်မိမ့်မိမ့်ကြည့် ရင်း တိုးတိုးခေါ်ဆိုနေတယ်။

“မေမေ . . . ”

(b)

“ချီး . . . မင်းကတော့ ငါ ကဗျာအကြောင်းတွေ ပြောတိုင်း ကြိတ်ဟားနေတော့မှာပဲ။ MMT-23 ဆိုတာ မင်းမှန်း ငါသိခဲ့ဖူးကောင်း တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ငါနဲ့ ကဗျာစာအုပ် အတူတွဲထုတ်ပေးရမှာ နော်”

“တွဲထုတ်မှာပေါ့ . . . ဘာမိတွန့်ရယ်”

“အေး . . . မင်းတို့နှစ်ယောက်တွဲထုတ်ရင် စာအုပ်ကြော်ငြာ ကို ငါ့မဂ္ဂဇင်းမှာ ကြော်ငြာရမယ်။ ပြီးတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို လည်း ကဗျာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အင်တာဗျူးမယ်”

“ဗျူးဗျာ . . . ”

ဒီအချိန်ပဲ သန်မာကြီးမားလှတဲ့ စက်ရုပ်ကြီးတစ်ယောက် အမ် တို့အနားကို ရောက်လာတယ်။ လက်ဝှေ့ချန်ပီယံကြီး ဂုတ်ပါ။ သူက အမဲမျက်နှာရှေ့ကို လက်သီးကြီး ဆန့်ထုတ်လိုက်တယ်။

အမ်တို့ ခပ်လန့်လန့် ဖြစ်နေတယ်။ ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်။ ဒါ ပေမဲ့ ဂုတ်ကြီးက ချက်ချင်း မျက်နှာကြီး ပြန်ဖြဲသွားပြီး . . .

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ကျွန်တော့်လက်သီးပေါ်မှာ အမ်ဆေးနပ် ရဲ့ လက်မှတ်လေးတစ်ချက်လောက် ထိုးပေးပါလားဟင်”

အာ . . . အရေးထဲ အော်တိုလာထိုးခိုင်းနေသေးတယ်။ အမ် က ထိုးပေးလိုက်တော့ ဂုတ်ကြီး ပျော်ပြီးထွက်သွားတယ်။

ဒီအချိန်ပဲ နောက်ထပ် စက်ရုပ်တစ်ယောက် အမ်တို့ဆားထာ ဖြတ်လျှောက်သွားတယ်။ သူ့အဝတ်အစားတွေက စုတ်ပြတ်နေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း လျှောက်အော်နေတယ်။

“ဖယ်ကြစမ်း . . . ဒီမှာ သမ္မတကြီးတစ်ယောက်လုံး လာနေ တာကို ဘာလို့လမ်းမရှင်းတာလဲ။ ဖယ်ကြစမ်း။ ဟာ . . . အခုမှ သတိရ တယ်။ ငါက သမ္မတမဟုတ်ဘူး။ ဟေ့ . . . ငါ သမ္မတမဟုတ်ဘူး နော်။ ငါက သားလေးအိပ်နေတာကို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ ဖေဖေပဲ။ ဟုတ် တယ်။ ငါက အိပ်နေတဲ့သားလေးရဲ့ ဖေဖေ။ ဖယ်ကြစမ်း . . . ဖယ် . . . ဖယ် . . . သားလေးကို သွားရှာမယ်”

အဲဒီလိုတွေပြောဆိုပြီး တခြားစက်ရုပ်တွေကို တိုးဝှေ့လို့ ပြေး ထွက်သွားတယ်။

အမ်တို့သုံးယောက် ကြေကွဲရစွာ ခေါင်းခါမိကြပေါ့။ အဲဒီ စက်ရုပ်ဟာ အင်္ဂါပဲ မဟုတ်ပါလားကွယ်။

(c)

“နက်ဖြန်ပြန်တော့မှာ . . . ဟုတ်လား . . . ဖေဖေ။ သုံးလေးရက် နေပါဦး”

“တော်ပြီ . . . သားရေ။ နောက်ထပ် သုံးလေးရက်သာ ဆက်နေရင် ဖေဖေတို့လို ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ ထပ်ထွက်လာဦးမယ်။ ဖေဖေ တပ်သားတွေက စက်ရုပ်မလေးတွေကို လှမလှ ကြည့်တတ်နေပြီကွ”

“ဟား . . . ဟား . . .”

အမ် ရယ်တယ်။ ပီတာလည်း ပြုံးရင်း . . .

“သား . . . အဖေနဲ့ ကမ္ဘာဂြိုဟ် လိုက်ခဲ့မှာလား”

အမ် ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ ပီတာကိုသာ အားတုံအားနာ မျက်နှာမျိုးနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ပီတာက နားလည်တာမို့ သူ့ကို ပခုံးပုတ်ပြီး . .

“ဖေဖေမြေးလေးတွေရရင်တော့ ကမ္ဘာမြေကို တစ်ခေါက်လာခဲ့ဖို့ ကတိပေးကွာ”

ဒါကိုတော့ အမ် မြန်မြန်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

“ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ် . . . ဖေဖေ”

(d)

သူနဲ့သူမ စတင်တွေ့ခဲ့တဲ့ ရေကန်လေးနား သူမ ရောက်နေတယ်။ ရေကန်လေးကို မျက်နှာမူပြီး ထိုင်နေတယ်။ ရေထဲမှာ အရိပ်တစ်ခုပေါ်လာတာမြင်တော့ သူမ ပြုံးတယ်။ အဲ့ဒီအရိပ်ရှင်က သူမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။

“ဖေဖေကို မြေးလေးတွေရလာရင် ကမ္ဘာမြေကိုလာလည်မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်”

“အဲ့ဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

အမ်က အကောင်းပြောတာကို ပင့်ခံဝါက သူနဲ့မဆိုင်သလို ညစ်တစ်တစ်လေး ပြန်ပြောတယ်။ အမ် အူယားသွားပြီး . . .

“ကဲ . . . ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ ဒီဘက်လှည့်”

ဆိုပြီး ပင့်ခံဝါမျက်နှာကို ဆွဲလှည့်လိုက်တယ်။

မျက်နှာချင်းလည်းဆိုင်မိရာ အမဲမျက်နှာကြီးက တရွေရွေကပ်ကပ်လာတယ်။ သူ့မျက်နှာက တိုးကပ်လာတော့ ပင့်ခံဝါမျက်နှာက နောက်ဆုတ်ရတာပေါ့။ အမဲမျက်နှာက လိုက်တိုးကပ်လာပြန်ပြီး သူမ နေရခက်လှပါတယ်။

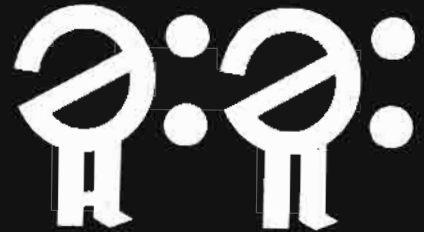
“ယခု သင့်ရဲ့ရင်ခုန်နှုန်းမှာ ပုံမှန်ထက် ပိုမိုမြန်ဆန်စွာ ခုန်နေပါသဖြင့် သင့်ခံစားချက်ကို ထိန်းချုပ်ပေးပါရန် သတိပေးအပ်ပါတယ်ရှင်။”

တီ . . . တီ . . . တီ . . . ”

ပင့်ခံဝါရဲ့အင်္ကျီမှာ ရင်ထိုးလိုတပ်ထားတဲ့ စက်ကလေးက
ထအော်တာပါ။ ပင့်ခံဝါ ရှက်သွားသလို အမ်က ထရယ်မိပါလေရော။
ဒီတော့ ပင့်ခံဝါက အမိ့ကို လက်သီးနဲ့ တဘုတ်ဘုတ်ထုတာပေါ့။
အမ်က အဲ့ဒီစက်လေးကို ဝေးရာဆီ လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။
ပြီးတော့ ရေထဲက အရိပ်ထဲမှာ သူတို့မျက်နှာလေးနှစ်ခု သိပ်
နီးကပ်သွားပါတယ်။

သူဝေး
July, 2013
03:26 PM

ချစ် မိ သည် မှ အာ ပ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

www.burmeseclassic.com